

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

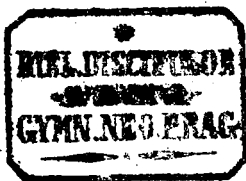
Bibliotheca Gymn. Neoprag.
 ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ
Schol.
 ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ

ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

LVCIANI
 PSEVDOSOPHISTA,
 SEV
 SOLOECISTA

Cum notis & animadversionibus

JOHANNIS GEORGII GRAEVII.

AMSTELÆDAMI

Apud Danielem Elzevirium,

CLC LDC LXVIII.

5K361.

~~1249~~
~~22~~

SERENISSIMO
ET RVRIAE
PRINCIPI,
COSMO MEDICI.

uantam & quam insperatam Fœderatæ Belgicæ civibus lætitiâ Tuus attulerit nec opinus ad eòs adventus, omnis ætas, sexus & ordo testantur; qui quacunque transis in publicum effusi Te tanquam de cœlo demissum hominem intuentur, ac admirando spectaculo suos pascunt oculos simul & animos. Nemo enim est qui Te adspicit, quin statim cogitet de divinis tuis, gentisque Medicæ virtutibus, quarum fama ut Europam quanta est, & pœne terrarum Orbem peragravit, sic dudum

* 2

dum etiam nostros perculit homines, & omnium præconio hic est celebrata. Sic vero comparatum est, ut quæ miramur & suspicimus, ea cupidissime videamus ut satiari adspectu vix possimus, præsertim si nec opinantibus offerantur. Quid autem magis inexpectatum nobis poterat accidere, quam augustum Tuum os, Serenissime Princeps, in his oris contueri? Quis in animum poterat inducere Etruriam e sinu & complexu suo spem suam unicam dimissuram vel ad exiguum tempus? Quis sibi persuasisset Italiam non tam suas quam Orbis delicias ausuram credere peregrinis gentibus, ac terris fere sole alio calentibus? Hinc vix oculis nostris credimus, & admiratione defixi de tanta felicitatis hujus repentinæ copia, per quam licuit coram venerari, quem
dudum

dudum intra animum coluimus omnes, & nobis gratulamur, & patriæ nostræ, cui tanti hospitis complexu frui datum fuit. Sed nemo gestit effusius, majoribusque gaudiis exultat, quam Musæ nostræ. Non meminerunt enim unquam antehac majorem eis candidioremque diem illuxisse, quam quo facultatem habuerunt adorandi Magnum Etruriæ Principem, COSMUM, sydus & præsidium Mediceæ familiæ, cui vitam, salutem, decus, & dignitatem, quam nunc tenent, fere debent omnem. Mater, restitutrix & alatrix Ea est studiorum sapientiæ. Illa non Italiæ magis quam rei litterariæ salutaria nomina COSMUM & LAURENTIUM MEDICEM nemo nisi barbarus ignorat. Non patriæ solum patres, sed & litterarum parentes fuerunt. Hi Principes in

* 3

Euro-

Europa præclaras artes ubique gentium afflictas recrearunt, illamque barbariei ac incitiæ fœdam noctem, quæ Europæ sex septemve sæcula incubuerat, & quicquid erat liberalioris doctrinæ tanquam eluvies aut pestilens sydus extinxerat; dispulerunt, arcessitis Græcis exulibus, qui primi in hac Occidentali plaga post septingentos annos collapsa litterarum studia instaurarunt. Hi, cum immanissimi hostes Græciam subegissent, extorres, desolati, terra marique diu, nemine respiciente, jactati tranquillissimum, in quo conquiescerent, portum invenerunt commune illud ingeniorum asylum, domum Medicam. Hic non solum eis loca lautia præbita, sed & tuta exilii sedes & tam honesta, ut brevi patriæ desiderium exuerent, cum hic meliorem patriam reperissent,

sent, ubi benignius habebantur & facilius agebant. Hinc diffusa lux omnium egregiarum disciplinarum per Italiam primo, deinde Galliam, Germaniam, Hispaniam, & omnem Septentrionem. Toti Europæ Majores Tui, Serenissime Princeps, signum quasi dederunt ut ad restituendum litterarum obsoletum splendorem consurgeret. Idque ut tanto felicius procederet, nihilque esset quod auspicatissima renascentis eruditionis incrementa retardaret, aut reprimeret, miserunt in Græciam & Orientem, ex doctis illis, quos suæ adscripserant cohorti, viros, qui omnem veterum codicum pulverem excuterent, omnia tinearum ac blattarum pabula pervestigarent, ac insanis, sed saluberrimis tamen sumptibus, quorum ratio facile constat, etsi modum excedat,

quicquid esset insignium scripto-
rum, a quibus Dii eruditionis præsi-
des fatalem illam perditissimorum
temporum injuriam defenderant,
compararent, & ad Vos deferrent.
Inde tanta vetustissimorum monu-
mentorum copia in Vestra Urbe
congesta est, ut bibliothecæ, quæ u-
bique celebrantur, quæ cum vestris
comparari queant, sint paucissimæ,
quæ præferri, nullæ. Hinc quicquid
fere politum, elegans, doctum a re-
natis litteris fuit editum, id omne
aut maximam partem vestris debe-
tur pluteis. Ex iis in lucem emerse-
runt tot excellentes in omni doctri-
næ genere scriptores veteres, quot
vix ex ullis aliis. Plures, fateor, Re-
ges, & opulenti homines, exemplo
potissimum vestro excitati ad eam
laudem adspirarunt, sed ea fere con-
tentio unius fuit ætatis. Nam apud
poste-

posteror ille refrigit ardor, qui aut
neglexerunt, aut irriserunt hanc de
laudatis artibus bene merendi vo-
luntatem. Vobis hæc gloria propria
est & perpetua. Nec in bibliotheca
locupletanda, nec in ornandis
studiis doctrinarum, nec in foven-
dis eximiis viris Vestra unquam
claudicavit liberalitas, ut vere aula
Medicea prædicetur ab omnibus
nutricula studiorum & ingeniorum.
Tu ipse, ne de aliis nunc dicam, &
præcipue Parente Tuo, optimo &
litterarum amantissimo Principe,
quid contentionis & studii Tibi a
primis annis reliquum fecisti, ut avi-
tam laudem non tuearis modo &
propages, sed & augeas longe ac su-
peres? Magnifica illa & lautissima li-
brorum supellex, quam Majores Tui
conquisiverunt, non Te deterruit a
præclaro consilio novam bibliotheca-

cam maximo studio & delectu adorandi. Nihil tam abstrusum & reconditum est sive in naturæ mysteriis, sive in aliarum rerum scientiis, quod non sagacissime sis perscrutatus, & capacissima mente comprehenderis. Quid te compulit, ut, relicta pulcherrima regionum & Urbium, Tibi ipse per multas infestas & incultas terras indiceres iter tam longum & periculosum, in quo cum mille molestiis & tædiis fuit conflictandum alienissimo anni tempore, & asperrima tempestate, quam egregia & omnibus sæculis commemoranda cupiditas visendi quicquid ubique pulchrum, quicquid exemplo, raritate, antiquitate, aut arte est conspicuum? Nulla sunt sacra, cærimoniæ, consuetudines, mores tot dissonorum, quos hic vidisti, populorum, nullæ opes naturæ exquisitiores,

res, quas ex remotissimis gentibus,
ultra solis quasi metam & anni vias,
huc advexerunt nostri nautæ, nullus
Vir ingenio, doctrina, arteque ce-
lebrior, nulla bibliotheca, quam
rariores libri commendant, nihil de-
nique publice & privatim fuit visu
& cognitu dignum, quod aut tuæ
menti, aut tuo Musæo ornando vi-
debatur facere, quod non cognove-
ris & perlustraris. Nam huic uni cu-
ræ Te totum impendisti, neglectis
tralatitiis & inanibus rebus quæ hu-
miliores animas solent oblectare.
Honores quæsitissimos rectores &
magistratus regionum & oppido-
rum, quæ peragrasti, Tibi decre-
verant, festum suis civibus indixe-
rant diem, & tanto apparatu Te ex-
cipere constituerant ubique, quan-
to unquam ulli Reges & Principes
hic sunt excepti. Sed hæc tanquam
insti-

institutum tuum turbantia, aut onerantia modestiam officia es deprecatus. Vocem vero Musarum, in vicina Academia Feliciter Tibi in magno Procerum & populi confessu acclamantium, magna cum attentione, magnaue, quam vultu præte ferebas, cum voluptate audivisti. Ex quo intelleximus Mediceos habere Principibus dignas aures, quibus extra castra & campum nullum suavius acroama potest accidere quam disertum oratoris os, & erudita disputatio. Vident etiam & agnoscunt omnes neminem unquam majore consilio, fructu & gloria peregrinas invisisse gentes. Narrabunt hoc iter annales, quod obscurabit decantatam illam Germanici peregrinationem, obruetque Alexandri Macedonis, ac Ptolemæorum acre studium indagandi res abditas & a vulgi

vulgi oculis & cognitione remotas.
Et sæculi & posterorum interest ut
tam nobile profectionis in longin-
qua loca exemplum memoriæ &
immortalibus mandetur chartis. Sed
licet aut socordia aut negligentia
tanta nostræ esset ætatis, ut nemo
tam illustri argumento manum ad-
moveret, aut difficultas etiam ope-
ris omnes ab hoc proposito scriben-
di averteret, loquetur tamen id o-
mnis posteritas, neque ulla tempo-
rum memoria oblitterabitur. His e-
nim Oceani littoribus æterna virtu-
tum tuarum impressisti vestigia,
quæ perenniora erunt tropæis, quæ
olim hic populares tui Cæsares Ger-
manici fixerant.

Musæ vero nostræ tenue hoc &
exile munusculum Tibi offerre susti-
nuerunt, dum in hoc articulo de-
prehensæ nihil quod offerrent inve-
nicbant

niebant majus. Malebant autem
parvo & exiguo defungi, quam hanc
unam omnium optimam occasio-
nem suam in Te tantum litterarum,
earumque amatorum patronum
pietatem & observantiam declaran-
di amittere. Nec Regum Rex Sinæ-
tam contempsit offerentem manibus,
quam ex profluente hauserat, a-
quam, cum aliud quo Regem vene-
raretur expedire donum tum non
posset: Nec dii castos sui cultores,
si, cum thure & mero non queant,
farre tantum ac fritilla suppli-
cent, rejiciunt. Agnosces, spero,
& Tu Magne Princeps, qua es ad-
mirabili humanitate, & inusita-
ta in tanto fastigio benignitate,
pium rectumque animum, non do-
ni modum & pretium. Veniet dies,
qua luculentiore testimonio Tibi
probaturæ sunt se non immemores
esse

esse Tuarum maximarum virtutum,
meritorumque in optimas artes &
disciplinas. Nunc vota nuncupant
pro inoffenso itu & reditu, Deum-
que venerantur uti reversus do-
mum diutissime feliciter rebus hu-
manis, magno earum bono, intersis.
Trajecti ad Rhenum a. d. x Kalend.
Februar. c10 10c LXVIII.

Serenissimo Tuo Nomini devotissimus,

JOH. GEORG. GRAEVIVS.

L E

LECTORI.

Non multis hic tecum agam. Vides Luciani dialogum per obscurum notis meis illustratum, in gratiam illorum qui Græcis litteris student. Cur inscribatur Σολοικιστής non est ut moneam. Nec paulo humanioribus potest obscurum esse cur ψευδοσοφιστῆν indicem præ se ferat. Tum temporis Sophistæ dicebantur qui cum Philosophia conjunxerant studium eloquentiæ, hoc est, mentem simul & linguam excoluerant. Invidia huic nomini tunc erat detracta, & recuperaverat pristinam, sed diu amissam dignitatem. Antiquissimis enim temporibus σοφοὶ & σοφισταὶ nominabantur, qui in indagandis rerum divinarum & humana-

manarum causis & principiis, veritate-
que in omni doctrina genere perstruenda
tempus & operam suam locabant. Postea
hanc personam induerunt homines avari,
vani & ambitiosi, qui omnium discipli-
narum cognitionem sibi arrogabant & de
quavis, quæ poneretur, questione, ex-
templo plurimis argumentis & uberrima
oratione se disputaturos esse promitte-
bant, eamque artem, ut divitias qua-
rerent, se brevi tempore facillima qua-
dam ratione suos docere posse discipulos ja-
ctabant. Hinc pessime hæc natio audiit,
& a Platone verisque Philosophis suo me-
rito vehementer fuit exagitata. Verum
cum posterioribus temporibus & ipsius
Philosophiæ laus consenesceret, cum nimi-
rum qui pro Philosophis volebant haberi
illis vitiis, quæ priscis Sophistis tantum
odium conflaverant & contemptum, con-
taminarentur: Cum detricto & pannoso
pallio, majestateque opacæ barbæ sapien-
tiam

tiam vellent censerī : cum grandi supercilio in voluptates morumque & hominum perversitatem inveherentur , domi vero sibi ipsi facerent delicias , servirent libidinibus & flagitiis , omniaque referrent ad quæstum & ostentationem , nihil ad conscientiam , tantopere Philosophorum nomen evuluit , tamque invisum fuit redditum , ut qui illa tempestate studiis vacarent , animum ad eloquentiam applicarent , revocarentque pristinum Sophistarum nomen in lucem & usum. Rhetores enim appellabantur ac Sophistæ. Sed hi non tam elate de se sentiebant , ut illi priores , & aliis quoque scientiis egregiam navabant operam , præcipue tamen artem dicendi cum virtutum studio colebant. Plurimorum vitas Eunapius & Philostratus memoria prodiderunt , ut veterum Philosophorum Diogenes Laërtius. Verum cum & in his numerarentur , qui provinciam ,
quam

quam ceperant, ornare digne non possent, quippe qui veram Attici sermonis rationem & proprietatem ignorarent, saepeque in eam impingerent, Lucianus hoc dialogo talis Sophistæ, qui falso hoc nomen, quod non poterat sustinere, sibi sumserat, confidentiam & temeritatem false & lepide redarguit, plurimis usus periculi faciendi gratia locutionibus a nitore Atticæ venustatis abhorrentibus, quas ille deprehendere & cognoscere nequibat. Nos studuimus hos solæcismos patefacere & Græcæ linguæ cultoribus ostendere. Sicubi forte a scopo aberraverimus facile mihi ignoscent, qui cogitabunt quam arduum sit Attica discernere a solæcis, præsertim cum ex annotationibus meis cognoverint & ipsum Lucianum nonnunquam esse hallucinatum, & in aliis operibus suis, a culpis, quas in isto libello reprehenderat, non abstinuisse, & temere quedam damnassee, quæ in anti-

quissimis & arduissimis scriptoribus leguntur. Vale, & si studium meum tibi non ingratum esse futurum intellexero, habebis, simul ac per alias curas licuerit, & in Lexiphanem & in alios quosdam dialogos meas lucubrationes.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ,

ἢ

ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

LUCIANI

PSEUDOSOPHISTA,

SEU

SOLOECISTA.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ,

Η

ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

ΑΤΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

Ρά γε ὁ γινῶναι τὸν σολοικί-
 ζοντα δεινός, ὅστις καὶ φυ-
 λαΐξασθαι μὴ σολοικίζειν
 δυνατός; Σο. ἐμοὶ μὲν δοκεῖ. Λυ. ὁ
 δέ γε μὴ φυλάξας, εἰδὲ γινῶναι τὸν
 ἔτως ἔχοντα; Σο. ἀληθεῖ λέγεις. Λυ.
 σὺ ὃ αὐτὸς φῆς εἰ σολοικίζειν, ἢ πῶς
 λέγομεν φεῖσθαι; Σο. ἀπαίδειοι γὰρ
 ἂν εἴπω εἰ σολοικίζοιμι πηλικῆτος ὢν.
 Λυ. ὁκῶν ἢ ἕτερον φωράσας διωή-
 ση τῶν δρῶντα, καὶ ἐλέγξας τὸν δρ-
 νέμενον; Σο. παντάπασί γε. Λυ. ἴδι
 νῶ,

L U C I A N I

PSEUDOSOPHISTA,

S E U

S O L O E C I S T A.

LYCINUS ET SOLOECISTA.

NUm qui agnoscere solœcissantem potest, idem etiam cavere potest ne solœcisset? SOL. Mihi quidem

ita videtur. LYC. Qui vero cavere non potest, ille nec agnoscere potest cum qui talis est? SOL. Recte dicis.

LYC. Tu vero te negas solœcissare, aut quo pacto de te dicamus? SOL. Indoctus equidem essem, si cum tanta ætatis sim, adhuc solœcissarem.

LYC. Proinde & alium deprehendere poteris qui hoc facit, & negantem convincere? SOL. Omnino. LYC. Age

νῦν, ἐμὲ λαβὲ σολοικίζοντι, ¹ ἄρ-
 τι δὲ σολοικιῶ. Σο. ὅκ᾽ ἐν εἰπέ. Λυ.
 ἀλλ' ἐγωγε ἤδη τὸ δεινὸν εἰργασμαι,
 σὺ δ' ὅκ' ἐπέγνως. Σο. παίζεις ἔχων.
 Λυ. μὰ θεῶν θεῶς, ἐπεὶ σολοικίσας
 ἔλαθόν σε ὡς ὅκ' Ἰππιδάμειρον. αὐ-
 ρις δ' ὁκόπη. ἔγάρ σε φημὶ διώαδ' ἑ-
 κατανοῆσαι, ἐπεὶ ² ἂ μὲν οἶδ' ἂ δ'
 ὅκ' οἶδα. Σο. εἰπὲ μόνον. Λυ. ἀλλὰ
 καὶ νῦν σεβλοίκισαί μοι, σὺ δ' ὅκ'
 ἔγνως. Σο. πῶς γάρ, σὲ μηδ' ἐν λέγον-
 τῷ; Λυ. ἐγὼ μὲν λέγω, καὶ σολοι-
 κίζω, σὺ δ' ἔχ' ἔπη τέτ' ὁρῶντι, ἐπεὶ
³ ὄφελον καὶ νῦν ἀκολεθῆσαι διωήση.
 Σο. θαυμαστὰ λέγεις, εἰ μὴ διωκήσα-
 μαί καταμαθεῖν σολοικισμόν. Λυ.
 καὶ πῶς ἂν διώαιμι τὸν ἕνα μαθεῖν,
 θεῶν τερεῖς ἀγνοήσας; Σο. τίνας τερεῖς;

Λυ.

PSEUDOSOPHISTA. 3

nunc deprehende me solœcissantem.

Jampridem enim solœcissare gestio.

SOL. Proinde dic. **LYC.** At equidem jam grave istud commisi: tu vero non agnovisti. **SOL.** Ludis tu nunc?

LYC. Non per deos. Nam solœcismo commissio latui te, perinde ac nescientem. Rursus autem considera.

Neque enim te puto intelligere posse: quoniam alia quidem nosti, alia autem non nosti. **SOL.** Dic modo.

LYC. Sed & nunc solœcismus a me commissus est, tu vero non cognovisti.

SOL. Nam quomodo cognoscerem, cum tu nihil dicas? **LYC.** Ego quidem dico, & solœcisso: tu vero

non assequeris istud facientem: utinam etiam nunc assequi possis. **SOL.**

Mira dicis, si nequeam solœcismum quis sit intelligere. **LYC.** Quo pacto

unum intelligeres, quando jam tres non animadvertisti? **SOL.** Quos tres?

A 3 **LYC.**

Λυ. ὅλας δ' ἐληγχεύεις. Σο. ἐγὼ μὲν σε
 παίζω δοκῶ. Λυ. ἐγὼ δ' ἐπεὶ σε ἀγνοεῖν
 τὸν ἀμαρτάνοντα ἐν τοῖς λόγοις.
 Σο. καὶ πῶς ἂν τις μάθοι, μηδενὸς
 εἰρημύει; Λυ. λέλεκται, καὶ σεβασί-
 κισαι τέτραπλῃ, σὺ δ' ἐπεὶ οὐκ ἔγνων.
 ἢ μέγα οὐκ ἄθλον κατέπραξας ἂν
 εἶπεῖς ἔγνων. Σο. ἢ μέγα μὲν, ἀνα-
 γκαῖον δ' ἐπεὶ τῷ ὁμολογήσαντι. Λυ.
 ἀλλ' ἔδ' ἐνὺ ἔγνων. Σο. πότε νῦν;
 Λυ. ὅτε τὸ ἄθλον ἐφίω σε κατα-
 πρᾶξαι. Σο. οὐκ οἶδα ὅ, τι λέ-
 γεις. Λυ. ὁρῶνς ἔφη, ἢ γὰρ οἶδα,
 καὶ περὶ τῆς γὰρ ἐς τὸ ἐμπροσθεν, ἢ
 γὰρ ἐθέλεις ἔπειθαι. ὅσω ἂν εἴ-
 περ θελήσεις. Σο. ἀλλ' ἐγὼ βέλο-
 μαί· σὺ δ' ἔδ' ἐν εἶπας ὧν ἄνθρωποι
 σολοικίζοντες λέγασιν. Λυ. τὸ γὰρ νῦν
 ῥηθὲν

LYC. Totos recens natos. SOL. Ego te quidem ludere puto, LYC. At ego te ignorare eum qui in verbis peccat. SOL. Quomodo quis intelligat, quando nihil dictum est? LYC. Dictus est, & solœcismus jam quadri-fariam commissus, tu vero non cognovisti. Magnum igitur præmium confecturus fueras, si cognosces. SOL. Non magnum quidem, sed necessarium confitenti. LYC. Sed neque nunc cognovisti. SOL. Quando nunc? LYC. Quando præmium confecisse te dixi. SOL. Non intelligo quid dicas. LYC. Recte dicis, neque enim intelligis. Ac procede sane in anteriorem partem, non enim vis assequi. Intelligam enim si modo volueris. SOL. At ego volo: tu vero nihil dixisti eorum quæ homines solent cum solœcismum faciunt. LYC. An tibi hoc quod modo dictum est, parvum

ῥηθὲν μικρὸν τί σοι φαίνεται κα-
 κὸν εἶναι; ὅμως δὲ ἀκολούθητον αὐ-
 ρις, ἐπεὶ οὐκ ἔμαθες ἐκδραμόντα.
 Σο. μὰ τοῦ θεοῦ οὐκ ἔγωγε. Λυ.
 ἡ ἀλλὰ μὴ μεθῆκα θεῖν λαγὼ τα-
 χέως, ἄρα παρήξαι; ἀλλὰ καὶ νυνὶ
 ἔξεστιν ἰδεῖν τὸν λαγὼ· εἰ ἢ μὴ,
 πολλοὶ γυρόμενοι λαγὼ λήσασί σε
 ἐν σολοικισμῷ πεσόντες. Σο. ἐλύσθ-
 σι. Λυ. καὶ μὴ ἐλατὸν γε. Σο. θαυ-
 μαστὰ λέγεις. Λυ. ὅτι σὺ ἢ ὑπὸ τῇ αἰ-
 γαν παιδείας διέφθορας, ὥς τε μήδ'
 αὐτὸ τέτο σολοικίζοντας κατανοῶ-
 σαι. ¹⁰ καὶ γὰρ φέρεται αὐτῷ τὸ πινᾶ.
 Σο. ταῦτα μὲν ἐκ οἶδα πῶς λέγεις·
 ἐγὼ δὲ πολλὰς ἤδη σολοικίζοντας
 κατενόησα. Λυ. καὶ μετὸν νυνὶ εἴσῃ τό-
 τε, ¹¹ ὅταν πὶ τῇ παιδίῳ γῆ, τῇ
 τὰς

aliquod malorum videtur esse? Sed tamen sequere denuo, quoniam non animadvertisti cursu digredientem.

S O L. Ita per Deos, ego quidem

non. L Y C. At vero dimisi currere leporem celeriter. Num præterii-

sti? sed & nunc licet videre leporem. Si vero non, multi inde le-

pores facti latebunt te in solœcismo jacentes. S O L. Non latebunt.

L Y C. At vero latuerunt certe.

S O L. Mira dicis. L Y C. Tu ve-

ro præ nimia eruditione corruptus es, ut neque ipsum hoc solœcissantes intelligere possis. De-

est enim ipsi distributiva vox *πρά*.

S O L. Hæc quidem non intelligo

quo pacto dicas: ego vero multos

jam solœcissantes perspexi. L Y C. Et

me igitur scies tunc, quando puer

quispiam eris, eorum videlicet qui

mammam adhuc sugunt. Aut si

τὰς πίθας θηλαζόντων. ἢ εἰ ἐνὺ
 ἔγνωσ σολοικίζοντά με, ¹² ἔδ' ἐ αὐ-
 ξάνοντα παῖδια σολοικισμόν ποιήσῃ
 τῷ μηδ' ἐν εἰδόπι. Σο. ἀληθεῖ λέγεις.
 Λυ. καὶ μὲν εἰ ταῦτα ἀγνοήσομαι,
 ἔδ' ἐν γνωσόμεθα τῷ ἑαυτῶν, ἐπεὶ
 καὶ τόδε σολοικιδ' ἐν ἀπέφυγέ σε.
¹³ μὴ τίνωμι ἐπὶ λέγειν, ὡς ἱκανὸς εἰ
 καλιδεῖν τὴν σολοικίζοντα, καὶ αὐ-
 τὸς μὴ σολοικίζειν, καὶ γὰρ μὲν ἔ-
 τω. Σωκράτης δ' ἐπὶ ὁ δ' ἀπὸ Μόψα, ὃ
 συνεγρόμην ἐν Αἰγύπτῳ, τὰ τριαῦ-
 τα ἔλεγεν ἀνεπαχθῶς, καὶ οὐκ ἤ-
 λειχε τὴν ἀμαρτάνοντα. πρὸς μὲν
 τι γε τὴν ἐρωτήσαντα ¹⁴ πηνίκα ἔξει-
 σι, τίς γ' ἂν, ἔφη, ἀποκριθῇ σοι ὡς
 τῆς τήμερον, ὡς ὁξιών; ἑτέρω δ' Φή-
 σαν) ¹⁵ ἱκανὰ ἔχω τὰ πατεῖρα, πῶς

Φῆς,

nunc non cognovisti solœcissantem me, neque crescentes pueruli solœcismum facient nihil intelligenti. S o. Vera dicis. L y c. Atqui si hæc ignorabimus, nihil cognoscemus nostrorum priorum: quoniam & hic solœcismus quem nunc feci, fefellit te. Ne igitur dixeris amplius te posse deprehendere solœcissantem, & ipsum solœcismum non committere. Atque ego quidem hoc pacto. Socrates autem qui a Mopso genus ducebat, cum quo in Ægypto versatus sum, huiusmodi dicere solebat citra invidiam, neque aperte coarguebat eum qui sic peccasset: verum ad eum qui interrogabat, *πῶς ἔχεις?* Quis enim, inquit, responderit tibi de hodierna die tanquam exiens? Alio autem dicente, *ἵνα δὲ ἔχω τὴν πατρίδα.* Quomodo ais? inquit, an tibi pater

Φῆς, εἶπε, τέθνηκε γὰρ ὁ πατήρ σε;
 ἄλλα δὲ αὖθις λέγονίῳ, ¹⁶ συμπα-
 τριώτης ἐσί μοι, ἐλάνθανες ἄρα ἡμᾶς,
 ἔφη, βάεβαρῶν. ἄλλα ᾗ εἰπόνίῳ
¹⁷ ὁ δ' εἰνά' ἐστι μεθύσης, μητρὸς εἶπεν, ἢ
 πῶς λέγεις; ἑτέρω ᾗ λέοντας, διπλα-
 σιάζεις, ἔφη, οὐδ' ἄν λέοντας! εἰπόντος δέ
 τινῶ, ¹⁸ λῆμμα πάρεσιν αὐτῶ δια τῷ
 δύο μμ, ἔκ' ἐν, ἔφη, λήψε'), εἰ λῆμμα
 αὐτῶ πάρεσιν. ἑτέρω ᾗ εἰπόντος, ¹⁹ πρὸς-
 εἰσιν ὁ μείραξ, ἐμὸς φίλῳ, ἔπειτα,
 ἔφη, λαιδορεῖς φίλον ὄντα; πρὸς ᾗ τὸν
 εἰπόντα, ²⁰ δεδίηομαι τὸν ἄνδρα, καὶ
 φεύγω, σὺ, ἔφη, ὅταν τινα δὺλαβή-
 θῃς, διώξῃ. ἄλλα ᾗ εἰπόντος, τῷ ²¹ φί-
 λων ὁ κορυφαϊότατος, χάριέν γε, ἔφη,
 τὸ τ' κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. καὶ ²² ἐξορ-
 μῶ δέ τινος εἰπόντος, καὶ τίς ἐστιν, εἶπεν,
 ὃν

ter mortuus est? Alio autem rursus dicente, συμπατριώτης ἐστὶ μοι : Nesciebamus sane, inquit, te barbarum esse. Alio autem quodam dicente, ὁ δεινὰ ἐστὶ μεθύσης : Matrifone, inquit, aut quomodo dicis? Alio autem, λέοντες; Duplicas, inquit, leones. Cum autem quidam dixisset, λῆμμα πάρεισιν αὐτῷ, duplici videlicet μμ : Proinde, inquit, capiet, si quæstus ipsi inest. Alio autem dicente, πρόσκεισιν ὁ μείραξ ἐμὸς φίλῳ : Et conviciaris illi, inquit, cum sit amicus? Ad eum autem qui dixerat, δεδιπτομαι τὸ ἄνδρα, καὶ φάγω : Tu, inquit, etiam quando timebis aliquem, persequeris? Alio autem dicente, τὸ φίλων κερυφαιόπατος : Festivum sane, inquit, quod supra verticem aliquid ultra etiam ponis. Et ἐξορμῶ quopiam dicente : Et quisnam est, inquit, quem

ὃν Ἰξορμαῖς; Ἰξεπιπολῆς δὲ πινθεῖ-
 πόνιθε, ²³ ἐκ τῆς Ἰπιπολῆς εἶπεν, ὡς ἐκ
 τῆς πιθακῆς. λέγοντος δὲ τινθε, ²⁴ σω-
 ετάξατό μοι, καὶ λόχον, ἔφη, Ξενοφῶν
 σωετάξατο. ἄλλος ὃ εἰπόντος, ²⁵ παρί-
 στω αὐτὸν, ὥς τε λαθεῖν, θαυμαστὸν,
 ἔφη, εἰ εἰς ὧν παρίεσης τὸν ἑνα. ἕτερος ὃ
 λέγοντος, ²⁶ συνεκρίνετο αὐτῷ, καὶ δεκρί-
 νετο πάντως εἶπεν. Εἰώθε ὃ καὶ παρὰ τοῦ
 σολοικίζοντος Ἀττικῶς παίζειν ἀν-
 επαχθῶς. παρὰ γὰρ τὸν εἰπόντα ²⁷ νῶϊ
 τῆτο δοκεῖ, σὺ, ἔφη, καὶ ²⁸ νῶϊν ἐρεῖς, ὡς
 ἀμαρτάνομεν. ἕτερος δὲ παρὰ τῆς διηγ-
 μῆς τι τῷ Ἰπιχωρίῳ, καὶ εἰπόντι
²⁹ ἢ ὃ παρὰ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα, ἐκ ἄρα,
 ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς ἐμίχθη αὐτῇ. ³⁰ κα-
 ρῆναι δὲ τινθε εἰπόντι, ὡς δέοιτο, τί
 γὰρ, ἔφη, σοι δεινὸν εἰργασαι, καὶ
 ἄξιον

quem ἐξορμαῖς. Εἰς ἐπιπολῆς autem quodam dicente : subjecit , ἐκ τῆς ἐπιπολῆς ὡς ἐκ τῆς πηγάκης. Dicente autem quodam , συνετίξαστό μοι , & manipulum , inquit , Xenophon συναξάλο. Alio autem dicente : πείεις λυ αὐτὸν , ὥς τε λαθεῖν. Mirum , inquit , si tu cum unus sis , πείεις. Alio rursum dicente , συνεκρίνετο αὐτῷ , subjecit , καὶ διεκρίνετο πάντως. Solebat autem & eos qui solœcismum Attice loquendo committebant , eadem festivitate ludere. Nam ad eum qui dixerat , νῶϊ τῶτο δοκεῖ. Tu , inquit , etiam νῶϊν dices , ut peccamus. Alio autem serio narrante quippiam eorum quæ in patria sua acciderant , ac dicente , Illa vero Herculi μίχθησιν : Non igitur , inquit , Hercules ἐμίχθη αὐτῇ. Porro dicenti cuipiam quod haberet opus καρλῶσαι : Quidnam grave adeo , inquit , & quod

ἄξιον ἀτιμίας; καὶ ζυγομαχεῖν δέ τι-
 νου λέγοντι, πρὸς τὸν ἐχθρὸν εἶπε,
³¹ ζυγομαχεῖς; ἑτέρου δὲ εἰπόντων
³² βασανίζεις τὸν παῖδα αὐτῷ νοσῶν-
 τα, ἔπειτα, ἔφη, ἢ τί βελομήδης ἔβα-
 σανίζοντι; ³³ πρὸς τὴν δὲ εἰ-
 πόντων ἐν τοῖς μαθήμασιν, ὃ δὲ Πλά-
 τωνα, ἔφη, τῶν ἐπιδιδόναι καλεῖ. ἐργ-
 μὴδης δὲ πινουσι, εἰ ³⁴ μελετήσῃ ὁ δεῖνα,
 πῶς ἔν, ἔφη, ἐμὲ ἐρωτῶν, εἰ μελετήθη-
 μαί, λέγεις ὅτι ὁ δεῖνα; Ἀπικίζοντος
 δέ τινος, καὶ ³⁵ τεθνήξῃ εἰπόντος ἔπειτα
 τρίτος, βέλιον, ἔφη, καὶ ἐνλαῦθα μὴ
 Ἀπικίζειν κατὰ νόμον. καὶ πρὸς τὸν
 εἰπόντα δὲ, ³⁶ σοχάζομαι αὐτῷ, ἔπειτα
 φείδομαι αὐτοῦ, μή τι, ἔφη, δῆμαρτες
 βαλὼν; ³⁷ ἀφιστᾶν δέ τινος εἰπόντος
 καὶ ἑτέρου, ἀφιστάνειν, ἀμφω μὲν; ἔφη,
 ὅτε

quod dignum ignominia ista sit., abs te factum est? Et ζυγομαχεῖν, dicente quopiam: Tunc adversus hostem, inquit, ζυγομαχεῖς; Alio autem quodam dicente puerum suum morbo decumbentem βασανίζεσθαι: Cujus gratia, inquit, torquetur? aut quid vult ille qui torquet? προκόπῃ vero cum quidam diceret ἐν τοῖς μαθήμασιν, respondit: At Plato ἐπιδιδόναι vocat. Interrogante autē quopiam, εἰ μελετήσῃ ὁ δαῖνα: Quomodo ergo, inquit, interrogans me an declamaturus sim, dicis ὁ δαῖνα; Volente autem quodam Atticismum exprimere, & dicente, πρηνήξῃ die tertio: Satiū, inquit, foret, etiam hic non Atticissare adeo te, quando malum imprecaris. Ad eum autem qui dixerat, εὐχαρίζομαι αὐτῷ, pro φείδομαι αὐτῷ: Nunquid, inquit, aberrasti jaculando? Quodam vero ἀφιστᾷν dicente, & altero ἀφιστάνειν: Vtrum-

ὅκ οἶδα. πρὸς ᾧ τὸν λέγοντα ³⁸ πλὴν
 εἰ μὴ, ταῦτα, ἔφη, ³⁹ διπλᾶ χαρίζοι.
 καὶ ⁴⁰ χρεῶδες δὲ πινθεῖν εἰπόντι, ψευ-
 δάτικον, ἔφη, τὸ ῥῆμα. τῷ ᾧ λέγοντι
⁴¹ ἔκτισε, καλὸν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέ-
 ρυσιν· ὁ γὰρ Πλάτων, εἰς ποτε λέγει.
 τῷ ᾧ ⁴² ἰδὲ ἵπτι ἔῖδ' ἰδὲ χρωμύρε πνός,
 ἕτερα ἀνδ' ἑτέρων, ἔφη, σημαίνεις.
⁴³ ἀνὴλαμβάνομαι ᾧ ἵπτι ἔῖδ' σωίη-
 μι λέγοντός πινθεῖν θαυμάζειν, ἔφη,
 πῶς ἀνὴποισμέμυθε ἔλεγοντι, φη-
 σιν ἀνὴποιεῖς. ⁴⁴ βράδιον δέ, τινθεῖν
 εἰπόντι, ὅκ ἔστιν, ἔφη, ὅμοιον τῷ
⁴⁵ τάχον. ⁴⁶ βαρεῖν δέ τινθεῖν εἰπόντος,
 ὅκ ἔστιν, ἔφη, τὸ βαρυῖν, ἢ νενόμι-
 κας. ⁴⁷ λέλογχα ᾧ, τὸ εἶληχα λέγον-
 τῷ, ὀλίγον, ἔφη, καὶ παρ' οἷς ἀμαρ-
 τάνειαι. ⁴⁸ ἵπτι δὲ ἵπτι ἔῖδ' πέτασθαι

que, inquit, non novi. Ad eum autem qui dicebat *ἄλλω εἰ μὴ*: Hæc, inquit, dupla gratificeris. Et *ῥεῖσθαι* cum quidam diceret: Pseudaticum, inquit, verbum est. Rursum dicenti *ἐκδοτε*: Pulchrum, inquit, fuerit *ἐκπέρυσιν* dicere. nam Plato *εἰς τοτε* dicit. Ei vero qui *ιδεῖ* pro *ιδεῖ*: Alia pro aliis, inquit, significas. Cum quidam autem *ἀνὴλαμβάνομαι* pro *σωΐημι* diceret: mirari se ait quo pacto *ὁ ἀνὴλπιέμεν* & *λέγοντ*, diceret *ἀνὴλπιεῖσθαι*. *βράδιον* autem dicente quopiam: Non est simile, inquit, verbo *πάχιον*. Et rursum *βαρεῖν* dicente quopiam: Non licet, inquit, *βαρύνειν*, quemadmodum putasti. *λίλογχα* item pro *ἐλληχα* dicente quodam: Modicum, inquit, etiam apud quos peccatur. Multis autem *ἵπιασθαι* pro *πίπιασθαι* di-

centibus, quod ὅτι τῆς πλήσεως quidem verbum hoc descendat, plane scimus. περισσεῖον autem quodam dicente quasi hoc Atticum foret, etiam τῆς φάσιον dicamus, inquit. Rursum dicente quodam se φαγὸν comedisse. Et quomodo, inquit, φαγὸν aliquis comederit? Atque hæc quidem Socratica illa sunt. Redeamus autem, si videtur, ad certamen priorum verborum. Ac ego quidem citabo ea quæ optima videntur esse tota, tu vero cognitionem fac. Arbitror enim vel nunc posse te, quippe qui tam multa ordine jam audieris. S O L. Fortassis ne nunc quidem potero te dicente, sed tamen dic. L Y C. Quomodo ais te non posse? Nam cognitionis ipsorum prope janua tibi aperta est. S O L. Dic igitur. L Y C. At

B 3

jam

εἶπον. Σο. εἰδέν γε, ὥς τε ἐμὲ μαθεῖν.
 Λυ. εἰ γὰρ ἔμαθες, τὸ ἀνέωχρ; Σο. οὐκ
 ἔμαθον. Λυ. πῶ οὖν πεισόμεθα, εἰ
 μηδὲ νῦν ἀκολουθήσεις τῆς λεγομέ-
 νου; καί τι πρὸς γε τὰ καὶ δρχὰς
 ῥηθέντα ὑπὸ σέ, ἐγὼ μὲν ¹² ὥμῳ ἱπ-
 πῆς εἰς πεδῖον καλεῖν, σὺ ᾗ οὖν ἱππῆς
 καλενόησας. ἀλλὰ εἰκας εἰ φροντί-
 ζειν τῶν λόγων μάλιστα, εἰς ¹³ νῦν κα-
 τὰ σφᾶς αὐτὰς διήλθομεν. Σο. ἐγὼ
 μὲν φροντίζω, σὺ δὲ ἀδήλως αὐτὰς
 διεξέρχῃ. Λυ. πάνυ γὰρ ἀδήλόν ἐστι,
 τὸ κατὰ σφᾶς αὐτὰς ἐφ' ἡμῶν λεγόμε-
 νον· ἀλλὰ τέτ μὲν δῆλον, σὲ δὲ εἰς
 ἀνθεῶν ἀγνοεῖν παύσεις, πλὴν γε ὁ
 Ἀπόλλων. ¹⁴ μαηιδύειαι γὰρ ἐκείνου
 πᾶσι τῆς ἐρωτῶσι. σὺ δὲ τὸ μαηιδύ-
 ομενον καλενόησας; Σο. μὰ οὖν θεός·
 εἰ γὰρ

jam dixi. S O L. Nihil certe quod ego intelligam. L Y C. Annon intellexisti quod dixi ἀνέωξον? S O L. Non intellexi. L Y C. Quid igitur patiemur, si ne nunc quidem assequeris ea quæ dicuntur? Atqui secundum ea quæ ab initio abs te dicta sunt, ego quidem putabam me equites in campum provocare: tu vero equites cogitasti. Sed videris non curare verba, maxime quæ inter nos ipsos prosecuti sumus. S O L. Ego quidem curo, tu vero obscure ipsa prosequeris. L Y C. Nempe omnino obscurum est, quod dixi, κατὰ σφᾶς αὐτὴς. Sed hoc quidem manifestum est. Te vero nullus deorum ab ignorantia liberaverit, nisi fortassis Apollo. Vaticinatur enim ille omnibus interrogantibus. Tu vero neque ipsum μαντιφόρον intelligis? S O L. Per deos equidem.

ἔγχεμαθον. Λυ. εἰ ἄρα¹⁵ καθείς λαν-
 θάνῃ σε περὶ τῶν. Σο. εἰκασί γε. Λυ. ὃ ὅ
 καθείς πῶς παρήλθεν; Σο. ἔδ' ἐτ' ἔτ'
 μαθον. Λυ. οἶδα δέ τινα¹⁶ μηνσδυό-
 μῃνον αὐτῷ γάμον; Σο. τί ἔν τ' ἔτ'; Λυ.
 ὅτι σολοικίζειν ἀνάγκη τὸν μηνσδυό-
 μῃνον αὐτῷ. Σο. τί ἔν πρὸς τὸν πρᾶ-
 γμα, εἰ σολοικίζει τις μηνσδυόμῃνον;
 Λυ. ὅτι ἀγνοεῖ ὁ φάσκων εἰδέναι καὶ
 τ' ἔτο μὲν ἔτως ἔχῃ. εἰ δέ τις λέγοι σοι
 παρελθὼν,¹⁷ ὥς δ' ὑπολείποι τὴν γυναῖ-
 κα, ἄρ' ἂν ἔπιτρεποῖς αὐτῷ; Σο. τί γὰρ
 οὐκ ἂν ἔπιτρεποίμι, εἰ φαίνοίτο ἀδι-
 κέρμῃνον; Λυ. εἰ δὲ σολοικίζων φαί-
 νοιτο, ἔπιτρεποῖς ἂν αὐτῷ τ' ἔτο; Σο.
 οὐκ ἔγωγε. Λυ. ὅς τ' ὥς γὰρ λέγεις·
 ἔ γὰρ ἔπιτρεπτεον σολοικίζοντι πᾶς
 φίλῳ. ἀλλὰ διδάκτεον ὅπως τ' ἔτ'
 μὴ

non enim didici. L Y C. Si ergo καθείς
 latet te circumiens. S O L. Videntur
 certe. L Y C. At καθείς iste quo pacto
 præteriit? S O L. Neque hoc didici.
 L Y C. Nosti autem quempiam sibi
 ipsi γάμεις μνηστέρων. S O L. Quorsum
 igitur hoc? L Y C. Quod necesse est
 solœcismum committere τὸν μνηστέρ-
 ῳ αὐτοῦ, S O L. Quid igitur ad meum
 negotium hoc, si solœcismum com-
 mittit quispiam despondens? L Y C.
 Quod ignorat is, qui se scire dicta-
 bat. Et hoc quidem ita se habet. Si
 vero quispiam dicat tibi accedens, ὡς
 ἀπολείπει τὴν γυναῖκα, num permittes
 hoc illi? S O L. Quid ni permittam si
 videatur injuria affectus esse. L Y C. Si
 vero solœcismum committere vi-
 deatur, etiamne hoc permittes illi?
 S O L. Haud equidem. L Y C. Recte di-
 cis. Neq; enim concedendum amico
 ut solœcisset: sed docendus potius est,

μὴ πείσῃται. καὶ ἴς εἴ τις γενεῷ ψο-
 φοίῃ τιτὸν δύραν εἰσιῶν, ἢ ὀξιών κό-
 πῃσι, τί φήσομεν σε πεπονθέναι;
 Σο. ἐμὲ μὲν ἔδεν, ἐκείνον δὲ ἐ-
 πεισελθεῖν βέλεσθαι, ἢ ὀξίαναι.
 Λυ. σὲ δὲ ἀγνοῶντα τὸν κόπῃοντα,
 ἢ τὸν ψοφῶντα, ἔδεν, ὅλως πεπον-
 θέναι δ' ὀξομεν ἀπαίδευτον ὄντα; Σο.
 ὑβριστεῖς εἶ. Λυ. τί λέγεις; ὑβριστεῖς
 ἐγὼ ἴς νῦν δὴ γηήσομαι σοι διαλε-
 γόμενον; ἔοικε δὲ σολοικίσαι τὸ
 νῦν δὴ γηήσομαι, σύ δ' ὅκ' ἔγνων.
 Σο. παῦσαι πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ἀλλ'
 εἰπὲ τί τοιῦτον, ὥς τε καὶ μέ μα-
 θεῖν. Λυ. καὶ πῶς ἂν μάθῃς; Σο.
 εἴ μοι πάντα ἐπέλθοις, ὅσα φῆς σο-
 λοικίσας ἐμὲ λαθεῖν, καὶ παρ' ὅ,
 τί ἕκαστον σε σολοικίσαι. Λυ. μη-
 δαμῶς,

ut hoc ne illi accidat. Quod si quis autem nunc crepare faciat januam ingrediens, aut exiens pulset, quid dicemus tibi accidisse? S O L. Mihi quidem nihil: illum vero vel exire velle, vel introire. L Y C. Tibi vero, cum ignorares τὸ χεῖρον ἔχειν, aut τὸ ψοφῆναι, nihil omnino accidisse putabimus indocto adeo existenti? S O L. Contumeliosus es. L Y C. Quid dicis? Ego contumeliosus vero nunc ἡμῖσιν qui tecum disputo? Videtur autem solæcissare etiam ipsum ἡμῖσιν quo nunc usus sum: tu vero non cognovisti. S O L. Desine, quæso per Minervam: ac dic potius tale aliquid, quod etiam ego intelligam. L Y C. Ac quo pacto intelligas? S O L. Si mihi omnia ista percurras quæ modo dixisti a te cum solæcismo dicta, a me autem non animadversa esse: & quo pacto in singulis peccatum sit exponas. L Y C. Nequa-

δαμῶς, ὥς αἶρεται μακρὸν γὰρ ἀνποή-
 σαιμεν τὸν διάλογον. ἀλλὰ περὶ μὲν
 τέτων ἕξεςί σοι καὶ ἕκασον αὐ-
 τῷ πωθάνεσθαι. νῦν δὲ ἕτερος ἀπὸ
 ἐπὶ ἐλθόμεν, εἰ δοκεῖ καὶ πρῶτον γε
 αὐτὸ τέττο τὸ ἀπὸ μὴ δασέως, ἀλ-
 λά ψιλῶς ὀξενεγκεῖν, ὁρθῶς φαίνε-
 ται ῥηθὲν μὲν τοῦ ἕτερου σωπιθέμε-
 νον, μὴ γὰρ ἔτιως ἀλογον ἰὼν ἀν.
 ἔπειτα τὸ πῶς ὑβρεῶς. ἰὼ με φῆς
 ὡς ὑβρίσαι, εἰ μὴ ἔτιω λέγοιμι, ἀλλ'
 εἰς σὲ φαίλω ἰδίον, ἐγὼ μὲν ὅσον ἔχω
 εἰπεῖν. ὅτι μὲν σὲ ὑβρίζει τὸ σῶμα
 εἰς τὸ σῶμα, ἢ τὴν πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ
 ἄλλῳ τρόπῳ. τὸ δὲ εἰς σὲ, ὅταν εἰς τι τῶν
 σῶν γίγηται ἢ ὑβρῆς. καὶ γὰρ ὅς τις γυναῖ-
 κα ὑβρίζει τὴν σὴν, εἰς σὲ ὑβρίζει. καὶ ὅς-
 τις παῖδα καὶ φίλον, καὶ ὅς τις γε οἰκέ-
 τιν.

quaquam, o optime. longum enim modo facturi essemus dialogum: sed de horum quidem unoquoque licebit tibi singulatim quærere. Nunc autem alia quædam persequamur, si videtur. Ac primum ipsum hoc ἄλλα, absque aspiratione, & cum tenui spiritu, utrum recte videatur dictum cum verbo ἐπεὶ compositum. Non enim ita præter rationem fuerit. Deinde & τὸ τῆς ὑβρεως, qua te a me affectum ais, si non hoc pacto dicam, sed εἰς σέ, contumeliosum dicam, proprium id esse ego quidem non possum dicere: quoniam σέ quidem ὑβρίζειν, idem est quod corpus tuum, sive plagis, sive vinculis, sive etiam alio aliquo pacto. At εἰς σέ quando alicui tuorum contumelia fit. Nam & qui uxorem tuam contumelia afficit, in te contumeliosus est, & qui puerum tuum, & amicum, & certe qui servum quoque.

τίνω. πλὴν γὰρ ποῦ τῆς πραγμά-
 των ἔτις ἔχεις σοι, ἐπεὶ τὸ εἰς πραγ-
 μα ὑβρίζειν λέλεκται· οἷον εἰς τίνω
 παρρημίαν, ὡς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν
 τῇ συμποσίῳ. Σο. κατ'ανοῶ τὸ διά-
 φορον. Λυ. αἶψ' οὐκ καὶ τέτ' κατα-
 νοεῖς, ὅτι τὸ ἐπὶ ταῦτα ὑπαλλάτ-
 τειν σολοικίζειν καλεῖται; Σο. ἀλ-
 λά νυν εἴσομαι. Λυ. αὐτὸ δὲ τὸ
 ἐναλλάττειν; Σο. ἐμοὶ μὲν ταῦτόν
 λέγειν δόξει. Λυ. καὶ πῶς ἀνείηται-
 τὸν πᾶν ὑπαλλάττειν τὸ ἐναλλάττειν,
 εἴπερ τὸ μὲν ἑτέρου πρὸς ἕτερον γί-
 νεται, τὸ δὲ μὴ ὁρθεῖ πρὸς τὸ ὁρθόν,
 τὸ δὲ ἔμμη ὄντι πρὸς τὸ ὄν; Σο. κα-
 τέμαθον ὅτι τὸ μὲν ὑπαλλάττειν, τὸ
 μὴ κύριον ἀντὶ ἔμμη λέγειν ἐστὶ.
 τόδ' ἐναλλάττειν πότ' μὲν πᾶν κυρίως,
 πότ'

que. Nam præterquam de rebus ita tibi se res habet: quoniam & in res contumeliosum esse dictum est, ut in proverbium, quemadmodum Plato dicit in Symposio. SOL. Intellico differentiam. LYC. Num igitur & hoc intelligis, quod si dicam, *πάντα ὑπαλλάττειν*, solæcismum vocant? SOL. At nunc scribam. LYC. Ipsum autem dici debere, *ἐναλλάττειν*. SOL. Mihi quidem videtur idem utrunque dicere. LYC. At quomodo idem fuerit *ὑπαλλάττειν* & *ἐναλλάττειν*. quando illud quidem est alterum cum altero commutare, videlicet id quod rectum non est, cum eo quod rectum est: hoc autem, id quod non est, cum eo quod est. SOL. Intellico quod *ὑπαλλάττειν* quidem sit id quod proprium non est, pro eo quod proprium est, dicere. *ἐναλλάττειν* vero aliquando quidem eo quod propriū est, aliquando
vero

ποτὲ ὃ πᾶ μὴ κυρίῳ χρεῖσθαι. Λυ. ἔχει τι-
 νὰ καὶ ταῦτα κατανόησιν ὅκ' ἄχαριν.
 τὸ ὃ⁶² σπασδάζειν πρὸς ἴνα, τὴν οἰκίαν
 ὠφέλειαν δ' σπασδάζοντος ἐμφαίνει·
 τὸ ὃ⁶³ φεί ἴνα, τὴν ἐκείνου φεί ὃν σπασ-
 δάζει. καὶ ταῦτα ἴσως μὲν ὑποσυγκέχυ-
 ται, ἴσως ὃ καὶ ἀκριβὲς⁶⁴ φράσις. βέλ-
 τιον ὃ τὸ ἀκριβὲς ἐκάστω. Σο. ὁρθῶς
 γὰρ λέγεις. Λυ. τότε μὲν κατέζεσθαι δ'
 καθίσαι, καὶ τὸ καθίζον τῷ κάθηθαι, ἃς
 οἶδ', ὅτι διενήνοχεν; Σο. ὅκ' οἶδα.
 ὃ⁶⁵ τὸ κατέσθη ἢ ἡκρόν σε λέγοντος, ὡς
 ἔστιν ἐκφυλον. Λυ. καὶ ὁρθῶς γε ἡκυσας,
 ἀλλὰ τὸ κάθισον, τῷ κάθηθαι διαφέρειν
 φημί. Σο. καὶ πᾶ ποτ' αὖν εἴη διαφέρειν;
 Λυ. πᾶ τὸ μὲν πρὸς τὸν ἐσῶτα λέγεσθαι,
 τὸ κάθισον. τὸ ὃ πρὸς τὸν καθεζόμε-
 νον, ἥσο ξεῖνε, ἡμεῖς ὃ καὶ ἄλλοι δι' ὅμοιον
 ἔδρην,

vero eo quod proprium non est, uti.

LYC. Habent quandam & hæc considerationem non injucundam. *παρα-
δάξεν* autem *πρός τινα* : id est, propriam

utilitatem ejus qui satagit, indicat :

cum autem dico *πεί τινα*, illius indicat, circa quem quis satagit, sive ob-

sequiosus est. Atque hæc quidem fortasse confunduntur a quibusdam,

fortassis autem etiam observantur : melius autem est observare unum-

quemque. SOL. Recte dicis. LYC. *κα-
θέζομαι* vero a *καθίζεν*, & *κάθισον* a *κάθησιν*,

scis quo pacto differant ? SOL. Haud scio. *καθέσθην* quidem audiui te di-

cere quod sit alienum. LYC. Et recte quidem audisti. Sed *κάθησιν* a *κά-
θισον* differre aio. SOL. Et quo tan-

dem inter se differunt ? LYC. Quod *κάθισον* quidem ad eum qui stat, di-

citur : alterum autem ad eum qui sedet. ut, *ἦσαν ξένον, ἡμεῖς δὲ καὶ ἀλλόθι δέσπομεν*

sedet. ut, *ἦσαν ξένον, ἡμεῖς δὲ καὶ ἀλλόθι δέσπομεν*

ἔδρην, ἀντὶ δ' ἡμῶν καθέζομαι. πάλιν οὐκ εἰρήδω, ὅτι τὰ ταῦτα ὡς ἀλλοτρίων, ἀμαρτάνειν ἐστί. τὸ δ' ἡκαδίξω, δ' καθέζομαι ἄρα σοι δοκεῖ μικρῶ πινυ διαφέρειν, εἴπερ τὸ ἡμῶν ἕτερον δρῶν ἡμῶν, τὸ ἡκαδίξω λέγειν. τὸ δ' ἡμόνευς ἡμῶν αὐτὸς, τὸ καθέζεσθαι. Σο. καὶ ταῦτα ἱκανὸς διελήλυθας, καὶ δὴ λέγε· ἔγω γὰρ σε δεῖ περὶ διδάσκειν. Λυ. ἐτέρως γὰρ λέγοντο καὶ κατὰ νοεῖς, οὐκ οἶδα, οἷόν ἐστι⁶⁴ συγγραφῶς ἀνέξ; Σο. πάντως οἶδα νῦν γέ σε ἀκέσας ταῦτα λέγοντος. Λυ. ἐπεὶ καὶ τὸ⁶⁵ κατὰ δ' ἑλξεν σὺ ἡμῶν ἴσως ταυτὸν τὰ κατὰ δ' ἑλξας νενόμικας, ἐγὼ δ' οἶδα διαφορὰν ἐκ ὀλίγου ἔχον. Σο. τίνα ταύτην; Λυ. ὅτι τὸ ἡμῶν ἕτερον, τὸ κατὰ δ' ἑλξεν δ' ἑαυτὰ γίγνετο. Σο. καλῶς λέγεις. Λυ. καὶ ἄλλα δέ σοι

πολλὰ

ἰδρῶ. Rursum itaque dictum sit, quod qui hæc commutat, vitium incurrit. καθίζω autem a καθέζομαι, num tibi parum distare videtur? Siquidem καθίζαν̄ dicendo, alterum sedere facimus: καθέζεσθαι vero, nosmet ipsos solos. SOL. Et hæc sufficienter prosecutus es. Atqui dic: ita enim oportet te docendo præire. LYC. Nam me alio pacto dicentem non intelligis. Non nosti quale sit ξυγγραφὸς ἀνὴρ? SOL. Omnino novi, ut qui te audierim hæc dicentem. LYC. Quoniam & καθάδελαν̄ tu quidem fortassis idem cum καθάδελαν̄σαῑ putasti: ego vero scio differre non parum. SOL. Quomodo? LYC. Quod hoc quidem alteri, καθάδελαν̄ autem sibi ipsi fit. SOL. Pulchre dicis. LYC. Etiam alia vero multa licet tibi discere, si modo

πολλὰ ὑπάρχει μανθάνειν, εἴπερ μὴ
αὐτὸς εἶδέναι ὅκ εἰδὼς δόξεις. Σο.
ὅκ ἂν δόξαιμι. Λυ. ἐκὲν τὰ λοιπὰ
εἰσαυῶδις ἀναβαλόμεθα, νυνὶ δὲ δια-
λύσωμεν τὸν διάλογον.

non ipse tibi scire, cum nescias,
videbere. SOL. Non videbor fac-
ile. LYC. Proin reliqua in poste-
rum rejiciemus, in præsentia autem
dialogum dissolvamus.

N O T Æ

I N

LUCIANI SOLOECISTAM.

I. ^{ῥη Σολοικιῶ.]} Hoc est, *modo solæcissabo*. Quæ locutio jam solæcismo foedatur. ^{Ἀῖρη} enim non cum futuro jungebant Attici, sed aut cum præsentī, aut præterito. Ἀῖρη ἤξω, inquit Thomas Magister, ἔκ εἴπης ἀλλ' ἄρτι ἔρχομαι καὶ ἀφικόμην. Et Phrynichus in Eclogis dictionum Atticarum: Ἀῖρη ἤξω μήδεποτε εἴπης ὅτι μέλλοντι, ἀλλ' ὅτι ἔνεσῶτι καὶ παρωχημένος, ἄρτι ἤκω, καὶ ἄρτι ἀφικόμην. Ubi male doctissimus interpres Joannes Nunnescius. Ἀῖρη ἤξω *nuper veniam*, cum vertendum, *nunc veniam*. Et ἄρτι ἀφικόμην *modo veni*. Quibus significant ἄρτι particulam futuro junctam non carere solæcismo, cæterum præterito & præsentī recteungi. Fallitur interpres, qui vertit: *Fampridem enim solæcissare gestio*. quippe qui putarit *σολοικιῶ* hic de-

fide-

J. GEORG. GRÆVII NOTÆ &c. 39
siderantis vim habere, & esse præsentis
temporis, cum a themate *σλοικίζω* sit
futurum Atticum. Secundam hujus fu-
turi *σλοικιεύς* infra videbis, dum in
verbo *διέφθορας* referemus Moschopuli
verba. Idem male credidit ἄρπ non
posse jungi præsentī, quod tamen con-
tendit ex Gaza probare. Is quidem ἄρ-
π *πεποίηκα* scribit dicendum, non ne-
gat tamen τὸ ἄρπ etiam præsentī jungi.
Alioqui parum Attice dixisset Plato in
Critone ἄρπ ἢ ἤκεις ἢ πάλα. Paria his Pol-
lux & Suidas, quorum hic ἄρπ dicit ἐξ
ὑπογῶς significare, hoc est, modo, nuper,
dicique de præterito, ut *αὐτίκα* de futu-
ro. Ille ἄρπ, inquit, ὅ ἐστι *πρὸ μικρῶς, ἢ νῦν*
δὴ ὅ ἐστι πάντῃν. Quod igitur hic præcipi-
mus de ἄρπ, idem infra repetemus in *νῦν*
δὴ. Proinde *αὐτίκα μάλα σλοικιῶ* dicen-
dum. Sic & *modo* futuro junctum in-
venies. Terent. Andria: *Μόδο ἰβοὺτ' ὡς ἀπαρ-
εῖται λέγω, ἀτὰρ ἡνὶκα ἐνταῦθα*. Utriusque
exemplum habes apud Aristophanem.
In avibus: *ὅς κ' ἄρπ θύω τῶν δεκάτῃν πάντῃν*
*ἐγὼ καὶ τῶνομα ὡς περ παλαιῶν νῦν δὴ ἐθί-
μην*. Idem in pace: *ἴθι νῦν ἀκροῖον οἶον ἄρ-
π μ' ἤρετο*. Eustathius ad Iliad. α. p. 75.

male putavit ἤδη ὅτι σλοικισμῷ hic legi. τὸ ὅτι ἤδη, inquit, καὶ τὰς παλαιὰς τοῖς τελευταίοις συνεπιμερίζεται τῷ παρωχημένῳ, ὥς ἐνταῦθα ἐν τῷ ἤδη γὰρ ποτε ἐγώ. καὶ τῷ, εἰ ἤδη δύο ἡμεῖς ἐφθιντο. τῷ ἐνεσῶτι, ὥς τὸ ἤδη γὰρ μοι ἐπεσὴν ἔπος ἐστίν. καὶ τῷ μέλλοντι, εἰ καὶ δοκεῖ ὁ Δεκκιανὸς εἰς τῆτο ἀπαρέσπεαθ, ὥς τὸ ἤδη λοίγια ἐργα πᾶθ' ἔσσι. εἰ δὲ πινες τῆτο ἄλλως γράφουσιν, ἡ δὲ λοίγια ἐργα ἔσσι ἀντὶ τοῦ, ὅπως δὴ. Idem alio loco: Καὶ τῆτο ὀρθόν, πᾶσι λοιπὸν θήσουμαι τὸ Δεκκιανέον σλοικισμὸν, τὸ λέγοντα ἤδη σλοικισμῷ, qui locus etiam a Suida refertur, sed ab interprete Latino male ille Suidæ locus versus est & intellectus. Αἴτιον apud Latinos eleganter exprimitur per *tantum quod*, & *commodum*, quæ & ipsa futurum respuunt. Sueton. August. cap. 94: *Juliam primum Marcello Octaviae sororis suæ filio tantum quod pueritiam egresso, deinde ut is obiit M. Agrippa nuptum dedit.* Idem 94: *Vectores nautæque de navis Alexandrina, quæ tantum quod appulerat.* In Ner. c. 6. *Nero natus est Antii &c. xviii Kalendas Januarias tantum quod exoriente sole.* Vespas. c. 4. Cic. xv ad Atticum ep. 13. *Hæc cum scriberem tantum quod existimabam ad te orationem esse perlatam.*

II. Α' μὴ οἶδαι, ἀ' ὅτι οὐκ οἶδαι] Hunc lo-

locum exponit Thomas Magister: Ἀ' μὲν
 αὖτ' μὴ εἴπῃς, ἀλλὰ πινὰ μὲν, πινὰ δ' ἤ, εἰ καὶ Λε-
 κκιανὸς λέγῃ. ὅκ οἶδα εἴτε παίζων, εἴτε σω-
 δάζων. λέγῃ γάρ ἐν τῷ ῥητόρων διδασκαλῷ.
 Ἐπειτα δ' καὶ αὐτὸς αὖ μὲν περιόντι δῆπδεικνύς
 κτ' πλὴν ὁδόν, αὖ δ' καὶ παλαιῶν καὶ πάλιν ἐν
 Τίμωνι. Διδὼς ἅπασι τοῖς δεομένοις ὥ μὲν πέντε
 στραχμαῖς, ὥ δὲ μναῖν, ὥ δὲ ἡμιτάλαιον. ὁ δ' ἤ
 αὐτὸς εἶπ' ἐξελέγχῃ τὰ ἐν ψευδοσοφιστῇ
 αὐτῷ. Male legitur in editis ψευδοσοφιστῇ
 qui alterius dialogi index est. Hic vero
 Thomas duobus productis locis altero ex
 Rhetorum magistro, altero ex Timone
 docet Lucanum eo ipso usum, quod in
 Pseudosophista suo damnat. Nec re-
 spuunt alii. Herodianus in tertio ὦν μὲν
 ἐπιστολὰς οἷς δὲ δῶρα ὀνειδίζων. Idem in v:
 εἰς μὲν ἀπείκεινεν, εἰς δὲ ἐφυγάδευεν. & in
 octavo: αὖ μὲν ἐκφορήσαντας, αὖ δ' κατὰ πρῆ-
 σαντας. Ibidem in eodem: δένδρα πάντα
 ἐξέκοπτον, αὖ δ' ἐκτεμπερασαν. Josephus: εἰς
 μὲν πατρῷα φιλία προσῆλθον, εἰς δὲ τὸ αὐτῷ
 κλέει. Polybius in primo: εἰς μὲν ἐξέβα-
 λον τὴν παλιτῶν, εἰς δ' ἀπίσφαξαν. Et in de-
 cimo sexto: εἰς μὲν ἐπίτρωσκον, εἰς δὲ παρ-
 ἔλυον αἰεὶ πὶ πρὸς πλὴν χρεῖαν ἀναγκαίων. A-
 postolus ad Romanos ix: ὁ μὲν εἰς πμην

42 JOH. GEORGII GRÆVII
 σκαῖ, ὁ δὲ εἰς ἀπμίαν. Et ad Timoth:
 καὶ αὐτὸς εἰς πμλῶ, αὐτὸς εἰς ἀπμίαν. Ae-
 lianus: οὐς ἡ ἀπέδοντο, ἐς ἡ ἀπέκλεινον.

III. Ὅφελον διωήση] Hic rursus Tho-
 mas: Ὅφελον ἀντὶ ἧς εἴθε ὅπερ αἰεὶ ἐκκληῶ μὲν
 σωτρίσεται, ἢ παρεληλυθότι. ὡς τὸ, Ὅφελον κα-
 τὰ θωδεῖσιν αἰ ὁδοί μὲν. Παρεληλυθότι ἢ ὡς τὸ
 ὡς θεολόγῳ Ὅφελον γὰρ μὲν ὡς πεδερία.
 καὶ ἀπαρεμφάτω ἢ ὅτε ἀντὶ ἧς εἴθε ἔμελλον πτε-
 ται. Ἡ ῥοδόσῃ ἐν τῇ πρώτῃ, μήτε ἰδεῖν Ὅφελον.
 quo significat Ὅφελον semper cum optati-
 vo jungi, quando significet utinam &
 ponatur pro εἴδε, aut cum præterito, aut
 cum infinitivo, præsertim cum pro εἴδε
 ἔμελλον accipiatur. vide & Moschopulum
 in collectione vocum Atticarum, qui
 pluribus hoc exemplis declarat. Vides
 igitur in Ὅφελον διωήση solœcismum, hic
 enim cum conjunctivo conjungitur.

IV. Ὅλως δὲ γήρεις] id est, omnes pu-
 bescentes, cum δὲ γήρηντες nuper natos, sive
 recentes dicere debuerit. quemadmodum
 ea voce utitur in Alexandro, Φέρων, in-
 quit, ἅμα καὶ τὸ δὲ γήρηντον Ἀσκληπὸν. Idem
 in Deorum dialogis: αὐτῶν καὶ τὸ βρέ-
 φῳ αὐτῆς δὲ γήρηντον. pro quo alibi νεο-
 γνόν, & δὲ πικρον dicit, de furto Mercurii
 adhuc

adhuc infantis agens, qui cum id ætatis
esset fertur etiam testudinem, id est che-
lyn fabricatus in cunis, de qua Aratus:

καὶ χέλυς ἢ τ' ὀλίγη, τὴν δ' ἄρ' ἐπὶ καὶ ὠρεῖ
λίχνῳ

Ἐρμείας ἐτόρησεν.

Ubi recte vertit Cicero:

*Inde fides leviter posita & connexa videtur
Mercurius parvis manibus quam dicitur
olim*

In cunis fabricatus.

Sic enim legendum. vulgo ἀπρὸσδυονύσως
in finis fabricatus. Appianus in Libyca
historia: διέπλωσεν ἐς Σικελίαν ἔχων ἀμφ'
ἑαυτὸν δρῦλινους ὀπιλέκτας τετρακσίους. ubi
δρῦλινήτας non potuisset dicere.

V. μέγα ἄθλον κατέπραξας ἄν] Hic
μέγα ἄθλον dicendum fuit, masculino
genere. Proprie igitur Lucianus, ἄθλον
πῖνα τῶν τῷ βασιλεῖ ὀπιτελῶν. Idem in fu-
gitivis: τετρακαδέκαλον γέν ἄθλον οἷς τῶν
ἑμικρὸν ἐκλεέσειν. Et in Deorum iudicio:
τὸ ἄθλον εἶσι ἀναγνῆς τὸ μῆλον.
Ubi legendum: τὸ ἄθλον, ut præmium si-
gnificet. Idem in Gymnasiis recte τὰ ἄ-
θλα δύναιτο ἀναιρεῖσθαι. Et in Saturnali-
bus: καὶ ἄθλα ἀναιρεῖσθαι ἢ αἰλόντα. Quod
autem

44 JOH. GEORGII GRÆVII
autem Lucianus ἀθλα ἀναίρεισθαι dixit, id
Plato in secundo de legibus φέρειν νικητή-
ρια, accipere præmia. Ἀθλα, βραβεῖα,
ἀεμίτια, γέρα, ἐπίχειρα, ἑπαθλα & νικητή-
ρια idem significant propemodum. De-
mosthenes in epistola ad Athenienses de
Lycurgi liberis: καὶ μὴ γῆρας καὶ φυγὴν ὀπί-
χειρα τ' ὑπὲρ ὑμῶν πιπνημόνων ἔχων. Am-
monius: ἀθλα, inquit, & ἀθλον ἀναφέ-
ρει. δῖονικαῖς μὲν γὰρ τ' ἀγῶνα δηλοῖ, εὐδαιμόνως
τὸ ἑπαθλον. Paria his scribunt Moscho-
pulus & Thucydidis interpres ἀνώνυμοι.
ἀθλον, inquit Moschopulus, τὸ βραβεῖον,
ἀθλα οὗ ἀγῶν.

VI. Σωήσω ἂν ἔπειρ θελήσας] *Intelle-
xisses utique, siquidem voluisses.* Sic inter-
pretare. Ut σωήσω dictum inusitate, pro
quo Atticus dixisset σωήσας ἂν. Medius
scilicet aoristus pro activo. Micyllus ta-
men σωήσω putavit esse futuri activi pri-
mam personam, & in ἔπειρ θελήσας ver-
bo optandi modo juncto solæcismum ef-
fe. forte non male. Nam ἔπειρ indicativo
junctum omnino usitatius est.

VII. Ἀλλὰ μὲν μεθῆκα θῶν λαγῶ] De
hoc accusativo Athenæus lib. IX, p. 400.
Τρύφων εἰς φησι, τὸν λαγῶν ἐπὶ αἰπαλικῆς ἐν

Δα-

Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης ὀξύτωνος, καὶ μετ' ἐν λέ-
 γει. Λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγὼν σωμαρπίσειεν
 ἡμῶν· καὶ ἐν Δαιδαλώσιν. Δοτόλωλα πύλων τ'
 λαγὼν ὀφθήσομαι. Ξενοφῶν δ' ἐν Κωμηγελικῇ
 χωρὶς τ' ἐν λαγῷ καὶ περιασσωμένως, ἐπεὶ τὸ
 κατ' ἡμᾶς ἐστὶ λαγός. Ὡς περὶ γὰρ ναὸν λεγόντων
 ἡμῶν ἐκεῖνοί φασιν νεῶν, καὶ λαὸν λεῶν, ἔτω λα-
 γὸν ὀνομαζόντων ἐκεῖνοι λαγὼν ἐρῶσι. τῇ δὲ τ'
 λαγὸν ἐνικῇ-αἰπαλικῇ ἀνέλεγχος ἐστὶν ἢ τῷ Σο-
 φοκλεῖ ἐν Ἀμύκλῳ Σατυρικῷ πλεθυστικῇ ὀνο-
 ματικῇ.

Γέραναι, κερῶναι, γλαῦκες, ἱκίνοι, λαγοί.
 Τῇ δὲ λαγὼν ἢ διὰ τὸ ὡς τῷ πλησίως περὶ
 πορρομένη, λαγὼν περὶ Εὐπόλιδι ἐν Κόλαξιν
 ἵνα μὴ τῷ μὴ βαπιδες καὶ λαγὼν, καὶ γυναι-
 κες εἰλίποδες. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ πάντ' ἀλόγως καὶ
 πλὴν πλεονάζουσιν συλλαβῶν περὶ αἰσθημάτων περ-
 φέρονται. διὰ τὸ ὀξύτονον πλὴν λέξιν. ἐπειδὴ πᾶς
 εἰς ὃς λήγοντα τ' ὀνομάτων ὁμότουνά ἐστι, καὶ με-
 τὰ ληφθῆναι τὸ ὡς παρ' Ἀπικαῖς, ναός, κάλῃς,
 καὶς, κάλως. ἔτως δὲ ἐξήσθη τῷ ὀνόματι καὶ
 ἐπὶ χαρμῶν καὶ Ἡρόδοτῳ, καὶ ὁ δὲ Εἰλώτας
 ποιήσας, εἰπά ἐστι τὸ μὴ ἰαχὸν λαγός.

Δαγὸν παράξας πείρη τ' θαλάσσιον.

Τὸ τὸ λαγὼς Ἀπικῶν. λέγεται τὸ καὶ Ἀπικῶν λα-
 γοί, ὡς Σοφοκλῆς.

Γέραναι, κερῶναι, γλαῦκες, ἱκίνοι, λαγοί.

Τὸ

Τὸ μὲν τοι ἡ πλῶκα λαγῶν, εἰ μὲν ἔστιν ἰωνικὸν
 πλεονάζει τὸ ω. εἰ δὲ Ἀπικὸν τὸ ο. Tryphon in-
 quit: Aristophanes in Danaidibus τὸν λαγῶν
 accusandi casu acuto notavit accentu, addita
 ὦ littera. Sic pedicis solutum fortassis leporem
 nobiscum ille rapiet. Idem in Epulonibus:
 Perii dum leporem vello, me quisquam adspi-
 ciet. Xenophon libro de venatione λαγῶ dixit
 absque ὦ, accentu circumflexo. Nos enim λα-
 γὸς nominandi casu dicimus, & accusandi ca-
 su λαγὸν, veluti ναὸν, λαὸν, quod Athenien-
 ses λαγῶν, νεῶν, λεῶν, cum ω. Accusativo
 singulari λαγὸν respondet apud Sophoclem in
 Amyclo Satyrico nominativus pluralis λαγοί
 Grues, cornices, noctua, milvi, lepores. Accu-
 sativo vero singulari λαγῶν pluralis nomina-
 tivus λαγῶ scriptus per ω apud Eupolidem in
 Assentatoribus: Ubi aderant raia, lepores
 & fœmina inflexis pedibus incedentes. Qui-
 dam præter rationem horum ultimam syllaba
 cum accentu circumflexo proferunt.
 Nam cum accentu acuto dictio pronuntianda
 est, quandoquidem quæ vocabula in Θ. fi-
 niunt, etiamsi ab Atticis in ω mutantur, re-
 tinent tamen eundem accentum, ut ναὸς κα-
 λὸς, νεῶς καλῶς. Sic Herodotus videlicet u-
 sus est hoc nomine, sic Epicharmus & qui Ei-
 lotas

lotas composuit. *Ionicum est λαγός. Ut λαγόν, id est, leporem turbatum ferit. Et λαγόν (h. e. leporem) marinam edit. λαγώς quidem cum ω Atticum est, quamvis & interdum Attici λαγός per ο dicunt, ut Sophocles: Grues, cornices, milvi, λαγοί. Quod vero dicunt πῶκα λαγών, id est, timidum leporem, si Ionicum est redundat ω, sin Atticum redundat ο. Ex quo loco discimus Atticos dixisse λαγών in quarto casu, non λαγώ, ut hic Lucianus. qui & de domo sua: ἀνέχων τὸν λαγών. Herodotus λαγών μετὰ τὴν αἰσίδα. Ibid. διδόντα τὸν λαγών κύρω. Idem in Polyhymnia: ἵππῳ γὰρ ἔπικε τὸν λαγών. Herodotus in Thalia etiam λαγώς dixit, & in Melpomene λαγόν in accusativo. Quod autem Athenæus recte observavit Xenophontem τὸν λαγῶ dixisse docent loca subiecta ex venatione: ὅταν ᾖ πρὸς αὐτὸν ὡς τὸν λαγῶ. Ibidem ἐπὶ τῷ καὶ ἀνδρὶ τὸν λαγῶ ἄγειν τὰς κυνὰς. Et in primo institutionis Cyri: πρὸς δὲ αὐτὸν τὸν λαγῶ. Et in secundo: Αἰπὸς ᾗ ἵππῳ αἰσίδα ὡς καλεῖται τὸν λαγῶ. Quæ omnia loca circumflectenda erunt contra fidem exemplarium si Athenæo credimus. Videtur etiam Lucianus in Θεῶν pro γένει ὑποσλοικίζειν, Liba-*

Libanius certe in ἀντιρρήτικῳ Ἀγαμέμνονα, inquit, πείθειν ἄνω καὶ κάτω. Et Gregorius Theologus in priore in Julianum in-
vectiva, Διὰ τ' ἀγορᾶς θέειν βοῶντες καὶ λέγον-
τες Χριστιανοί.

VIII. πολλοὶ γυμνοὶ λαγῶ] Hic λα-
γῶ dixisset Sophocles ut vidimus supra.
Licet Pausanias λαγῶ ἢ καὶ ἔλαφοι, & οἱ
λαγῶ εἰσι λύκοι, & Xenophon etiam λα-
γῶ dixit in primo institutionis Cyri: καὶ
πρὸς οἷα χωρία φάσκειν αἰρῶνται οἱ λαγῶ ἐν
τέτοις τῷ δίκῳ δυσόρατα ἐκπετάννυες ἵνα ἐν τῷ
σφόδρα φάσκειν αὐτοὺς ἐαυτὸν ἐμπίπλων ἐνέδν.
Quæ male sic vertunt: *In quas venatoribus
capiuntur. Hic casses visu difficiles tetendis-
ses, quo in vehementi cursu ipse seipsum inci-
dens convinceret. Sed quis hæc intelligit?*
Verte: *Quæque ad loca lepores fugere insti-
terint, in eis latentia retia intendebas, ut ra-
pido cursu ipse se in retia indueret. Dicimus
enim φάσκειν αἰρῶναι pro fugam adorno,
meditor.*

X. Σὺ ἢ ὑπὸ τ' ἄγαν παιδείας διέφθορας]
*Corruptus es, vel periisti. passively. cum ta-
men hoc verbum proprie perdidisti signi-
ficet. Sic sane docuit Moschopulus: διέ-
φθορον ἢ τὸ διὰ φθεῖρον, ἢ τὸ διὰ φθαρμένον.*
Α' Ε-

Ἀριστοφάνης ἐν Κόραις· διέφθορε τὸν ὄρχον.
Μένανδρος· Ἀδελφοῖς· εἰ δ' ἔστι τι πρὸς κέρει
διεφθορῶς. Ὀμηρος· Φρένας ἤλὲ διέφθορας,
(id est, διεφθάρης πὰς σεαυτῷ Φρένας) ὅθεν
εἰ διεφθορὸς αἷμα· εἶπεις ἀτεχνῶς συλοικισίς.

Phrynichus: Διεφθορὸς αἷμα τ' αἰμαθῶν πι-
νες ἰατρῶν ἔτω συλοικίζοντες. δεόν λέγειν διε-
φθαριμῶν αἷμα. Τὸ γὰρ διέφθορε, διέφθειρεν.

Ammonius ferme eadem omnia. Non
fatis igitur Attice Plutarchus in præce-
ptis Politicis: Ἀφελὼν πολὺ ἔ' διεφθορότε

αἷμα. Idem in præceptis valetudinis:

Τοῖς μὴ καχεκλῖσι μηδὲ διεφθορόσι φλέγμα
καὶ χολὰ κινεῖ. Idem in libello εἰ περσευ-

τέρῳ παλιωτέον. Διεφθορόσι πλείως ὑπὸ δέ-
γίας. Etiam in Phocione: Ἡ καίτων δέ-

χαιοτροπία θηρομορφή βίοις διεφθορόσι. Jo-
sephus V Orig: γάλα δίδωσι διεφθορὸς ἥδη.

Corruptum lac. Synesius: Ἡ μὴ κέρνωσιν οἱ
διεφθορότες τι πρὸς δίκαιαν. nisi judicent qui cor-

ruptis sunt judiciis. Audiamus nunc Tho-
mam Magistrum qui in diversa est sen-

tentia: Διέφθορεν, inquit, ἀντὶ ἔ' διεφθάρη.
Λεκιανὸς ἐν τῷ Ἡρακλέους καὶ Ἀσκληπιῶς δια-

λόγω· Ὡς π' αἰμοφῶν διεφθορῶς τὸ σῶμα. ἅπαξ
δὲ ἀντὶ ἔ' ἐφθειρε. Σοφοκλῆς ἐν Ἡλέκτρῃ·

πὰς ἔσας τί με καὶ πὰς ἀπῆσας ἐλπίδας διέφθο-

ρεν. ἔστι ᾗ καὶ ὁ ὠφθαλμὸς, ἐν χρήσει. Ἀρ-
 στείδης ἐν Περικλήῃ. Ἡ πῶς ὄντ' Ἀθλωαίους εἴη
 διεφθαρκώς. Josephus λὺ δὲ αὐτοῖς καὶ τῶν
 διεφθορότων τὰς ὀφθαλμοὺς πυνωμοσμένῳ. id
 est, captus oculis. Cleomedes lib. 2 κυ-
 κλικῆς θεωρίας· τὰ κατὰ τὴν ἐρμηνείαν αὐτῶν
 διεφθορότα passive. Utraque significatio-
 ne utitur Philostratus. In Critia : τὴν
 Θετταλίαν καὶ τὴν ἐκείνη ὁμιλίαν διεφθόρεναι
 αὐτόν. id est, corruptum esse. Idem in Sco-
 peliano : ἐκέλευσε τέττας λίθους βάλλεσθαι ὡς
 διεφθορότας αὐτῶν τὸ ὕδρον. *Fussit Rhetorum ima-
 gines lapidibus peti propterea quod sibi filium
 perdidissent.* Idem in Polemone : Φυεά-
 δῳ δὲ ἐσεφοίτα διεφθορότων ἤδη αὐτῶν τῶν ἄρ-
 θρων. Et in eodem : Ὄνομα ᾗ τῶν μειρακίῳ
 οὐαρῶν, διεφθορὸς ὑπὸ τῶν χαλάκων. Lu-
 cianus in Nigrino : ἀκάνων διεφθορότων ἀσ-
 μάτων. quod active & passive potest acci-
 pi *audiens corruptas cantilenas, aut corruptum-
 pentes.*

X. οὐ γὰρ παύσεται αὐτῶν τὸ τίνα.] Eun-
 dem habet intellectum quem his verbis
 expressit Ammonius : διέφθαρχται μὲν γὰρ
 ὑφ' ἐτέρων, διέφθορε ᾗ τὸν ἑτερον, ut τὸ τίνα &
 τὸν ἑτερον idem significet. Nimirum διέ-
 φθορε cum activum proprie sit exigere
 post

post se accusativum. Interpres τὸ τίνα putat referendum ad λαγῶ.

XI. Οἷαν τι τῶν παιδίων γῆρῃ τῶν τὰς τίττας θηλαζόντων.] hoc est; *nutrices lactentium* ut solœcismo solœcismum explicemus.

Audiamus nunc Thomam & Moschopulum quorum hæc sunt verba: Θηλάζει τὸ θῆλυ μετὰ βαλκῶς ἃ ἔπικε, καὶ θηλάζεισι τὰ πεχθέντα ἀμετὰ βάτως. *Lactat mulier quos reperit & lactent nati absolute.*

Attice igitur Ælianus XIII, 1: Ἡ δ' εἶσαι τῷ βρέφει ἐθήλασεν αὐτό. *Delectata infante ubera ei præbuit.* Et Philostratus Sophista in imaginibus,

λέγεται οὕτω περὶ τῆς θήλειας θηλάζειν τὸν αὐτὸν ἃ ἔπικε. Et Lysias: Ἐπειδὴ παιδίον ἐγύρετο ἡμῖν ἢ μήτηρ αὐτὸ ἐθήλαζεν. Recte habet & illud in hymnis Davidis:

ἐκ σώματος νηπίων καὶ θηλαζόντων. *Ex ore infantium & lactentium.*

Nec illud male in sacris codicibus: οὐαὶ τῷ ἐν γαστρὶ ἐχέσας, καὶ τῷ θηλαζέσας. Cum illo μακάριοι αἱ σείραι καὶ κοιλίας αἱ οὐκ ἐγόννησαν, καὶ μαστοὶ οἱ ἐκ ἐθήλασαν. Contra illud Luciani præceptum vero facit:

Μακάριοι ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε καὶ μαστοὶ ἐς ἐθήλασας. Dic igitur τῷ ἐκ τῆς τίττης θηλαζόντων non autem τὰς τίττας auctoritatem secutus Luciani in Antiocho: Τὸ δὲ

ἕτερον,

ἔπερον, inquit, ἐκ τ' ἵππου θηλάζει εἰς τ' πωλικὸν τρόπον. De Hippocentauro agens pul-
lorum instar fugente. Male Plutarchus
in Romulo matrem aut nutricem θηλα-
ζομένην vocat, & pueri θηλάζοντες ὠφθησαν
τὸ θήρεον. Galenus ὑγιεινῶν primo: Ἀφρο-
δισίων τε παντάπασιν ἀπέχεσθαι κελόω τὰς θη-
λαζέσας παιδία γυναικας. Idem eodem in
loco: ἔγωγε συμβεβλῶσαιμι ἂν εἰ κηύσειεν ἡ
θηλάζουσα τὸ παιδίον. Suidas de hac voce
paulo aliter: Θηλάζαν ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀν-
τιλαμβανόμεθα ἔρῃμα. ὅτι τ' παιδίων τ'
θηλαζόντων. Λυσίας δὲ παθητικῶς ὅτι γυναικὸς
παρεχέσσης γάλα. Attice igitur Lysias in
supra posito exemplo. Interpres hic a ve-
ro longissime aberravit.

XII. οὐδὲ αὐξάνοντα παιδία σολοικισμον
ποιήσθ. Carpit hic eos Lucianus, qui ver-
bo αὐξάνω utuntur pro αὐξάνομαι, vel αὐ-
ξομαι. Et sane apud idoneos auctores,
Aristotelem, Theophrastum, Plato-
nem, Demosthenem, Isocratem, Xe-
nophontem, Thucydidem, Philostrat-
um, Lucianum verbum αὐξάνω in no-
tione passiva, ut loquuntur, nusquam
invenitur. Active vero nonnunquam.
Plato in Timæo: Σπαίρας καὶ ὑπαρξάμε-

καὶ ἐγὼ ἀφ' ἑαυτοῦ. Τὸ δὲ λοιπὸν ὑμεῖς ἀπα-
 γάτω θνητὸν περὶ φαινόντες ἀπεργάζεσθε ζωὰ
 καὶ θνητὰ, προφύτω τε ἀιδόντες αὐξάνετε καὶ
 φθίνοντα πάλιν δέχεσθε. Cicero elegantif-
 sime vertit in libro de universo ut o-
 mnia: *Quorum vobis initium statusque tra-*
ditur. Vos autem ad id quod erit immortale
partem attexitote mortalem. Ita orientur
animantes, quos & vivos alatis, & consum-
ptos sinu recipiatis. Sed pro *status* in hoc lo-
 co legendum est *satus*. Nec enim ratio-
 nem & conditionem harum rerum tra-
 dit; sed originem & causas originum.
 Et sic legendum esse ex Græco satis con-
 stat, ubi *αἰετίας* legitur, quod Cicero *sa-*
tus vertit. Hac voce vero Cicero & alibi
 utitur. In eodem fragmento, & eodem
 cap. II, paulo ante: *Sic igitur, ut ab his*
traditum est, horum Deorum ortus habeatur,
atque dicatur, ut Oceanum salaciamque Cæli
satu, Terraque conceptu generatos editosque
memoremus. Ibid: *Hæc vos qui Deorum satu*
orti estis attendite. Tusc. quæst. lib. II:
Cultura animi Philosophia est, quæ extrahit
vitia radicitus & preparat animos ad satus
accipiendos. Idem de senectute: *Quid ego*
vitium ortus, satus, incrementa commemo-
rem?

rem? Sed redeamus in orbitam. Scrip-
tor incertus apud Stobæum : αὐξάνειν
δι' οἴκας. Nam illud Euripidis apud Sto-
bæum : καὶ οὐδ' ὀνηρὰς μήποτ' αὐξάνειν πόλιν,
alibi apud eundem legitur castigatius αὐ-
ξάνειν ἐν πόλιν. Est tamen alius locus Euri-
pidis, in quo active capitur. In suppli-
cibus : πολέμους τ' αὐξάνουσ' ἄνδρες δίκης. Et
in illo Zoroastri : μὴ σύ γε αὖξανε τὴν εἰμαρ-
μόν. Synesius περὶ Φαλακράς passive di-
xit : ὅτι τέχνης καὶ πῶς ζῶσιν ἐστὶ νεκρὸν , ἀλλ'
ὅτι τεθνεώτων αὖξασι, id est, crescunt. Acti-
ve autem, ἔτι μὲν οὐ καὶ αὖξήσειεν ἡμῶν
ἐν τῇ πόλιν τὸν τ' ἐξωλεσάτων κατὰλογον. Sy-
nesius idem περὶ προνοίας· αὖξαι δὲ ἅπαν
ἀνάγκη τὸ πρῶτον, καὶ ἔρρεν ἀνάγκη τὸ ἀμε-
λές. Ratione autem caret quod il-
lud Sophoclis in Traginiis. Τὸν καδμογε-
νὴ τέφρῃ, τὸδ' αὖξῃ βιότῃ πολύπνον. Id est,
Herculem alit & auget industria. Interpres
Græcus ita interpretatur αὖξῃ ἀντὶ τ' αὖ-
ξεται. Condonandum autem est reveren-
tiæ sacrae scripturae, quæ his superstitio-
sis Grammaticorum & Atticorum legi-
bus semper soluta fuit. Magnus Erasmus
in illud Apostoli scribens quarti ad E-
phesios : Αὐξήσωμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, ne-
gat

gat verbum *αὐξάνω* aliam habere significationem quam neutralem. Sed præter superius a me adducta, hic producam unum locum, ubi citra controversiam bis capitur active. Is est in prioris ad Corinthios capite tertio: Ἀπολλῶς ἐπότισεν ἀλλ' ὁ Θεὸς ἤυξανεν, ὥστε ἔτε ὁ φυλάων ἐστὶ π, ἔτε ὁ ποτίζων, ἀλλὰ ὁ αὐξάνων Θεός. In iis vero omnibus, quæ subijciemus exemplis passive capitur. Matth. VI, 28. Luc. I, 80. & XIII, 19. Act. VI, 7. VII, 17. XII, 20. Joh. III, 30. Coloss. II, 19. 11 Thess. I, 3. Petrus II ep. cap. ult. αὐξάνετι δὲ χάρις καὶ γνώσις τοῦ κυρίου. Josephus in quarto antiquitatum: Πολλῷ μᾶλλον αὐξεν καὶ φύει. Thomas Magister sentiens cum Ecclesiasticis scriptoribus dissentit a Luciano, quem operæ pretium est audire. Τὸ αὐξεν, inquit, ἔστι ἐνεργητικῶν, οἷον αὐξεὶ ὁ ἥλιος, καὶ ἡ ὑγρότης τὰ φυτά. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ σεφάνου. Τὰς ἀδοξίας τὴν παρρησίαν περιπαύειν, ταύτας αὐξεν, μὴ τῶν ἐναι. Καὶ αὐξεὶ ἀντὶ τοῦ αὐξεταί. Ἀριστοτέλης ἐν τῷ εἰς Ῥώμην. Ἀλλὰ καὶ εἰκότως ἠύξησεν ἡ δόξα. αὐξάνει ἔστι παθητικῆς σημασίας, καὶ αὐξάνει τὰ φυτά, οἷον αὐξήσιν δεχεται καὶ αὐξάνομαι ἔστι τὸ αὐτὸ σημασιολογία.

Ο αὐτὸς Δημοσθένης ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ. οὐκ ἐν
ἐπαίῳ καὶ ἡ πατρὶς ἡϋξάνετο. Hic docet αὐ-
ξάνεσθαι esse augere, facere ut aliquid crescat;
interdum tamen accipi pro crescere,
quod unico ex Aristide exemplo pro-
bat. Αὐξάνειν vero accipi passive pro cre-
scere, quamvis etiam in illa notione le-
gatur αὐξάνομαι. Hæc quidem Thomæ
sententia. Tu vero, quisquis Atticus es-
se voles, active dicas αὐξῶ, & αὐξάνω,
passive vero αὐξομαι & αὐξάνομαι, tametsi
elegantissimus scriptor Josephus in se-
cundo δεχαιολογίας passive dixerit καὶ αὐ-
ξαντες ἔπαυσε. Et eodem capite active:
τῷ οἰκείῳ αὐξῶσι δαίμονίαν. Et in octa-
vo Ἀλώσεως rursus passive: Φιλία δὲ τῶν
ἡϋξήσε. passive. Nec nobis obstare
debet unius Aristidis exemplum a Tho-
ma adductum.

XIII. Μὴ πίνω ἐπὶ λέγειν.] pro μὴ λέ-
γει. Lucianus in amoribus: Σὺ δ' ἡμῶν τὰ
πάλα κλέα τ' ἐρωτικῆς περαίνειν. pro πέραινε.
Poëtis hoc & legum latoribus familiare,
haut scio an barbarum in prosa.

XIV. Πηνίκα ἔξεισι.] Hic solœcismus
in hoc vertitur, quod πηνίκα posuerit, pro
quando vel quo tempore, cum Atticis signi-
ficet

ficet tantum *qua hora?* Docet Suidas:

Πηνίκα ἐστὶν ὥρα τῇ ἡμέρας, ἀντὶ τῆς ὁποίας ὥρα
ἐστὶ τῇ ἡμέρας. ὥρας γὰρ ἐξήταζον ἔκαιρες. Πη-
νίκα δὲ ἐξώρμησε τῇ νυκτός. Τὸ δὲ ἀνταποδι-
κὸν, ὁπηνίκα; μικρόν τι μὲν πρὶν μεσημβριάν.
Τὸ δὲ Πηνίκα ἅττι ἀπώλετο, σὺν ἀττικόν εὐδὲ
δραχμαῖον, εὐδὲ ἀκεραίες. ἔστι δὲ ἀντὶ τῆς πό-
τῆς. παρέλκει γὰρ τὸ ἄττι. ἐπεὶ ἔπε τὸ πινὰ ση-
μαίνει. ἔτε τὸ ἀπινὰ. εὐδὲν γὰρ τῶν ἀρμόζων τῷ
ὁπηνίκα. Sic hic locus legendus. ex scho-

liaſte Ariſtophanis, cujus hæc ſunt ver-
ba: *ποία ἐστὶν ὥρα τῇ ἡμέρας. τῆτο δὲ ὅπῃ ὥρας
ἐξήταζον ἔκαιρε.* Sic enim legendum ex
Suida, non *Δικαίως*. Apud Suidam vero
male legitur *ἐζήταν* pro *ἐξήταζον*. Sed alia
quoque in hoc loco reſtituta ſunt. In-
terpres vero Suidæ hic nihil vidit, & va-
rie hallucinatur. Sic autem hic locus eſt
vertendus: Πηνίκα ἐστὶν ὥρα τῇ ἡμέρας, di-
citur pro ὁποία ὥρα ἐστὶ τῇ ἡμέρας; (h. e.
quota eſt hora diei!) Horas enim ſic explo-
rabant non tempora. Quota vero noctis hora
egreſſus eſt? Quod vero huic reſpondet eſt ὁ-
πηνίκα. (id eſt, eo tempore.) paulo poſt me-
ridiem. Illud vero: Πηνίκα ἅττι ἀπώλετο,
(quando periit?) neque Atticum eſt, neque
obſoletum, neque rectum. Eſt vero dictum pro

πότε δῆτα, *quando*. *Abundat autem illud ἄτ-
 τα. Quia neque πινὰ significat, neque ἅ πινα.*
Nihil enim horum quadrat ad vocem ὀπηνίκα.
 In eadem sententia est Thomas Magi-
 ster: Πηνίκα, inquit, μὴ εἴπης ὅτι χρόνος.
 Ἐστὶ γὰρ ὥρας δηλωτικόν. Εἰπὼν ὅτι πινός,
 πηνίκα ἀποδημήσεις; εἰάν εἴπης μὲν δύο ἢ τρεῖς
 ἡμέρας οὕτω ὁρθῶς ἐρεῖς. Οὕτω γὰρ ὡς ἔφημεν
 ὄρηται ὡς πᾶσι τοῖς δοκίμοις. ὡσαύτως καὶ
 πὲρ τῶν καὶ καὶ τὸ τῶν καὶ, καὶ ἡνίκα λέγει.
 Πλάτων ἐν Κρίτωνι. Τί τῶν καὶ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ
 Κρίτων; ἢ ἔπερὶ ἐπὶ ἐπὶ; Κρίτ. πάνυ μὲν οὖν.
 Σωκρ. πηνίκα μάλιστα; Κρίτ. Ὁρθρὸν βαδύς.
 Καὶ αὐτοῖς ἐν Φαίδωνι. Μὴ αὖτε τῶν καὶ
 οὕτως ἢ ἀνθρώπων ἐδεῖς. Hunc Platonis
 locum imitatus est Aristides in legatione
 ad Achillem: Τί κωλύει καὶ ἡμᾶς αὖτε καὶ
 ἰδοὺ τῶν καὶ; Id est, *Cras hac hora*. Phry-
 nichus fere eadem omnia: Πηνίκα, in-
 quit, μὴ εἴπης ἀντὶ τῆς πότε. ἔστι γὰρ ὥρας δη-
 λωτικόν. οἷον εἰπὼν ὅτι πινός. πηνίκα ἀποδημή-
 σεις; εἰάν εἴπης ἕωθεν ἢ πρὶν μεσημέριαν ὁρθῶς
 ἐρεῖς. Male vir doctissimus Joannes Nun-
 nesius ὥρας exponit hic *horas anni*, & per
 eas quatuor anni tempora intelligit. cum
 de partibus diei, ut & ex Suida, & ex sub-
 jecta responsione apud Phrynichum ap-
 paret,

paret, sint capienda. Recte igitur Philostratus Atticorum canon in vita Polemonis: Ἦρετο ὁ παντοκράτωρ τὸν ὑποκριτὴν πηνίκα εἴη ὅτε τῆς σκηνῆς ἡγάδη, ἧ ἔειπόντο, ὡς μεσημβρία τυγχάνοι εἶσαι. Attice etiam dixit Lucianus in Gallo: καὶ πηνίκα ἤδη λελῆσθαι θέοι. Et Aristophanes in Avibus: Πηνίκα εἰσὶν ἄρα τῇ ἡμέρας; ὁ πηνίκα. μικρὸν τι μετ' μεσημβρίαν. *Quota est hora diei? Ea paulo post meridiem.* Pro πότι dixit Lucianus in Electro πηνίκα. Ἀλλ' οἷγε κύκνοι πηνίκα ὑμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκείνο ἄδουσιν. Et in Timone, ac Aristophanes ibidem in loco supra allato.

XV. Ἰκανὰ ἔχω τὰ πατρῷα.] hoc est, *Acquiesco patria legibus & consuetudinibus.* Cum proprie & Attice hæc verba significant, *habeo satis amplum patrimonium.* Πατρῷα, inquit Thomas, τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱὸς χωρῆντα, καὶ πατρῷοι φίλοι. Πάτερα δὲ τὰ τῆς πόλεως εἶδη. Divus Basilus contra foeneratores: Ὑστερον καὶ τῷ πατρῷων ἐκσῆση, *postmodum etiam cedes & everteris patrimonio.* Laërtius in Solone: Ὅ τὰ πατρῷα κατεδηδοκῶς. Idem in Anaxagora: Ὅς γε τὰ πατρῷα παρειχώρησε τοῖς ἀκείοις. Lucianus in Dialogis meretricum. Εἰ κύριον
ἡρώμα

ἡρώμεν τῷ πατρῷον. Ammonius eadem omnia nisi quod πατερικὸι φίλοι & ξένοι censet dicendum, non πατρῷοι ut Thomas. Pro Ammonio facit illud Aristophanis in Avibus: Ὡν ἐμοὶ πατερικὸς φίλος. Pro Thoma facit Lucianus in Timone: Πατρῷον, inquit, φίλον ὄντα. Et Herodianus in primo: Τιμὴν πᾶσαν ἀπένεμε τοῖς πατρῷοις φίλοις. Et non longe post τὰς τε πατρῷους φίλους πρῶτον διαβάλλειν ἤρξατο. Et Basilus contra fœneratores: Καὶ πρὸς καὶ πατρῷας ἀπειμνήθη φιλίας. Moschopulus: πάτερμα ἔστι τὸ τῆς πόλεως, πατερικὸς φίλος καὶ πατρῷος κληῖρος. Opera pretium est & Pollucem, qui inter hæc nullum facit discrimen, audire lib. II, cap. II: Ἡ δὲ πατέρων κτήσις πατρώα, πατερική, πάτερμα, πατρογονική. καὶ ἰερά πατρῷα, καὶ πάτερμα, καὶ πατερικά, καὶ πατρογονικά. Suidas vero Thomæ & Moschopulo consentit. vide verba pag. 465. Quia autem πάτερμα ἔστι scribendum esse dicunt, notandum est τὸ πάτερμα, vel καὶ τὸ πάτερμα frequentia esse eo sensu apud auctores idoneos, præsertim apud Heliodorum Episcopum. Si quis igitur ἱκανὰ ἔχω τὸ πατρῷα dixerit, pro ἱκανὰ ἔχω τὸ πάτερμα, ut dixit Josephus,

phus,

NOT. IN LUCIANI SOL. 61
 phus, ἐξέβαινε τὸ πατρῶν ἐθῶν pro πατρίων
 ut alibi dixit, vel si quis vivo adhuc pa-
 tre dixerit, se satis amplum habere pa-
 trimonium non effugiet solocicismum. Si
 apud Lucianum in Dialogo Alexandri &
 Annibalis recte legitur ἀποστὰς τὸ πατρῶν
 προσκυνοῦσθαι ἡγεῖς καὶ δαίαν τὴν Μηδικὴν μετι-
 διήτησεν ἑαυτὸν, abusus est pro πατρίων. Sic-
 ut & Dion in XXIV libro de C. Cæ-
 sare: Ἀλλὰ ζῶν τὰ πῖνα τὴν πατρίαν καὶ μὴ
 ἀναγκαζόμενα, μήτε ἐκ πατρῶν, μήτε ἐξ
 ἐπηγορίας πινὸς, ἐκτεῖναι. *Ac ipse vitius & ne-
 que legibus patriæ, neque ob aliquam culpam
 eo sc. consulatu se abdicavit.* Ubi male πα-
 τρώων pro πατρίων dixit. Recte Suidas in
 vita Christodori Coptitæ: ἔγραψεν, in-
 quit, πᾶτερμα Κωνσταντίνου πόλεως Ὀθρικῶς βί-
 βλια ιβ. πᾶτερμα Θεσσαλονίκης βίβλια κε &c.
*De moribus urbis Constantinopoleos, Thessalo-
 nica &c. Eumolpidarum πᾶτερμα.* Cic. ad
 Atticum.

XVI. Συμπατριώτης ἐστὶ μοι] pro civis
 meus est, cum dicendum sit πολίτης ἐστὶ μοι
 vel μοι. Ut hic locus intelligatur adscri-
 ptus Pollucis, Hesychii, Moschopu-
 li, & Ammonii verba. Pollux: οἱ βάρβα-
 ροὶ ἀλλήλους καὶ πολίτας ἀλλὰ πατριώτας λέγοιεν.

Ἀρχιπρωτῷ ἡ καὶ συμπαιρώτας ἔφη. Πλάτων
 μὲν τοι ἐν τοῖς νόμοις καὶ ὅτι τῷ Ἑλλήνων τὸ πα-
 τρώτας εἶρηκε. Locus Platonis est in sexto
 de legibus: δύο ἡ λείπεσθον μόνος μηχανὰ,
 μήτε παρώτας ἀλλήλων εἶναι οὐδ' μέλλοντας
 ῥᾶον δεξιόσιν ἀσυμφώνησιν εἰς δύναμιν ὅτι μά-
 λιστα. Hesychius: παρώτης παρ' Ἀθηναίοις
 ὁ βάρβαρος ὁ πολίτης. Moschopulus: Παρώ-
 της, inquit, παρώτε Ἀττικόν ἐστιν. ὡς γάρ φα-
 μιν πολίτην τὸ συμπολίτην, καὶ ἡλικιώτην τὸ συνηλι-
 κιώτην, ἔτω καὶ πατριώτην τὸ συμπατριώτην. Καὶ
 ὅτι θηλυκὴ ἡ παρώτης σολή ἢ καὶ τὰ πάτρια γι-
 νομένη. Sic Lucianus in Scytha: Ἡ σολή αὐ-
 τὸν ἐπεσφάσειτο πατριώτης ἔσσε. Xenophon e-
 tiam πατριώτην ἵππον dixit. Ammonius:
 Πολίτης, inquit, ὁ ἐκ τῆ αὐτῆς χώρας δῆλος δέ-
 λω. Thomas: Πολίτης, inquit, δημότης, Φυ-
 λέτης, ἀνδρὶ τῷ σὺν λέγων Ἀττικῶς ἐρεῖς. Nimi-
 rum antiqui magistri docent ita inter se
 differre πολίτης & πατριώτης, ut πολίτης inter
 se dicantur Græci, eique ingenui, πατριώ-
 ται barbari & servi. neque dicendum esse
 συμπολίτης, συμπατριώτης, συνηλικιώτης, συ-
 δημότης, συμφυλέτης, sed πολίτης, πατριώτης
 ἡλικιώτης, δημότης, φυλέτης. Sane nec apud
 Latinos recte dicitur, *conciuis*, *coequalis*,
contribulis. Hæc barbara sunt, pro quibus me-

melioris ætatis scriptores dicunt *civis*, & *qualis*, *tribulis*. Insignis igitur error est L. Vallæ, qui existimavit *conciivis* esse vocabulum Latinum. Notavit tamen Pollux Archippum Comicum *συμπατριώτας* dixisse. Scribit idem Euripidem dixisse *συμπολίτῳ* in Theseo & Heraclidis. quod & Aristophanis Scholiastes annotavit, ad hæc verba in Pace: Ἡ ῥησὺς ἀνὴρ πολίτης εἰς ἅπασιν. In quem locum scribens interpres: οὐτε συμπολίτῳ, ἔτε σωδημότῳ λέγουσιν. Οὐ μὲντοι Εὐελπίδης πα λέγει ὡς συμπολίται τῇδε βοσκήσῃ χθονὶ καὶ τῇ πεκέσῃ νυῶ πιν' ἀρκέσουσιν ῥεῶν. Hic est locus ex Heraclidis. Theseus intercidit. Legitur & hæc vox apud Josephum lib. XIX Ἀρχαιολογίας. Οὐ μόνον εἰς σὺν' συμπολίτας ἀλλὰ καὶ εἰς συγγενεῖς καὶ φίλους. Et Ælium III, 24: Νεανίσκοι τρεῖς εἰς δελφὰς ἀφικόμενοι θεωροὶ συμπολίται κακέρχοις συμπεριτυγχάνουσιν. Apud eundem legitur etiam σωήλικες. Λησταῖς πεπρωτῶν μὲν τῶ σωηλίκων βοῆς ἡμομύνης ἰδὲ ὁ δρεῶν καὶ σὺν' μὲν διεσκόρπισεν, εἰς δὲ ἀπέκλεινε. Quæ vox & apud Eupolin legitur teste Polluce. Sicut apud Isocratem in Panethenaico συμφυλέται. Τὰς δὲ παρὰ κριθέντας ὑπὸ τῶ συμφυλέων καὶ τῶ δημοίων.

Quare

Quare minus mirandum de Apostolo qui ad Ephesios capite secundo dicit συμπολίται τῷ ἁγίῳ. Idem in primo capite epistolæ ad Galatas: καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ πολλὰς σωηλικιώτας ἐν τῷ ἁγίῳ. & epistolæ ad Thessalonicenses: τὰ πρὸς τοὺς ἰδίων συμφοιτῶν. Sophocles in Oedipo Tyranno montem Cythæronem vocat παλριώτιον Oedipi: Ἀπείρων ὧς Κιθαίρων σὺν ἔσῃ πᾶν αὐτὸν παυσέλλων μὴ ἔσῃ καὶ πατριώταν οἰδίπῃ καὶ τροφὸν, καὶ μητὴρ αὖξιν καὶ χορδύεσθαι. *Dies crastinus haut abibit, quin te ut civem Oedipi & nutricem & matrem augeamus & celebremus, in teque choreas ducamus.* Athenæus Nicoftrati Comici fabulam adducit nomine παλριώτης. Apud Latinos *conterraneus*, qua voce in hoc Luciani loco utitur Micyllus, æque vitiosa est ac Græca συμπαλριώτης. quamvis non ignorem a Plinio eam usurpam. Pro hac elegantiores dicunt *popularis, civis, municeps*. Sed de his nimis fortasse multa.

XVII. ὁ δὲ ἄλλος ἐστὶ μεθύσης] Solœcismus in eo versatur quod dicat ὁ μεθύσης. Attici enim dicunt ἡ μέθυσος vel ἡ μεθύση τῇ μεθύσει. Barbari vero de viro etiam utuntur

τῆς μεθύσης. Thomas Magister: μεθύση γυνή,
 ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· Γραῦν μεθύσῃ, ἢ
 κάρδακος ἕνεκα. Θεόπομπος ὁ Κωμικός. Πρεσβύ-
 πος Φίλοινος μεθύσῃ. μεθύσας ἢ ἐπὶ τῷ δρᾶσενων ἔ-
 δεῖς τῶν δομίκων εἶπεν. ἐπὶ ἢ θηλυκᾶ ΛιβάνιⓈ ἐν
 τῷ παρὶ τῆς λάλου μελέτης. Οὐκ ἔστιν ἡ γυνή μοι μέ-
 θυσας. Σὺ ποῖνω Ἀπικῶς ἐπὶ μῦθῳⓈ ἐπὶ μὲν δρᾶ-
 σενικῶ μεθύων λέγει καὶ μεθυτικός. Ὡς Φίλοςτρα-
 τος ἐν τῷ Ἡρώδου βίῳ. Εἶωρα ἢ αὐτὸν καὶ μεθυτικὸν
 καὶ ἀνοήτως ἐρῶντα. Εἰπὶ ἢ θηλυκᾶ, μεθύσασα καὶ με-
 θύσῃ. Illud legitur apud Ecclesiasten cap.
 XXVI: ὀργὴ μεγάλη γυνὴ μέθυσⓈ. Pollux
 Menandrum etiam de viro μέθυσας dixisse
 auctor est. Non caret igitur exemplo
 quod Apostolus dixit in prioris ad Corin-
 thios cap. V: ἢ λοιδόρⓈ ἢ μέθυσας ἢ ἀρπαξ.
 Et VI: οὔτε μέθυσοι ἔπε λοιδόροι. Nam Lu-
 cianus etiam in Timone de viro μέθυσας καὶ
 πάροινⓈ dixit, quanquam & Phrynichus
 scribat: μέθυσⓈ ἀνὴρ οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ μεθυσι-
 κός· γυναῖκα ἢ ἐρεῖς μέθυσον ἢ μεθύσιν. Barbari
 igitur, ut supra dixi, etiam de viro μεθύσης
 dicunt. quare μεθύσης per solæcismum est
 nominativus, & per Atticismum geniti-
 vus. Alexis tamen in fragmento apud A-
 thenæum lib. XV: Εἴξ οἶνα δὲ εἶρηκεν τὴν μεθύ-
 σην Ἀλέξης. Ubi recte Casaubonus notavit

male non neminem emendare μέθυσο. Et apud Arrianum lib. IV, cap. 2. ubi tamen pro πότερον μεθύσης εἶναι θέλεις, legendum μεθύσης.

XVIII. Λῆμμα πάρεστιν αὐτῷ] *lucrum adest illi*, cum λῆμμα πάρεστιν αὐτῷ, id est, fiducia animique præsentia vel obstinatio adest illi, dicere debuerit. Λῆμμα & λῆμμα auctore Ammonio Διαφέρῃ. Λῆμμα μὲν γὰρ δι' ἐνὸς μὲν τὸ ἐξέστημα τῇ ψυχῇ (sic enim legendum est non τύχης ut habent edita exemplaria) λῆμμα δὲ Δια δύο μμ. hoc est, λῆμμα *animi præsentiam significat*, λῆμμα *quicquid accipitur*. Si Heliodori Episcopi codex emendatus est λῆμμα ab illo dictum est pro λῆμμα. Λῆμμα, inquit, ἀφ' ἐνέστερ in secundo libro. Idem in decimo: ἀνδρείῳ διὰ λήμματι. Josephus VII ἀλώσεως· καὶ πολλὰ λήμματι πλήρης γυρόμεν. pro quo Lucianus in Demosthenis encomio. ὡς ἀνδρείον μὲν αὐτὸ τὸ λῆμμα. In Neophrone quoque λῆμμα legitur pro λῆμμα in quibusdam libris. κάπχε, inquit, λῆμμα καὶ θέν θεοσυγές. *compesce ferociam & vim*. Ipsum carmen legitur in Stobæo. Quin & in Philostrati Heroicis λῆμμα impressum est pro λῆμμα. Τὸ δὲ λῆμμα, inquit, ἔ

Α'χλ-

Ἀχιλλεύως δηλαδὴ Φησι. In Dionysii Halicarnassensis libro VI eadem menda est.
 Ἦν δὲ λήμματι καὶ προθυμίας ὡσαύτοι. Apud
 Plutarchum in Cæsare quoque male le-
 gitur τοιαῦτα λήμματα ὁ Καῖσαρ ἀνέθρεψε.
 pro λήμματι. Heliodorus tamen in sexto
 recte dicit: ἡλικία μὲν τὸ λῆμα, σιωπὴ τὸ
 φρόνημα. Euripides in Oreste: μενέλαε
 παῦσαι λημ' ἔχων περὶ γυμνόν. Idem in Iphi-
 genia: ὦ λῆμ' ἄρυσον ὡς ἀπ' ὄλβου ῥίζης
 πέφυκας. Et in Heraclidis: Ἀλλ' οἶδ' ἐγὼ
 τὸ τῶνδε λῆμα καὶ φύσιν. Id est, τὸ φρόνημα,
 τὸ ὄρμηξ, τὸ ἀνδρείααν, τὸ ψυχῆς ὠφέλημα,
 τὸ προθυμίαν. Joseph. III Ἀλώσ. Δεῖ δὲ
 πόνε πρὸς τῷ τάχει καὶ λήμματι. Παράσημα
 ψυχῆς autem, ut emendandum censui-
 mus apud Ammonium, sæpissime pro
 φρόνημα accipitur. Diodorus de rebus
 Alexandri: οἱ δὲ Θηβαῖοι τῷ ὠφέλεματι
 τὴν ψυχῆς ἐνεκαρτέρουν τοῖς δεινοῖς. Josephus
 in VI Ἀλώσ. Κακῶς ἐπάνω τῷ ὠφέλεματι
 τὴν ψυχῆς Ἰεραδαίοις. Polybius: Ῥωμαῖοι δὲ
 αἰκλὴν σώματι καὶ ὠφέλημα ψυχῆς ὀλίγα
 δεῖν τὴν οἰκεμένης ἐκράτησαν. Sed ut rever-
 tamur ad λῆμα. Aristophanes in Nebu-
 lis: Λῆμα μὲν παρέστιν τῷ δὲ σὺν ἄπολμον. I-
 dem in Ranis: κατ' Ἡρακλέα τὸ χῆμα καὶ

τὸ λῆμ' ἔχων. Simonides: ἐν πάλῳ ψυχῆς
 λήματι πεσόντες. *Spiritibus freti*. id est, in-
 trepidi pectoris. Ponitur autem hæc vox
 fere cum adjectivo laudis vel vitupera-
 tionis. Euripides in Iphigenia: ὦ λῆμα
 ἄριστον. Idem in Alcestide: κακὸν τὸ λῆμα
 καὶ ἐν ἀνδράσι τὸ σὺν. Idem in Medea: ἡ-
 κιστε τὸ μὲν λῆμ' ἔφυ τρυφνικόν. Aristopha-
 nes in Equitibus: Νῦν δὲ σε πάντα δὴ κά-
 λων ἐξίεναι καὶ λῆμα θύρον φορεῖν. Ubi
 perperam Erasmus legit λῆμμα & inter-
 pretatur & *lemma ferre vehemens*, quod
 dudum H. Stephanus notavit. Sopho-
 cles in Oedipo Coloneo: ὦ ἀναιδὲς λῆ-
 μα. Herodotus tamen sine laudatione
 λῆμα posuit pro præsentia & præstantia
 in Polymnia: Ἀπὸ λήματι, inquit, καὶ
 ἀνδρείης ἐπραΐσθητο εὐδαιμονίας ἐξουσίας ἀνάγκης. Et
 in Calliope: λήματι μὲν νῦν καὶ ῥώμῃ σὺν
 ἑσπονδες ἔσαν οἱ Πέρσαι. quo utroque in loco
 perperam μμ impressum est. Nam λῆμ-
 μα duplici μμ lucrum, capturam, quæ-
 stumque significat, & syllogismi partem,
 quam Aristoteles πρῶτασιν Cicero *sumptio-
 nem* vocat. Hinc componitur dilemma
 & monolemma. Lemma etiam Plinio &
 Martiali argumentum significat. Cata-
 næus

næus male λῆμα unico μ dici vult pro lucro, contra omnium exemplarium auctorumque fidem. Lucianus encomio Demosthenis: *λημμάτων πολλῶν ἢ μεγάλων ὑπεροψίας*, id est, *contemptus magnarum & multorum emolumentorum*. Josephus in I Α' λώσ. Ως μὴ κατέφορον τὸ λῆμα ποιήσεις: Idem in XIV δ' ἑχαιολογίας: ἵνα ᾗ μὴ κατέφορον γήνηται τὸ λῆμα. Ne tamen quantum pecuniæ extorserit cognosceretur. Ubi exemplaria *πολύματτα* habent. & male Gelenius vertit: *Ne tamen fraus deprehenderetur*. Demosthenes: *τὰ σφῶν αὐτῶν μικρὰ λήματα* πωλῆντες. Sophocles in Antigone:

οὐκ ἐξ ἅπανι δέ τὸ κερδαίνειν Φιλῆν.

Ἐκ τ' γὰρ αἰσχυρῶν λημμάτων τὰς πλείονας
 Ἀτωμύρας ἰδοὺς ἀν' ἡ σεσωσμένους.

XIX. πρόσκεισιν ὁ μείραξ ἑμὸς φίλῳ]

Hunc convitari amico suo ideo dicit Socrates quod viro muliebrem dederit appellationem. Nam qui Attice sunt locuti ἡ μείραξ dixerunt non ὁ μείραξ vel *μειρακίσκος*, nisi cum mollem & pathicum vellent intelligi. Ita illud intelligendum in vita Demonactis: *ἢ κεν οὐ πὶς μειρακίσκος ὦραϊ, αὐτὸς δ' ἀπολωλέκειναι λέγων*. Venit igitur quispiam effeminatus

adolefcentulus egregia forma. Ibidem in votis: καὶ μὴ ἔπ' ἄνυ καλὸς ὁ μαιρακίσκος ἔδοξέ μοι. Sed præstat hæc ita sese habere ut testimoniis evincamus. Primus itaque & maxime idoneus testis est Thomas Magister: Μείραξ, inquit, καὶ μαιρακίσκος ἵπτι δ' ἔσενικ' ἀδόκιμα. μαιράκιον δ' ἐξδεπρὼς πάντες οἱ ῥήτορες λέγουσιν. Μῆραξ μὲν ποὶ ἵπτι θηλυκῇ, καὶ μαιρακίσκη μόν' Ἀριστοφάνης ἐν Πλάτῳ. Σὺ δ' ἄπ' ἡ χαίρων συλλαβὼν τὴν μείρακα. Καὶ πάλιν· Ὡς μαιρακίσκη πωθάνη γὰρ ὠρεκῶς. Σὺ δ' ἐμ μαιράκιον καὶ ἵπτι θήλει λέγε. Lucianus in Gallo de Danae agens: Ὅς ποτε ἡράσθη τ' ἀργολικῆς ἐκείνης μείρακ. Idem in Νεκροκτοῖς· Δύο ἤδη ὁ μαιρακίσκος κύλικας ἐπιμέμης ἔχων. Aristophanes in ἐκκλησιαζέσαις· Ἄγειν σε καὶ ταῦτας μετὰ σε πὰς μείρακας. Idem in Pluto: Ἀλλ' ὦ νεανίσκε σὺν ἐὼ τὴν μείρακα μισεῖν σε πάντῳ. Et in Ranis: καὶ γὰρ ὦρεβλέψας τὴν μαιρακίσκην. Lucianus in mercede conductis: Τιμῶμεν μαιρακίσκον, id est, masculum scortum. Parum igitur Attice Parthenius in Eroticis: Μαιρακίσκος τις ἔπ' ἄνυ δοκίμων Ἀντίπονης ἡράσθη. Ammonius quoque hanc notavit differentiam: Μείραξ καὶ μαιράκιον καὶ μαιρακίσκος.

σκⓈ Διαφέρει. Μειράκιον γὰρ ἢ μειρακίσκⓈ
 ὁ ἄρσιν. Μείραξ δὲ ἡ θήλεια. Hæc Ammo-
 nii sententia de μειρακίσκⓈ intelligenda
 non de omnibus masculis, sed impudicis,
 pathicis. Postremo Phrynichus id con-
 firmat: Μείρακες καὶ μείραξ. ἡ μὲν κωμωδία
 παίζει τὰ τοιαῦτα. Τὸ γὰρ μείραξ καὶ μείρακες
 ὅτι θηλειῶν τάττουσιν. Τὸ δὲ μειρακίσκος ἢ μειρά-
 κιον ἢ μειρακύλλιον ὅτι ἀνδρῶν. Ubi perpe-
 ram Nunnesius vertit: Μείρακες ἢ μείραξ
adolescentuli & adolescentulus. cum sit *puel-
 la & puella*, ut ex sequentibus verbis ap-
 paret & exemplis, quæ attulit. Sic & E-
 tymologici magni auctor. quem vide. Et
 Ælius Dionysius apud Eustath. Atticos
 hoc semper observasse ait. Attice igitur
 dixit Lucianus in Asino: Τῇ μείρακι συν-
 ὄναζόμενον. Et Heliodorus in primo:
 ἵππιδέχεῖ αὐτὸν ἡ μείραξ. Idem tamen ma-
 le in quarto ait: Θεαγύρης ἐστὶ καὶ οἱ σὺ αὐτῷ
 μείρακες. Et in X: Τὸν μείρακα ὠχθαλλάτ-
 των, excedens ex ephebis, vel ἄρτε μὲν τῷ
 ἔφηβον ὠχθαλλάξας, quemadmodum in
 secundo eleganter dixit. Aristophanes
 etiam in Ἐκκλησιαζούσαις de masculo di-
 xit μείραξ, sed impudico: Ἦν μείρακ' ἰδὼν
 ὅτι θυμὸς καὶ βέλγηται τῷ σκαλαθύραι. Id

est, *σωσιάζου*, ut Scholiastes inquit. *si adolescentulum videns cupiet & volet hunc subagitare*. Ubi Scholiastes : *Μείρακα δ' ἐνταῦθα δοκεῖ δῖονικῶς εἰρημνόν*. Deinde productis Ammonii verbis, quæ superius retulimus, subjicit : *ἢ πρὸς τὸ γυναικῶδες τ' κιναιδῶν* scilicet respexit. quod verum est. Non enim alio sensu *μείραξ* Atticis de masculis dicitur quam Latinum *nubere*. Micyllus ingenue fatetur se solæcismum hic deprehendere non posse.

XX. *Δεδίημαι τὸν ἄνδρα καὶ φύγω.*] Solæcismus hic in eo est quod *δεδίημαι* posuit pro metuo, cum sit terreo. Thomas Magister : *Δεδίημαι τὸν δαῖνα ἢ γυναικῶ, καὶ πρὸς παιδαῖς καὶ λογογράφοις*. Ἀντὶ τῆς ἐκφοβῆμας πρὸς παιδαῖς μόνοις. Ὁμηρὸς ἐν β' Ἰλιάδ. *Δαιμόνι' ἔσ' σε ἔοικε κακὸν ὡς δειδιστάς*. Aristophanis Scholiastes ad Plutum notat *δέδοικα* poni pro metuo *δεδίτω* autem esse terreo. *Δέδοικα μὲν ἐγὼ ἀμεταβάτως, δεδίτω δ' ἔτερον πρὸς αἰτιατικῶν σωπασομένων*. Attice igitur dixit Lucianus de luctu : *Κύων τῷ χάσματι δεδιτόμενος*. *canis rictu sive oris hiatus terreus*. Idem in Philopseude : *καὶ δεδίτεσθαι καὶ ἐλπίζων*. Et in bis accusato : *καὶ μὲν ἔτοι*
με ὦ

με ὡς δὲ δεδιήοντα. terrent. Aristophanes pro metuo videtur usurpasse in pace: εὐλαβεῖσθ' ἐκείνον τὸν κέρβερον καὶ δεδιήεσθαι. Justinus Martyr in epistola ad Zenam & Serenum: Μηδὲ δεδιήόμηνον ὅτ' χειμῶνας, ubi aliter δεδιότα *metuentem* legitur.

XXI. φίλων ὁ κορυφαϊότατος] *Amicorum summississimus*, ut Græcum solœcismum Latino exprimam. De hac voce Thomas: Τελειότατον μὲν λέγει. Τελειότατον δὲ ἀδόκιμον, ὡς καὶ κορυφαϊότατον. Idem alibi; οὐ κορυφαϊότατον δεῖ λέγειν, εἰ γὰρ πρὸς τῇ ὑπερθέσει καὶ ἑτέραν ὑπέρθεσιν δεῖ ἐπάγειν. εἰ καὶ ὁ Λεκιανὸς παίζων λέγει. Locus Luciani, quem innuit, est in libello quomodo historia sit scribenda: Δύο μὲν ταῦτα κορυφαϊότατα οἴκθην ἔχοντα. Negat hic Thomas superlativo addendum superlativum. D. Joannes Theologus tamen a comparativo formavit alterum comparativum in tertia Canonica: Μειζοτέρα τέτων ὅσα ἔχω χαράν. Phrynichus summo opere improbat hanc vocem: Κορυφαϊότατον, inquit, ἐνεκαλυψάμεν ὄρων ὡς φαβωρίνω. λέγει οὐ κορυφαῖον. *Suppriduit me cum κορυφαϊότατον reperi apud Phavorinum. Tu dic igitur κορυφαῖον.* Simile huic

E 5 . est

est ἐχατώτατον a Thoma merito improbatum, & κεφαλαιωδέστατον quod in Polemone Sophista notat Phrynichus. Parum igitur Attice Plutarchus πρὸς κλωτῶν Περρ. παληλικῶν ὁ κορυφαιοτάτος Στρατῶν. Idem in Pompeio : ὦν Περρ. πέννας ὁ κορυφαιοτάτος. Idem ibidem : κορυφαιοτάτοι γὰρ ἦσαν ἐν καίδυνασάις καὶ τιηνοῖς ἔτοι σύμβουλοι. Nec Dionysius Halicarnasseus lib. VI : Ἀππίου ἦν γνώμη ἔκορυφαιοτάτη τῶν παρεξηκῶν τῆ ἀριστοκρατίας αὐστηρὰ καὶ αὐθάδης. Nec Josephus : συνελέγησαν οἱ οἱ κορυφαιοτάτοι. Idem in VIII Ἀλῶσ. συνελεθόντων ἐξ τῶν κορυφαιοτάτων. Utitur & alibi hac voce, ut & Laërtius in Socrate & Aristippo, Justinus Martyr in παραινέσει ad gentiles, & Herodianus in fine libri secundi : τὰ κορυφαιοτάτα πόινω καὶ συντίλειαν ἔχοντα τῶν καὶ μέρ. πεπραγμένων Σεβήρων ἐν τοῖς ἐφεξῆς.

XXII. καὶ ἐξορμῶ ὃ] Εἰς ορμῶ absolute usurpatur pro exeo & proficiscor, sive erumpo. cum proprie apud Atticos activum sit significans, incito, urgeo, impello. Moschopolus : ὁρμῶ ἐρμῶ, inquit, τὸ πορεύομαι ἐγὼ, ἐξορμῶ ὃ ἄλλον. Philostratus certe Atticos imitatus semper illo active utitur in Heroicis : Εἰς ορμῶ

τῶτον τὸν κυῖα καίτοι χρησὸν ὡς ὁρᾷς ὄντα. Et in eodem opere: Τῷ Τελαμῶνι ἐξορμῶνι τὸν Αἴαντα. Euripides in Iphigenia Aulidensi eodem loco utramque significationem conjunxisse videtur, activam & passivam: κλήθρων ἐξόρμα ἦν γὰρ νιν πομπαῖς ἀντήσαις πάλιν ἐξορμάσεις σὺν χαλινέσι. Improperie igitur, si Luciano credimus, Heliodorus in secundo. Καί μοι τις ἀπήγειλεν ὡς ἐξώρμησεν. Idem in IV: ὁ δὲ πᾶς κέρως ἔφασκεν ἐξωρμηκέναί. Et sic sæpius ille scriptor, ut & Dio lib. XLII: Αὐτὸς δὲ πρὸς σὺν στρατιώταις ἐξώρμησεν, & sic idem frequenter, ut & Josephus, quin & Xenophon & plures alii, ut egregie ostendit incomparabilis Budæus in Commentariis utriusque linguæ. Sed ipse etiam Lucianus hujus præcepti sui oblitus dicit in Dialogo Diogenis & Antisthenis: Πολὺ τῶν ἄλλων προεξορμήσας. *ante alios erumpens*. Idem in Dialogo Alexandri & Anibalis: Εἰ γὰρ γὰρ μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας εἰς τὴν Ἰβηρίαν. Qui tamen Atticos voluerit imitari cum Thucydide dicat: Παράξωέ τι σὺν Λακεδαιμονίοις καὶ ἐξώρμησεν.

XXIII. Εἰς Ὀππολῆς δὲ τινος εἰπόντι.] cum quidam dixisset ἐξ Ὀππολῆς, addita
præ-

76 JOH. GEORGII GRÆVII
 præpositione ἐξ, pro quo doctissimus
 quisque Ὀππολῆς omissa præpositione.
 Pausanias in Corinthiacis: Ἐπὶ θαλάσῃ
 πελμαῖώδῃ καὶ Ὀππολῆς μάλλον. Aristophanes
 in Pluto: Ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ χύτραις ἔπει
 ἀνωπαίτω γράῤῥ. ἢ ταύτης ἢ νιῶ τ' γράῤῥ. Ὀππολῆς
 ἐνεισιν αἱ χύτραι. Idem in Concionantibus:
 Ἄνωθεν Ὀππολῆς ἔσημα. Herodotus: Ἐ-
 ππολῆς ἢ ἔπει αὐτὸ τὸ ἐλλύχνιον. id est, *super-*
ne inest ipsum ellychnium. Valla hic labitur
 legens Ὀππολῆς ἐλλύχνις. id est, *cum multo*
lychno. Locus extat in Euterpe. Idem in
 alio loco: Τάφον ἐαυτῇ κατεσκεύασατο Ὀππο-
 λῆς τῇ πυλέων. Theophrastus in primo de
 causis: Εἰ καὶ πῖνας εἰς βάθος καθίστην, ἀλλ'
 ἐνείας καὶ Ὀππολῆς. Plutarchus in eo libello
 cui titulus πτέρω τῇ ζώων φρονιμώτερον ὡς
 πέτομεθα ψάυσαι τοῖς πείλοις Ὀππολῆς. Et in
 libello περὶ κρινῶν ἐννοιῶν· ἔκ τ' Ὀππολῆς ψάυσ-
 σαι τ' ἐπιφανείας ἀλλὰ πάντῃ διὰ βάθος εἰς πλά-
 τος ὅμῃ. Sic Attice Plutarchus, qui tamen
 minus Attice dixit in Dione: Εὐμοσκον ἐξ
 Ὀππολῆς μάλλον ἢ κατὰ φρεσὶς: quod etiam a-
 pud Dioscoridem cum in capite de papa-
 vere tum alibi, uti & passim apud Græcos
 interpretes occurrit. Phrynichus hæc,
 quæ diximus, confirmat. Ἐξ Ὀππολῆς λέ-

γχοσί τινες οἰόμενοι ὅμοιον εἶναι τῷ ἐξαίφνης. οἷον
 ἐξ Ἐπιπολῆς ἐξαίφνης, ἀτύπως. Οἱ γὰρ δὲ χαῖτοι
 ἀνδρὶ τῷ ἐκ παρθένου ἐπιπολῆς. Thomas est in
 eadem sententia: οὐδεὶς τῶν δοκίμων ἐξ Ἐπι-
 πολῆς εἶπεν. ἀλλὰ πάντες χωρὶς τῶν ἐκ παρθέ-
 νου ἐπιπολῆς. Ἀρμενίδης ἐν τῷ Αἰγυπλίῳ· Ε-
 πειδὴ σοι διὰ βραχέων καὶ Ἐπιπολῆς ἀπεκρ-
 νάμην. Θεκυδίδης ἐκλή. διὰ τὸ Ἐπιπολῆς ἔ-
 ἄλλαι εἶναι, de Epipolis agens Syracusanor-
 um loco custodiis frequenti, ut loqui-
 tur Livius. Lucianus tamen hic non ca-
 vit quod aliis vitio dat. Dicit enim in
 secundo verarum narrationem: οὐκ ἐξ
 Ἐπιπολῆς μόνον ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος.

. XXIV. Σωετέξατό μοι.] *Jussit mihi.*
 Sic interpretor, non ut Micyllus, *compo-*
suit. In hoc enim videtur solœcismus esse
 quod σωτέασιν dixerit pro κελθεῖν, cum
 σωτέασιν proprie sit ordines instruere,
 componere. Pro jubere tamen utitur He-
 liodorus in secundo: Εἰπὶ τῶν νεῶν τῶν Ἰσίδου
 ἔπερ σωετέτακτό μοι πρὸς τὸν ξένον ὥρμησαι.
 Idem in eodem: Εἰπὶ τῶν χέμμιν τῶν κώ-
 μων ἔτῳ Θεαγρόφ σωετέτακτο ἑσθλῶδες. Dio-
 dorus sæpe σωετέασε pro jussit, & σωετέ-
 τακτο pro jussus erat, utitur. Qui igitur
 Atticos imitari volent σωτέασιν utentur
 de

78 JOH. GEORGII GRÆVII
 de ordinibus instruendis, ut Xenophon.
 Apud Josephum ὁπισταλάς τε καὶ λόχους
 συντάσσοντες dixit, id est, *insidias ponentes*.
 Lucianus alio sensu in Asino dixit: συν-
 ἐτάττοντο ἐπ' ἔργον. *Accingebantur operi.* &
 Plutarchus συνετάττετο πρὸς τὴν περὶ ξιν. *ad*
negotium componebatur. Eodem pertinet
 illud Periclis ἀσώτακτός εἰμι, *imparatus*
sum. illudque Plutarchi de Solone: συν-
 τεταγμένον ὑποβάλλειν τένομα, *paratum*
subjicere nomen. Demosthenes δ' συντίτα-
 γμα non *sum paratus*, *meditatus*, *instru-*
ctus.

XXV. περιέσω αὐτὸν] *Circumstiti i-*
psum. Manifestus solocismus, ut docet
 Thomas: Μὴ εἴπης περὶ ἡμῶν ὅτι δεῖνα. Πῶς
 γὰρ ὁ εἰς πᾶσα περὶ ἡμῶν; ἀλλὰ περὶ ἡμῶν.
 Λαέρτιος ἐν Ὀπισθοῦ καὶ περὶ ἡμῶν πρὸς Ὀπι-
 στολάς. Laërtius in Menedemo parum
 Attice dixit περὶ ἡμῶν αὐτὸν ποτε κρείττε-
 τος. Περιέσωμα etiam fugio, vito signifi-
 cat. Lucianus in fine Hermotimi: οὐ-
 τως ἐκτραπήσομαι καὶ περὶ ἡμῶν, ὥσπερ οὐ-
 λυτῶν καὶ τῶν κυνῶν. *Non secus ac rabiosos ca-*
nes fugiam, & vitabo. Josephus Ἀρχαιο-
 λογίας libri primi capite secundo: πρὸς τε-
 ρον ἡδόμενος τῇ πρὸς αὐτὸν ὁμιλίᾳ νυκτὸς
 πάντῃ

ταύτῳ καὶ περὶ αὐτοῦ. Idem Ἀρχαιολογίας lib. IV, cap. 6: Περὶ αὐτοῦ γὰρ μὴ πολλοὶ τῆς τ' λόγων ἀσελγείας αὐτὸ μιμηταὶ γυμνοῦντο παρὰ ξῶσι πὸ πλεονεξίας. id est *verebatur*. Idem locus & a Suida refertur cum eo qui sequitur: Τὸν ἔχλον γὰρ ἐκεῖν αἰεὶ καὶ οὐ γορῦες περὶ αὐτοῦ μάλισσα. Idem, Suidas αἰλυσκάζειν περὶ αὐτοῦ, ἐκκλίνειν, φεύγειν, *cavere, declinare*. in qua notione etiam legitur II ad Timoth. II, 16. & ad Tit. III, 9. vide & Casaubonum ad Athen. Animadvers. lib. XV, 5. & Andræam Dunæum ad Johannis Chrysostomi in epistolam ad Titum orationem sextam.

XXVI. Ἐπεὶ δὲ λέγοντες περικρίνεται αὐτῷ] *judicio experiebatur, vel contendebat, aut etiam cum eo comparabatur*. Sic barbari loquuntur. Attice vero περικρίνεται αὐτῷ significat, una oriebatur, nascebatur, si-
ve gignebatur, quemadmodum διεκρίνεται αὐτῷ significat, una interibat, atque dissolvebatur. Διακρίνεσθαι tamen pro *judicio experiri* dixit Demosthenes: Εἰ μὲν οὖν ἐν τῷ ῥ' οὐδὲν δικαστηρίῳ διεκρινόμεθα. Sed de συγκερίναι audiamus Thomam: Ἐπὶ δικαστηρίῳ συνεδικάζετο καὶ λέγειν, & συνεκρίνεται. Συνεκρίνεται γὰρ ἀντὶ τ' ἦν αὐτῷ ὡς ἔχλη καὶ ἡ πλεονεξία.
Φιλο-

Φιλοσόφους σύγκρυσιν, ἥς τὸ ἐναντίον Διόλυ-
 σις. ἐπεὶ καὶ ὁ Φαῖδρος ἐν τῇ σωηθείᾳ συγκρίνειν
 ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸ δεῖνα, τὸνδε παρεξετάζειν ἔχ' ὅ-
 ρηται ὡρα τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν. Ἀλ-
 λὰ ἀντὶ τούτου ὡραβάλλειν, καὶ παρεξετάζειν,
 καὶ ὡραϊσθῆναι. Pro quo & dicunt εἰκάζειν
 ὡραθεωρεῖν. Attice igitur dixit Epichar-
 mus: συνεκρίθη καὶ διεκρίθη, καὶ ἀπῆλθεν ὅθεν
 ἦλθεν, πάλιν γὰρ μὴ ἐς γαῖν, πνῦμα δ' ἄνω, πῖ-
 τῶνδε χαλεπὸν; Attice etiam Chrysosto-
 mus in comparatione monachi & Regis:
 καὶ ὡραθεῖναι νυνὶ ἀλλήλοις τάτε κατέρραθυ-
 μημένα ὡρα πολλοῖς τάτε πολλῆς τυγχάνοντα
 σωδῆς. Et Lucianus in imaginibus: καί
 τοι Νηρείσιν ἐκείνη παρεξετάζετο. Ibid. ἐγὼ
 δέ σε εἰς ἐκείνα ἡξίουν ἢ Ἡρώιναις ὡραθεω-
 ρεῖν με. Et paulo post: οὐκ ἂν ὡραβάλλοιμι
 εἰκόσι θεῶν γυναικα Φαιδράν. Ibid: Αἰγείρω
 δ' αὐτῆς εἰκάζειν ἐκείνη τὸ Ὀμηκεῖς πῖ καὶ ὅρ-
 θιον. Quare minus Attice dixit Athe-
 naeus: Τὸ ἢ Διονυσίᾳ χορηγεῖον παντελῶς ἂν
 ὀπελές πῖ Φανείῃ πρὸς ἐκείνο συγκρινόμενον.
 Confudit etiam hanc differentiam ipse-
 met Lucianus in Parasitice: Ἀξίος, inquit,
 συγκριθῆναι ὡρασίτῃ τῷ σώματι. & Philo:
 Οὐδ' ἕνεκα Ὀγυρείας εἰδένι θνητῶν σύγκριτον, no-
 bilitate cum nemine mortalium comparandus.

Quare

Quare minus mirum de Apostolo, qui II ad Corinth. cap. 10 inquit: οὐ γὰρ πολυῶν ἐγκλεῖναι ἢ συγκλεῖναι ἐαυτὸς ποιῇ τὴν ἐαυτοῦ σωτηρίαν. In eadem sententia Phrynichus: Σύγκροσις. Πλάττειται ἐπε-
 γραψὲ συγγράμματα τῷ αὐτῷ, σύγκροσις Ἀρ-
 στοφάνους καὶ Μενάνδρου. Καὶ θαυμάζω πῶς Φι-
 λοσοφίας ἐπ' ἄκρον ἀφιγμένῃ, καὶ σαφῶς ἐ-
 δῶς, ὅ, τι ποτὲ ἐστὶν ἡ σύγκροσις, ἐχρήσατο ἀδο-
 κίμω Φωνῇ. Ομοίως δὲ καὶ τὸ συγκρίναι τόν-
 δε τῷ δε καὶ σιμῶνεν ἡμᾶρτήται. Χρὴ οὖν
 ἀντεξετάζειν, καὶ ὁρθοτάλῃν λέγειν. Cice-
 ro recte I de Natura Deorum σύγκροσιν
 vertit *concretionem*. Theophanes Cera-
 meus, supra sui sæculi captum scriptor
 elegans, Hom. LVI in festo S. Proco-
 pii, hoc sensu posuit σύγκρομα· κόσμῳ
 λέγεται τὸ ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ τὸ ἐν μέσῳ σύ-
 σθημα καὶ σύγκρομα. Vertit Franciscus Scor-
 sus: *Mundus dicitur, quod ex cælo terra-
 que, & his quæ in medio sunt interjecta, con-
 stitutum atque compactum est*. Male vero
 Plutarcho σύγκροσις ponitur pro compa-
 ratione.

XXVII. Νῶϊ τῷτο δοκεῖ] Ut solœci-
 smo solœcismum explicemus: *Nos hoc
 videtur*. Ubi νῶϊν nobis dicendum fuit.

F

quem-

82 JOH. GEORGI GRÆVII
quemadmodum Plato loquitur in VI de
legibus: θαυμασῶς τό γε ἀκῶσαι νῶϊν πάντως
ξυθδοκεῖ. Idem in symposio: πρᾶξομεν ὃ
αὖν φαίνεται νῶϊν.

XXVIII. Σὺ ἔφη καὶ νῶϊν ἐρεῖς ὡς ἁ-
μαρτάνομεν.] Tu etiam nobis peccatus dices
pro νῶϊ ἁμαρτάνομεν, id est, nos peccatus.
Utrumque hoc non videtur animadver-
tisse interpres, ut ejus versionem legenti
constabit.

XXIX. Ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα] Hæc
Luciani verba ex sequentibus Thomæ
Magistri erunt intellectu facillima: μί-
γνυται, inquit, ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικὶ, ἔχῃ ἡ γυνή
τῷ ἀνδρὶ. Nimirum μίγνυται recte dici de
viro cum muliere consuescente, male ve-
ro de muliere, quæ cum viro rem habet.
Hanc differentiam tamen non esse per-
petuam argumento est illud Parthenii in
Eroticis: Τίς αὐτῶν μιχθείη τῷ ξενῷ. He-
rodotus in Clio: Δεῖ δὲ πᾶσαν γυναικὰ ἐ-
πιχωρίῳ ἰσομήρει εἰς ἱερὸν Ἀφροδίτης ἄπαξ
ἐν τῇ ζῇ μιχθῆναι ἀνδρὶ ξένῳ. Attice igitur
D. Johannes Chrysostomus de Babyla
martyre: Ποῖον δὲ ὄφελος μίγνυται μη-
τέροισιν καὶ ἀδελφαῖς ὅπερ οὐδὲν παρὰ τὸ φι-
λόσοφος ἐνομοθέτη, de Zenone agens. Sic
apud

NOT. IN LUCIANI SOL. 83
 apud Hesiod. μίχθεις ἐν Φιλότῃ, frequen-
 tissime. Homerus hymno in Lunam: τῇ
 ῥά ποτε Κρονίδης ἐμίγη Φιλότῃ καὶ Δυνῇ.
 Quin & Esdræ I X Hebræi dicuntur mi-
 scuisse semen sanctum cum populis pe-
 regrinis, qui gentilium filias duxerant u-
 xores.

XXX. καρῶαι δὲ πιν[θ] εἰπόντος] Cum
 quidam pro κείραδα tonderi dixisset κα-
 ρῶαι, quod erat ignominiosum verbum.
 Differentiam pulchre docet Thomas:
 καρῶαι καὶ ἐκάρῳ κυρίως οἱ Ἀττικὸι λέγουσιν
 ἐπ' ἀνθρώπων τὰ τοιαῦτα κεραιόων. τὸ δὲ κεί-
 ραδα ὅσα ἐπ' ἀπίμω. Λιδάιν[θ] ἐν ἑπταλογία
 τῇ. Οἶμαι καὶ δάκρυον ὑπὸ σκεπημῶν καί-
 σαρμον. Τὴν μὲν γὰρ πόλιν καὶ δημοσίαν κείρα-
 δαν νομίζω. πῆχυν καὶ ἐπὶ ποσάτων. Phi-
 lostratus in Heroicis: Τὴν κόμην ὡς ἐκεί-
 ρα ἐπὶ τῷ πατρὸς κλω. Lysias in Epita-
 phio: Ἀξίον ὡς ἐπὶ τῷδε τῷ πάφῳ τότε κεί-
 ραδα τῇ ἐλλάδι καὶ πενήτησιν ὅσων ἐνθάδε κει-
 μύς. Phrynichus adsentitur Luciano &
 Thomæ: καρῶαι enim tradit dici de in-
 fami tonsura, κείραδες autem de homini-
 bus. Et Moschopulus: Ἐκάρῳ ὁ αἰὲς πᾶσι
 καὶ ἐπὶ ἀπίμω κεραῖς. Nimirum καρῶαι di-
 cebatur de infami illa rasura, qua ute-

84 JOH. GEORGII GRAEVII
 bantur in merionum & stupidorum, &
 γελοιοποιῶν, qui ad ciendos risus induce-
 bantur, capitibus radendis. Illi enim ad
 cutem rodebantur, cum alii tonderen-
 tur. quo alludit Tertullianus de specta-
 culis: *Eos infideles ergo faciem suam esse,*
quam novaculis mutabant, & insuper con-
tumeliis alaparum objiciebant: ita de domi-
ni praecepto ludentes. Docere scilicet & dia-
bolum maxillam verberandam patienter of-
ferre. Nam illi moriones raso capite ala-
 pis offerebant malas percutiendas. Sed
 de hoc ritu dudum viri docti plura.

XXXI. Ζυγομαχεῖν δὲ πιν[?] εἰπὼν[?]
 Cum quidam dixisset ζυγομαχεῖν pro con-
 tendere cum familiaribus. Cum hoc ver-
 bum proprie significet apud optimos
 quosque auctores tantum cum hostibus
 contendere. Probat hoc quod dixi Tho-
 mas: οὐ δεῖ λέγειν πρὸς τὸ φίλον, ὡς πρὸς τὸ
 δεῖνα πρὸς τὸ δὲ πιν[?] ἐζυγομάχην, ἀλλ' ἡμ-
 φιστήτην, ἡμιζην, ἐφιλονείκην. Τὸ γὰρ ἐζυ-
 γομάχην ὅτι ἐχθρῷ λαμβάνεται, ὡσπερ καὶ
 τὸ ἐδικαζόμεν. Οἷον ἐδικαζόμεν τῷ δεῖνι, πρὸς
 τῷ δε. Hesychius in diversa est sententia,
 qui ait hoc verbum significare τὸ πῶς οἰ-
 καίοις Διαφέρεισθαι, cum familiaribus conten-
 dere.

dere. quo sensu accipi debent Plutarchi loca a Budæo in commentariis collecta. Proverbium tamen quod affert Aristoteles III Rhetoricorum, φιλάμων ζυγομαχῶν τῷ κερύκῳ pro Thomæ & nostra facit sententia, ut & Demosthenes apud quem ζυγομαχεῖν cum hoste contendere est.

XXXII. Βασανίζεσθαι αὐτῷ τὸν παῖδα νοσῶντα] Reprehendit hic Socrates eos qui βασανίζουν, quod est probare, explorare, quæstionem exercere, quæstioni subjicere, torquere, ut vulgo loquuntur, abutebantur & usurpabant de homine qui morbo vexabatur. Eosdem & Thomas redarguit inscitix: τὸ βασανίζειν, inquit, ἢ πρὶ δοκιμασίας λαμβάνειν, ἢ τὸ διὰ λόγων, ἢ τὸ διὰ πτωρηλικῶν ὀργάνων. μὴ λέγε εἰς βεβάνισται ὑπὸ νόσῳ ἀλλὰ ἐξήπασται. Suidas paulo aliter: βασανίζειν εἰς τὸ αἰκνίζεσθαι καὶ πτωρεῖσθαι ἢ μασιγᾶν σημαίνει ὡς καὶ τοῖς ἀτλητοῖς, ἀλλὰ τὸ χωρὶς πτηγῶν ἀνακλίνειν καὶ ἐλέγχειν τὰ ληθῆς διὰ λόγων. Adducit tamen idem Aristophanis locum hunc contra se: πῶς βασανίζω. πάντα τρόπον ἐν πίνακι δήσεις, κρεμάσεις, ὑπερχίδι μασιχῶν, δερῶν, σρεβλῶν, ἐπὶ δὲ εἰς πῆς ρίνας ὅξος ἐγχείων, πλίνθας ὀπιηθεῖς.

Quæ profecta omnia sunt *πρωρηλικὰ ὄργανα*. locus est in Ranis. Contra hoc præceptum facit illud S. Matthæi capite octavo: κύριε, inquit, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ *ὡδραλυτικὸς δεινῶς βασιανίζομεν*. Adstipulatur Luciano & Thomæ Harpocraton & ostendit ex Dinarcho *βασανίσαι* esse *δοκιμάσαι*, idque esse ex voce *βάσαν*, quæ lapidem significat, in quo aurum exploratur.

XXXIII. *προκόπει δὲ πιν εἰπὼν ἐν τοῖς μαθήμασιν* Quod hic Socrates ait *Ἐπιδιδόναι* non *προσκόπειν* dicendum esse, in eo forte illi assentitur Plato, Isocrates, & Philostratus pro *προσκόπειν*, *Ἐπίδοσιν λαβεῖν* & *Ἐπιδιδόναι* dicentes, *progressiones facere*, procedere ut loquitur Cicero. Dissentiunt ab eo Thomas, Phrynichus, Suidas, Thucydides, Euripides, denique ipse etiam Lucianus qui ait in Hermotimo: *Ἐγὼ μὲν προσκόπειν ἐν τοῖς μαθήμασιν*. Et in Parasitice: *Ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προσκόποντας*. Idem in amoribus: *Ἐγὼ δὲ ἐνόμιζον ἄλλοι παιδείας ἰλαρὰν τὴν ἑρμηνείαν προσκοπεῖν*. Aristides: *Ὅσων γὰρ ἂν προσκοπεύωσι τὴν σοφίαν, ποσὶν ἂν ταφαιρῶσι μεγάλα φρονεῖντες*. Phrynichus: *προσκόπειν*, inquit, λέγεται.

λέγασσι. Τὸ δ' ἐὶ ὄνομα *περχαπή* ἀδόκιμον. Suidas: *Πίδοσις*, inquit, *περχαπή*, *περσθήκη*, αὔξησης. Εἰπίδοσιν μὲν οἱ Ἀττικαὶ λέγουσιν, ἡ δὲ *περχαπή* παρ' ἑδενὶ τῶν ἐλλήνων. Hesychius in verbo *ὑποσακκίζειν* *περχόπειν* dicit significare hanc vocem, quod Coelius interpretatur *pracidere*, vel *pracastrare vinum*, quod tum fit cum vini vires sacco franguntur, ut Plinius ait. tale vinum Theophrasto VI de causis plant. c. 24. *διηλικόν*, quod male vertit Gaza *morale vini genus*, cum sit saccatum, colatum ἀπὸ τῆς ἡήσεως ut pulchre docuit Vir summus Thomas Reinesius magno eruditorum dolore nuperius extinctus, lib. III Var. Lect. cum quo ipsæ litteræ in illa plaga videntur elatæ esse. In Hesychio pro *περχόπειν* legitur *περσκόπειν*. quare lexicographi *ὑποσακκίζειν* impingere interpretantur. Cum tamen in eodem Hesychio recte legatur *ὑποσακκίσειεν ὑπὲρ τῶ σακκῶ ἢ περχόπειεν*. sacco colabat, aut *pracidebat*. Apud Eustathium ad Iliad. V: καὶ ὑποσακκίζειν τ' ὁδῶ τὸ περχόπειν καὶ ὑφαιρέωται. Τὸ τ' ἴσως καὶ ἀπὸ τ' κτ' μικρὸν ἐκ κεχυμένων σακκῶ. ὑποσακκίζειν est etiam furari in itinere. nimirum *περχόπειν* dici-

tur de iis qui saccos & marsupia præci-
dunt, qui nobis dicunt *Börs-schnyers*. Sed
ut redeamus ad priorem notionem ἡ
προέπλην quam culpat Lucianus. In ea
legitur apud Euripidem in Hecuba:
Προέπλοντ' ἔδ' ἐν εἰς πρόθεν κακῶν. quibus
nihil proficimus ad levanda mala quæ sumus
passi, nihil facientia ad priora mala miti-
genda. Herodotus lib. I, voce passiva:
Οὐδὲν ἢ παραγμάτων προεπιμελῶν nihil re-
bus procedentibus. Idem in Thalia: Εἰς τὸ
πρῶτον π' ἔδ' ἐν προεπέπλετο τῶν πενημάτων.
Thucydides in IV: καὶ τῆς δέχτης ἅμα
προεπλήνων. Id est, nobis augmentibus illo-
rum imperium. Προοδοιποιήτων, ὡς ἐπιζόν-
των, ἤγχαν προεπλεῖ καὶ ἐπιδοοῖν ποιήτων.
Hæc Thucydidis interpretes. Eodem sen-
su Lucianus in saltationibus verbo ἐπιδι-
δόναι utitur. οὐ πάλαι, inquit, δέξαμεν
εἰς τοσῷ καὶ ἐπὶ ἐπιδιδόναι, ἀλλὰ καὶ τὸν Σε-
βαστὸν μάλιστα. Non olim initio facto tanti
incrementi in eam pulchritudinem, sed cir-
citer Augusti maxime tempora. Plutarchus
cuidam libellorum suorum titulum fe-
cit πῶς ἂν τις αἰδοίτο εἰς αὐτὴν προεπλήνειν ἐπ'
δέξει, sæpe utens in eo opere verbis προ-
επλεῖν & ἐπιδιδόναι, & non abstinens in-
terim

terim a nomine *προκοπή*. Εἶδε μηδεμίαν, inquit, αἱ προκοπαὶ ποιεῖσιν ἄνεσιν. Lucianus quoque in Alexandro, ἐλπίδας καὶ προκοπὰς ἀνεδάλλετο. Epictetus in Enchiridio: Παρὰ μίαν ἤτιαν καὶ ἔνδοσιν ἢ ἀπόλλυται ἡ προκοπή ἢ καὶ σώζεται. Josephus etiam utroque utitur vocabulo: Καὶ γὰρ, inquit, εἰδ' ἂν ἡ αἰλώσιμος ἡ πόλις εἰ προκοπῇ τὸ τεῖχος ὡς ἤρξατο. Neque enim urbs ullis viribus capi potuisset, si murus processisset ut ceperat. Idem: Εἰς μεγάλῃ παιδείας προκοπὴν ὀφίδοσιν. Et in Ἰαλώσ· Γίνεται ὠραιοδύως Ἀντιπάτρῳ μείζονα προκοπῇς αἵτις. Idem in X Antiquitatum: Τῶν γραμμάτων καὶ σοφίας ἐν προκοπῇ δημοδύοις εἶχεν ἐν πρῇ καὶ ἐργῶν διετέλει. Diodorus Siculus de Dione, ἀνὴρ ἐν φιλοσοφίᾳ μεγάλῃ ἔχων προκοπὴν. Cic. XV ad Attic. ep. XVI: Sed mehercule litteræ πεπινομένης scriptæ, quod ipsum προκοπὴν aliquam significaret. Non caret itaque exemplo quod dixit Apostolus I ad Corinth. 4: ἵνα σε ἡ προκοπὴ φανερά ᾖ. Et Epistolæ ad Philippenses cap. I: Εἰς προκοπὴν ἡ ἀγγελία ἐλήλυθεν. Utitur eadem voce etiam Heliodorus in VII: Πολλὰ καὶ παρ' ἐαυτῆς εἰς προκοπὴν τὰ φαινομένων λυσιτελεῖ προσηθεῖσα. Videtur autem

hic auctor in plerisque non satis accurate locutus, quippe qui sæpe peccet in id, quod hic aliisque in libris reprehendit Lucianus. Improbatur iste in Nefasto *ῥάπερον* pro *ἄπερον* vel *ὁ ἕτερον*, *ῥάπερον* pro *ἕτερον*, & *ἄπερον* pro *ῥάπερον*. quæ omnia invenias in Heliodoro. Is in secundo: *ῥάπερον*, inquit, *τὸ παίδων τὸν πρεσβύτερον* pro *τὸν ἕτερον*. Idem in VI: *ῥάπερον* *ῥάπερον* *ῥάπερον*, ubi dicendum fuit *ἄπερον*, pro *ὁ ἕτερον*. Et in VIII: *ὡς δὲ τὸ ἰωνικῶν ἄπερον τὸ εἰς Δακύναν ὡς δὲ τὸ πρῶτον ὑπὸ τῆς Ἀρσάκης οὖν νεὰς δωρηθέντων* pro *ῥάπερον*. Sed de hoc minus miror quam de Plutarcho, qui in libello de lectione poetarum, *δυοῖν οὖν ἄπερον ἢ τοιαύτη ποιήσῃ ὡς δὲ τις* dixit pro *ῥάπερον*, vide & Thomam Magistrum.

XXXIV. Εἰ μελετήσῃ ὁ δεινὰ] Vitium est in *μελετήσῃ* quod apud Atticos est secundæ personæ, pro *declamabis*. Barbaris vero est tertiæ personæ vocis activæ, ut loquuntur *χαρμαλικῶν παῖδες*, pro *declamabit*. Meminisse hic debet studiosus lector verbum *μελεῖω* tametsi futurum medium usitatius habeat quam activum apud Attice loquentes, utendum tamen

tamen esse aoristo activo, non medio. Testantur hoc Philostratus & Lucianus. Philostratus in Marco Sophista: καὶ περιβαλῶμαι ἔφη καὶ μελετήσομαι. Idem in eodem: μελετήσας δὲ καὶ μελεῖω[ν] ἀκροασάμεν[ος] καὶ ἐθαυμάσθη καὶ ἐθαύμασεν. Lucianus in mercede conductis: οἶδα δὲ ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ὅτι τῷ δείπνῳ κελύδέντα μελετήσαντα μὰ τὸν δία οὐκ ἀπαιδώς. Et in Demonacte: ῥήτορα δὲ πινι κάκις μελετήσαντι. Proinde dicendum: μελετῶ, μελετήσομαι, ἐμελέτησε, μελετήσας, ut ab ἐπαινῶ, ἐπαινήσομαι, ἐπήνεσε, ἐπαινέσας, ab αἰκνῶ, αἰκνέσομαι, ἤκασε, αἰκέσας.

XXXV. Ἀττικίζοντός τιν[ος] καὶ πεθνήξῃ εἰπὼν[τι] ὅτι τέρας] Cum quidam Atticorum amulus dixisset in tertia persona πεθνήξῃ, quod apud Germanos Atticos est secundæ personæ: quare sequitur βέλπον ἢ ἐνταῦθα μὴ ἀττικίζειν κατὰ νόμον. Hoc est: præsaret vel hic te non Atticissare mortem inprecantem mihi, dicis enim: mihi morieris. Aristophanis in Nebulis: σὺ δὲ ἐγχαλῶν πεθνήξῃ. tu morieris. Hoc quod diximus declarant etiam Thomæ verba ideo a nobis non ommissa: πεθνήξετε, inquit, ὅτι μετ' ὀλίγον μέλλο[μεν] λέγε. Πλά-

των δὲ ἐν Γοργία ὅτι μέλλοντι ἐνεργητικῶς λέγει. Τεθνήξῃ ἔστι ὃν αὖν δόξη. καὶ Λιβάνιου. Εἰ μὴ τις ἄρξῃ μετὰδοίη, πεθνήξῃ. ὅπερ καὶ Λακκιανὸς ἐν τῷ Σολοικιστῇ ἀπαγορεύει. Græca tamen Platonis exemplaria, quæ ego quidem viderim, πεθνήξεσσι habent non πεθνήξῃ, ut placet Thomæ. Proinde vitandæ amphibologiæ causa dices cum Luciano in Dialogo Terpsionis & Platonis. ποῦτε καὶ πεθνήξεσσι τῷ γερόντων ἕκαστος. Micyllus hic perperam vertit ὅτι τρίτῃ *in diem tertium*, cum vertere debuerit *in tertia persona*, subintelligitur enim πρὸς ὁσῶπα. Alioqui εἰς τρίτῳ ut Attice subintelligatur ἡμέραν, *in diem tertium* vel *perendie* significat. Synesius: Εἰς τρίτῳ ἤκειν ἐπήγγελε. Aristides: καὶ ἤκειν εἰς τρίτῳ. Thomas: οὐ λέγουσιν, inquit, οἱ ἀπὸ τῶν εἰς τρίτῳ ἡμέραν, ἀλλ' εἰς τρίτῳ μόνον. Heliodorus: εἰς τρίτῳ ἐξώρμησαν. Addit tamen Aristophanes ἡμέραν in Lyfistratē: ἀλλ' εἰς τῷ τρίτῳ γ' οὐκ ἡμέραν.

XXXVI. Στοχάζομαι αὐτῷ] Hic omnes Græci Magistri tacent. Apud unum Lascarem Constantinum legitur, φρίδομαι significat ἀκροβολουῖν καὶ ἐλεῶν, præparcum esse & misereri, quod an hic locum

NOT. IN LUCIANI SOL. 93
 locum habeat nescio. Ea certe significa-
 tione videtur verbum *σοχαζόμεναι* positum
 esse secundi Maccabæorum cap. 14: καὶ
 τὶ ἰδίων πολιτῶν σοχαζόμεναι. Id est, *par-*
cens, vel *misertus*, vel *consulens*, ut vertit
 interpret illic.

XXXVII. Α'φισαῖν δέ τιν' εἰπόν] Negat hic Lucianus recte dici ἀφισαῖν &
 ἀφιστάνειν, pro eo enim dicendum ἀφιστά-
 ναι. Thomas: ἰστάναι ὁκ ἰστάνειν. Non imi-
 tandus igitur Heliodorus ἀνίστων καὶ ἀνε-
 λάμβανον, quemadmodum nec illud Ba-
 filii in epistola πρὸς εὐν' ὑφ' ἐαυτοῦ ἀσκηταῖς
 ὅτι αἰ πρὸς τὸ ἴδιον συμφέρον βλέποντες ἢ δι-
 βάλλειν πινὰς ἢ σωιστῶν ἐπιχειροῦσι. Sic πᾶ ὅρη
 μεθιστάνειν legitur in sacris litteris pro με-
 θιστάναι. Diod. Sic. libro 18. τῆτοις μὲν πλ-
 λῶν ἀκρόντων ἐπετίμησεν ὡς διίστανεσι τῶν φι-
 λίων. Et in eodem libro: Ταῖς δὲ πόλεσιν
 δοποκαθιστῶν τῶν ἐλευθέρων. Idem tamen
 eodem libro recte dicit: Τὸ μὲν πρῶτον ἐπε-
 χείρησεν ἀφιστάναι τὸ Πολυπέρχοντα τὸ Ἀνὴγόνος
 Φιλίας. Polybius: Εἰπὶ τῇ πᾶσι τῆτοις σωίστα-
 νε τῶν συνακρολήσεσιν ὀνομαζομένησιν. Quo
 verbo identidem ita utitur Apostolus.

XXXVIII. πλὴν εἰ μὴ] Ideo a So-
 crate reprehenditur hæc locutio, quod
 qui

qui paulo accuratius locuti sunt πᾶν εἴ
 tantum dixerunt, vel εἰ μὴ solum, auctor
 est Phrynichus. Cæterum Thomas est
 in diversa sententia, cujus hæc sunt ver-
 ba: Ἀμφότερα λέγει καὶ χωρὶς εἰ μὴ τὸδε, καὶ
 χωρὶς εἰ τὸδε εἰ καὶ Φρύνιχος ἀδόκιμον εἶναι
 λέγει πηρέμενον μὲν ἔμῃ. Ὡς περ γὰρ Φαίδρ
 πᾶν εἰ τὸδε καὶ πᾶν εἰ μὴ τὸδε, καὶ ἐκτὸς εἰ
 τὸδε, καὶ ἐκτὸς εἰ μὴ τὸδε ἔτω καὶ χωρὶς εἰ τὸδε
 καὶ χωρὶς εἰ μὴ τὸδε. Λακιανὸς ἐν τῷ βίῳ πρῶ-
 σις πᾶν εἰ μὴ σκαπανέας καὶ ὑδροφόρον αὐ-
 τὸν ἀποδοικτὸν. Κρεῖττον μὲν τοι εἰ χωρὶς ἔμῃ
 λέγοιτο. Lucianus hanc præceptionem
 suam sæpe non servavit. Dicit enim in
 dialogo Diogenis & Mausoli: πᾶν εἰ μὴ
 τὸτο φησὶ ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς. Idem
 in mercede conductis: πᾶν εἰ μὴ κακεί-
 νων τις; Moxque πᾶν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι.
 Idem in ratione conscribendi historiam:
 Ἐκτὸς εἰ μὴ τὸτο ὑπολάβοι τις. Ibidem: Ἐκ-
 τὸς εἰ μὴ ὄξασθαι δεόν. Idem in Imagini-
 bus: Ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τὸτο εἶναι τὴν Ἀθηνᾶν ὑ-
 πείληφας. Et paulo post: Ἐκτὸς εἰ μὴ πνα
 νομίζεις ἀκροάσεως ὁθύνω εἶναι. Idem in
 Piscatoribus: Ἐκτὸς εἰ μὴ καὶ τὸν θάμνεμν ἢ
 τὸν Εὐρύστον εἴη τὴν φύσιν ὡς ἔμῃς ἀντι-
 δειν. Demosthenes περὶ τῶν ἐν Χερρόνησῳ.
 πᾶν

πλὴν εἰ μὴ τῷ λέγουσιν. Idem in IV Philippica: πλὴν εἰ μὴ τῇ πρὸς τὴν τύχης βοηθείᾳ γεγονότα. Sic & Heliodorus in VIII, πλὴν εἰ μὴ τις θαυμαστοποιία ἐστὶ δαίμων. Plutarchus in Coriolano, πλὴν εἰ μὴ τις θέλοι πρὸν Ἀλκιβιάδῳ ἀποφαίνειν πελειότερον στρατηγόν. Idem in Demosthene: Ἐκτὸς εἰ μὴ νῆ δια πρὸς τὴν ὑπὲρ ἀλονήσας λόγον ὁ ἀντιφάνης τῷ πειπαιχεν. Apostolus I ad Timoth. V. Ἐκτὸς εἰ μὴ διερμηνεύῃ. Et cap. XV: Ἐκτὸς εἰ μὴ εἰκὴ ὅτις ὁσάπε.

XXXIX. Ταῦτα ἔφη διπλᾶ χαρίζῃ] *Hac, inquit, gemina gratificaris, vel largiris. Micyllus gratificatur vertit, cum tamen χαρίζω activa voce dixerit nemo, quod & Salmurienfis editor, Joannes Benedictus, vidit.*

XL. Τινὸς ὃ εἰπὼν] χαράσας] *Cum quidam dixisset χαράσας pro χεῖρας, uti vel oraculum consulere. Philostratus in Heroicis: Χεῖρας μὲν γὰρ καὶ τοῖς οἴοι μαντείοις Ἀχαιοῖς. Herodotus tamen χαρὰν & χαράσας dixit in Terpsichore: καὶ ἔτι αὐτὸς τε ἔξεν χεῖρας χαράσας. Ibidem: Ἡ δὲ πύθην οἱ χαρὰ αἰρήσειν. respondet. Idem in Clio: τὰς προφθίας αὐτὸν διαχαράσας. id est, occidere. Pausanias Achaicis: Ἐχράστο ὑπὲρ τὴν νόσον. Cæte-*

Cæterum de $\chi\epsilon\acute{\alpha}\alpha\varsigma$ & $\chi\epsilon\eta\alpha\varsigma$ Moschopulus: $\epsilon\chi\epsilon\acute{\alpha}\pi\alpha\iota$, inquit, $\alpha\lambda\lambda\alpha\chi\epsilon\eta\pi\alpha\iota$, $\chi\epsilon\epsilon\chi\epsilon\acute{\alpha}\alpha\varsigma$, $\alpha\lambda\lambda\alpha\chi\epsilon\eta\alpha\varsigma$. Homerus: $\Psi\upsilon\chi\eta\chi\epsilon\eta\alpha\varsigma$ $\mu\upsilon\rho$ Θ $\Theta\eta\beta\alpha\iota\varsigma$ $\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\iota\alpha\omicron$. *consulturus*. Libanius in Antirrhetico: $\tau\omega\Theta\epsilon\omega\chi\epsilon\eta\sigma\mu\upsilon\rho$ Θ . *Deum consulturus*. Latini in eadem notione utuntur *adhibere*. Cicer. IX ad fam: *Cum adhibuisset domi mea Lupus me, & Libonem & Servium consobrinum tuum, qua mea fuerit sententia, cognoscere te ex Cn. Seio arbitror. id est, Cum me & Libonem & Servium, quos in ades meas arcessierat, consuluisset*. Id. III de Offic: Gratidianus cum prator esset, collegiumque pratorum tribuni plebis adhibuissent. id est, in consilium vocaverint. Sueton. Claud: *Adhibitis principibus*. Florus I, 1. *Gemini erant, uter auspicaretur & regeret adhibere placuit Deos*. Id est, *Deorum sententiam per auspicia explorare, consulere Deos per aves* $\chi\epsilon\eta\alpha\varsigma$ $\theta\epsilon\omicron\iota\varsigma$. Sic hic locus ex Jornande & antiquis Flori editionibus legendus. ut præclare vidit Gronovius $\delta\pi\acute{\alpha}\nu\upsilon$. vulgo male *adhibuere oracula*. Cic. IV ad fam. 7: *At tuis reliquis non adhibemur*. hoc est *consultimur*. Sed de hac istius vocis notione pluribus egit vir doctissimus & ingenii elegan-

elegantissimi ac follertissimi Joannes Schultingius, qui non ita pridem in ipso flore ætatis, cum magna & præclara minaretur, extinctus est, flebilis omnibus, iis præcipue quibus litterarum interiorum salus curæ, candor autem & morum sanctitas amori sunt, in notis in Senecæ declamationes propediem bono publico edendis:

XLI. τῷ δὲ λέγοντι ἐκίστε.] De eo Phrynichus: Ἐκίστε καὶ μὴδένα τρόπον εἶπης, ἀλλ' ἐξ ἐκείνων. Idem inferius: Ἀπὸ τότε καὶ ἐκίστε μὴ λέγε. ἀλλ' ἐξ ἐκείνων, καὶ καθόλου δὲ τοῖς χρονικοῖς ὑπερρήμασιν ἔσονται τὰς προθέσεις. Et Thomas eadem fere, qui & alibi negat præpositionem recte componi cum adverbio. Quare ἐκπαλαι, ἐκίστε, ἀποπέρυσιν, ἐκπέρυσιν, & ἀπὸ τότε non sunt recepta Atticis, qui pro eis dicunt ἐξ ἐκείνων, ἀπ' ἐκείνων, ἐκ παλαιῶ, ἐκ τέττα. Herodianus in IV: Καὶ ἐξ ἐκείνων μὲν τὰ λοιπῶν θεῶν θρησκύεται. Et paulo post: ἐξ ἐκείνων δὲ ἐκασιάζον πρὸς ἀλλήλους. Xenophon in tertio Institutionis Cyri: Ἐκ δὲ τέττα ὁ κύριος ὑπεπλέσας τὸ φρέλον. Idem in eodem: Ἐκ τέττα εἰπὺν το τε πάντες καὶ ἔλαγον. Sic tamen sacri scriptores Matthæus:

cap. XVI: Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δεικνύειν, pro quo Lucianus in Demonacte, καὶ ἀπεκίνει δὲ ξάμεν πρὸς καὶ αἰδεῖται. Idem in Dialogo Cyclopi & Neptuni: καὶ ἀπ' ἐκείνης τυφλὸς εἰμί σοι ὡς Πόσειδον. Invenies apud Matthæum etiam ἀπάρη, cap. 23, & 26, & apud Joannem cap. 13. In II ad Corinth. 8, 9 legitur δὲ πέρυσιν. Pollux in primo περὶ πέρυσιν inquit τρέπον ἔστι τρεπί. Lucianus omīssa præpositione in Hermitimo: Μακρῶ πνι ἄμεινον εἶχε πέρυσιν. Demosthenes in III Philippica: οὐδὲ αἱ πέρυσιν πρὸς εἶναι. Xenophon in III Ἑλληνικῶν· ἡμεῖς μὲν οἱ αὐτοὶ νῦν δὲ καὶ πέρυσιν. Plato in Euthydemo πέρυσιν δὲ ἢ περὶ πέρυσιν εἰδέναι ἤστω σοφώ. male πρὸς πέρυσιν impressum est. Meliores scriptores semper opinor sine præpositione utuntur πέρυσιν. quare in eo quod sequitur εἰρωνίαν esse censeo. Καλὸν ἔφη τὸ εἰπέναι ἐκπέρυσιν. Invenies tamen περὶ πέρυσιν etiam in epistola quadam Libanii ἀναμνησκόμεν, inquit, οὐδ' ὅπως ἤλγεις περὶ πέρυσιν. Ἐκπαλα legitur II Petr. c. 2 & 3. Sed de hoc minus mirandum quam de Arriano, qui in primo inquit: εἰς λογισμὸν ἔκπαλα. Utuntur etiam D. Basilii & Plutarchus. Ille quidem

dem ad Athanasium scribens : *ὡς*, inquit, *ἐκπαλαι* *πρὸς τὴν σῆς τιμιότητι* *ὑπολή-
ψαι* *χορὸν*. Hic vero in Themistocle, *πα-
ρασκευακῶς ἐκπαλαι* *πιστάς*. Et *πρὸς* *Βε-
δέως*. *Τιμωρεμένων ἐκπαλαι* *διὰ ἡραναίην*. Idem tamen Attice dixit in Timoleon-
te : *ὅπλων τεθησουργιώνων ἐκ παλαιῶν*. Et Philostratus in Heroicis Dialogis, *ΦΟΙ-
ΝΙΞ καὶ ἐκ παλαιῶν ἄρα δοκιμὸν τε καὶ σο-
φὸν ὡς ἡ ποίησις* ; *ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΟΣ*. *ἐκ παλαιῶν* *ξένη*. Herodotus : *Ἐπείγε ἀπεκρίθη* *ἐκ παλαιότερα*. Idem in eodem primo li-
bro : *Ἦν γὰρ αὐτόθι μαντήϊον ἐκ παλαιῶν ἰδρύ-
μενον*. Idem in Urania : *ἥπερ ἡμετέρη τέ ἐστι* *ἐκ παλαιῶν*. Pollux in primo : *πάλα*, in-
quit, *πρόπαλα*, *τρέπαλα*. Aristophanes in Equitibus : *τρέπαλα* *κάθημαι* *βελόμε-
ν* *σ' ὀεργεῖν*. ΑΛΛ. *Ἐγὼ διὰ δεκάπαλαι γε* *καὶ δωδεκάπαλαι*, *καὶ χιλίοπαλαι*, *καὶ πρόπαλαι* *πάλα* *πάλα*. Jam vero de illo *ἐκ τοῦ* quid mirum a scriptoribus sacris usurpari, cum ne ipse quidem Lucianus ab eo prorsus abstinerit : *Ἐκ τοῦ*, inquit in Asino suo, *ἐξ ἐμῶ πρώτου ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγ* *ἔ-
τ* *ἐξ ὅντα ὀρακύνεως*. Athenæus in Di-
pnoSophistis : *καὶ ἐκ τοῦ οἱ πρότερον καλέ-
μενοι Διονυσιοκέλακες*, *Ἀλεξανδροκέλακες*

ἐκλήθησαν. Arrianus I ἀναβάσ. καὶ ἔκτοτε οἱ Σιδίται ἐβαρβαρίζον. Josephus: ἔκτοτε μετ' ἀδείας ἡ Ἀρχάνης αὐτοὺς ἐλάμβανεν.

XLII. τῷ δὲ ἰδὲ ὅτι ἔῖδε] *Cum quidam ἰδὲ pro ἰδε uteretur.* Haut scio an velit Lucianus ἰδὲ adverbium poni sine accusativo post se. Nam ita video plerofque omnes eo usos, ἰδε vero verbo addi accusativum. Nam quod ἰδὲ Attice dici pro ἰδε scribit Thomas, id nobis non obstat. Nam ἰδὲ de quo Thomas, agit verbum est imperativi modi, scribiturque tono circumflexo. ἰδῶ, inquit Thomas, Ἀττικῶι λέγουσιν ὅτι ἰδε. Εὐρυπίδης Ἐκάβῃ. ἰδῶ με καὶ ἀνθρώπους οἷα ἔχω κακά.

XLIII. Ἀνὴλαμβάνομαι ὅτι ἔσσωίημι] *Cum quidam diceret ἀνὴλαμβάνομαι affirmo pro σωίημι intelligo.* Sic tamen Josephus VI Ἀλώσ. Πρῶτον μὲν κινήσεως ἀνπλαθέαζ ἔφασαν καὶ κλύπε. id est, *se sensisse, audisse, intellexisse.* Suidas dictione κογχύλη, κωῖες τ' ὀσμῶν ἀνὴλαμβάνοντα. Scholiastes Sophoclis in illud in Ajace Mastigophoro: καὶ ξυαρπάζω Φρενὶ, ἦτοι, inquit, ὅξείως σωίημι καὶ ἀνὴλαμβάνομαι. Suidas θηλάζειν ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀνὴλαμβανόμεθα, id est, *accipimus, intelligimus.* Vide etiam

NOT. IN LUCIANI SOL. 101
etiam Budæum qui duobus Alexandri
Aphrodisei locis ostendit ἀνυλαμβάνεσθαι
ἐν τῷ ἰενσῷ percipere & ex Basilio ἀντίληψιν
perceptionem.

XLIV. Βεράδιον δὲ τινὲς εἰπὺν.] Cum
quidam dixisset βεράδιον pro βεραδύτερον.
βεραδύτερον, inquit Thomas, ἔβεράδιον; ποιη-
πκὸν γάρ, καὶ Ἡσιόδῳ ἐν Ἡμέραις βεράδιον ὃ
παρ' ἐλλήνεσι φαίνεται. σκείνη δὲ μάρτυς Λιβάν-
τιῳ ἐν Ὀπισθολῇ. καὶ σε εἰκὼ βεραδύτερον ἀλλὰ
καὶ σεμνότερον ἄψομαι. Attice igitur Lucianus
in mortuorum Dialogis: Εἰ καὶ ὀλίγω
βεραδύτερῳ λῶ. Et Diodorus Siculus: καὶ
παῦτα μὲν πολὺ βεραδύτερον καταφέρειται. Au-
diendus & Phrynichus: βεράδιον, inquit,
πᾶσι Ἡσιόδῳ μὲν ἔλεγε. βεράδιον τε παρ' ἐλ-
λήνεσι φαίνεται. Πλάτων δὲ καὶ Θεκυδίδης καὶ οἱ
δοκιμώτατοι βεραδύτερον. Thucydides in II:
Τὸ ὕδωρ τὸ γρόμνον τὸ νυκτὸς ἐποίησε βεραδύτε-
ρον αὐτὰς ἐλθεῖν. Plato in Timæo. Θάτηον
μὲν τὰ τ' ἐλάττω, τὰ δὲ τὸν μείζονα βεραδύτερον
περιϊόντα, τῇ δὲ παντὶ φορᾷ τὰ παχέστατα περιϊόν-
τα ὑπὸ τῶν βεραδύτερον ἰόντων ἐφαίνετο κατα-
λαμβάνεσθαι καταλαμβάνοντα. πάντας γάρ τὰς
κύκλους αὐτῶν σρέφουσι ἑλικά διὰ τὸ διχῆ καὶ
τὰ ἐναντία ἅμα περιεῖναι τὰ βεραδύτατα ἀπὸν
ἀφ' αὐτῆς ἕως ταχίστης ἐγγύτατα ἀπέφαινεν.

Hæc Platonis verba Cicero elegantissime vertit: *Cum alia majorem lustrarent orbem, alia minorem tardius quam majorem, celerius quæ minorem, motu unius ejusdemque naturæ, quæ velocissime movebantur ea celeritate vinci a tardioribus, & cum superarent superari videbantur. Omnes enim orbis eorum quasi helici inflexione vertebat, quia bifariam contrarie simul procedentia efficiebant ut quod esset tardissimum id proximum fieret celerrimo. Parum igitur Attice Plutarchus in Dæmonio Socratis: κελύειν, inquit, ἀνοίγειν καὶ ἀνανακλεῖν βράδιον ὑπὸ ἀκρόγων. Sic & loquitur in Pompeio, in Catone majore, in libello περὶ ἀοργησίας, Heliodorus in III, & initio libri VI, Josephus in IV Orig: βράδιον γὰρ ἀπέλυσον οἱ γονεῖς τὴν θυγατέρα. Notandum porro in Platonis loco Attice dictum esse θᾶπτον pro quo minus eleganter τάχον, & ἰονικῶς ταχύτερον diceretur. Heliodorus in IV: Εἰ μὴ θᾶπτον ἐξίοιμην. Idem ἐκείνης μὲν δὴ καὶ λόγῳ θᾶπτον, melius dixit quam in primo καὶ λέγῳ ταχίων δοποδειχθεῖσαι. Thomas: θᾶπτον, inquit, Ἀττικῶς, τάχον ἑλλήνως. Idem Phrynichus, quare ea verba quæ sequuntur apud Lucianum omnino per ironiam vel*

vel cum interrogatione sunt legenda (XLV.) ἔχ' ὁμοιον τῷ τάχιον; an non est simile? vel scilicet non est simile. Philostratus in Heliodoro: Εἰσκαλέμεν ὃ θᾶλλον

ἢ ὥστε εἰς τ' νοσῶντα ἀνεβάλλετο. Lucianus in

ratione conscribendi historiam: θαῖλλον ἂν καὶ Ὀμαρέετρον. Idem in Toxari θᾶτ-

τον γὰρ τέννομα ἕκαστος αὐτῶν θηπιάδοιτο,

& mox καὶ θᾶλλον ἐνδῶσω. Non dicit ta-

men sine exemplo Apostolus I ad Timotheum: ἐλπίζων ἐλθεῖν πρὸς σε τάχιον. Et ad

Hebræos μεθ' ἧς εἰς τάχιον ἔρχηται, ibid. ἵνα

τάχιον δοποκατασταθῶ ὑμῖν. Plutarchus enim

in connubialibus præceptis σθένευσται ὃ τά-

χιον αἰ μὴ πινῶ ἐτέρῃ διναμῶς σέγειν ἅμα καὶ

τρέφειν θηπιάδῃ. Josephus IV δρχαιολο-

γίας· Ἀναλισκομένων τε τ' ἐπητηδείων τάχιον

ἔστω αὐτῆς. Idem in secundo Origenum:

Ἀλλὰ τάχιον ἐλθῶσιν θηπὶ τὴν ἀγορὰν ἔσσιτε.

Idem: τάχιον ἐξῆλθον ἀλύοντες. qui tamen

alibi fere θᾶλλον dixit. Dionys. Halicar-

nass. lib. VI ἀγωνιστὰς παλῆας ἢ φρονιμώτε-

ροι. Herodorus in Melpomene: τάχιον

συμμίσσοιμεν ἂν εἰς μάχην ὑμῖν. Diodorus

Siculus in XX: καὶ τάχιον μὲν ἔπλεον αἱ τ'

βαρβάρων. Idem in eodem: Τάχιον τῆς

προσδοκίας ἀπάντων θηπιελεμένων. Id est,

expectatione celerius. Arrianus in Periplo:
 οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ τάχιστον. Idem in VIII
 expeditionis Alexandri, qui liber solus
 Ionice scriptus est, ταχύτερον, dicit, ἥς γὰρ
 τότε γῆρας τοσῶδε ταχύτερον ἐπέρχεται. Et
 paulo post: καὶ γὰρ οὐτὶ καρπὸς ἐν ταύτῃ
 τῇ χώρῃ πεπαίνεσθαι τε ταχύτερον μὲν τῆς ἄλλης
 αὐτὸς εἶπεν Μεγαθένης ἀνέγραψε καὶ φθίνειν
 ταχύτερον. Sed hoc facit hic imitatione
 Herodoti, qui in Thalia, ἐπαίησε, inquit,
 ταχύτερα ἢ σοφώτερα. quod & Diodorus
 Siculus imitatus est in XX libro suæ bi-
 bliothecæ: Ταχύτερον ἐκινδυνώδον αὐτάνδρα
 τὰ σκάφη συγκλυομένῳ.

XLVI. Βαρεῖν δέ τιν' εἰπὼν] Idem
 Thomas docet: Βαριύνειν, inquit, χρησι-
 μον, βαρεῖν δὲ ἄχρηστον ὥσθ' αὖ τοῖς δοκιμωπά-
 τοις τῶν παλαιῶν. πάλιν δὲ τὸ ὥσθ' αὖ κειμένον εἰς
 βεβαρημένα, λέγουσιν ἀλλὰ βεβαρημένα εἰς παθη-
 κὴν σημασίαν. Ἀρλείδης ἐν τετάρτῳ τῶν ἱερῶν.
 οἱ δὲ ἦγον οἶνον βεβαρηκότες οἱ ναῦται. Plato
 tamen in Symposio hoc ipsum passiva
 voce dixit. βεβαρημένῳ, inquit, ὁ πόρ-
 μεθυοταίς εἰς νέκταρ (οἶνός γὰρ ἄνω γινώσκων) εἰς
 τὸν εἰς Διὸς κῆπον εἰσελθόντων βεβαρημένῳ ὄ-
 δον. Suidas in eandem sententiam, quam
 Thomas probavit, dixit: Εἰς βαριύνειν κυ-
 ρώ-

ερώτερον, ὃ γὰρ δεῖ λέγειν ἐβαρεῖτο, ἢ βαρεῖ-
μαι, ἢ βαρεῖμαι. Οὐδὲ ἀλλῶ πῃ κλίσιν
παίω, ἀλλὰ βαριυόμαι, καὶ βαριυόμαι. Πα-
λύει. Οὗ ὅτι ἐξαναστὰς προῆγε, τὰ μὲν ὑπὸ τῇ
ἀρρώστιας, τὰ ὅτι ὑπὸ τῇ ἡλικίας βαριυόμαι.
ἔχει γὰρ ἐβδομηκὸς ἐτῶν, καὶ αὐτὸς ὁρῶν δι-
τὸ βαριυόμαι πῶς σύγκληρον.

XLVII. Λέλογχα ὅτι τὸ εἰληχα λέγο-
ται. Cum quidam pro εἰληχα dixisset λέλογ-
χα. Ἐξείληχεν, inquit Thomas, οὐκ ἐκλέ-
λογχεν. Lucianus tamen sui oblitus dicit
in amoribus. χαρκαλῆς ἐλελόγχα. Tametsi
idem in eodem libello Attice dixit ἀν-
δράσι σύγκληρον εἰληχα τάξιν.

XLVIII. ἱππιαδαί διὲ ὅτι & πέταμα
πολλῶν λεγόντων. Cum multi dicerent ἱππιαδαί
pro πέταμα. Sic legitur, sed perperam uti
apparet ex Thoma & Luciano. in Nefa-
sto: Ἐῶ, inquit, ἵστε τὰ δρχαῖα τῶν τετραῶν με-
νοῖν, καὶ τὸ ἀνηνεμία, καὶ τὸ πέταμα, καὶ τὸ ἐκ-
χωρεῖν. Thomas vero: πέταμα εἰδὲς τῇ Πη-
τόρων εἶπεν ἀλλὰ πέταμα. Quare hic pro πέ-
ταμα omnino legendum πέταμα. Sed ut
ad ἱππιαμα redeamus reprehenditur ἱππα-
μα a Luciano in Lexiphane. Locus infra
referetur. De πέταμα vero & ἱππιαμα Tho-
mas. Πέταμα, inquit, ἔχ' ἱππιαμα. καὶ λι-

βάνιⓈ ἐν τῇ οἶδα ὅτι σε δ' ὀφραίνε σκῶμμα ἐ-
 μόν ὀπισθολῆ· σὺ γὰρ ἐκεῖνⓈ ὁ πέτομδμⓈ μὲν
 ὅπως ἂν ἡμῶν ἀκέσαις, πέτομδμⓈ δι' αὐτῆς
 ὑπὸ τῶ λόγων ἐν τῷ συλλέγω. Phrynichus:
 ἱππαστὴ παραιτητέον εἰ καὶ ἀπαξ εἴη πρὸς κοῖμδρον
 ἢ δις πέπεσθ' ἢ λέγει. Utitur Lucianus utro-
 que vicissim, frequentius tamen τῷ πέτο-
 μω. In Dialogo Tritonis & Nereidum:
 Ἡδὴ πρὸς γενεῇ πέτομδμⓈ. Et in Muscæ
 encomio: ἀλλὰ μετ' ὠδῆς πέπεσθαι. Idem
 in libello de ratione scribendi histo-
 riam: καὶ τῷ Περσέως ἐπὶ σὺν τῇ μεδόσῃ πλὴν
 ἐκάστῃ γνώμῃ πεπιπομδρε. Idem tamen in
 amoribus dixit, ἐλάττειν ροίζῳ δι' ἱππιάμεθα.
 Et in Deorum judicio, ἐξ ἀφανῶς καθε-
 ἱππιάμδμοι. Ibidem, ὅποτε ἦδη ἐν τῷ αἰετῷ λα-
 συμπαρηπιάμην αὐτῷ. Heliodorus initio V:
 Μονονὸς δι' ἱππιαμδρίῳ πλὴν ἐλναάδα παρημεΐβοντο.
 Gregorius Theologus Basilio: Τὰς τε ὠδι-
 κὰς ὀρνιθὰς ὠδοντάς μὲν ἀλλὰ τὸ λιμὸν καὶ παρη-
 πιαμδρὰς μὲν ἀλλὰ πλὴν ἐρημίαν.

XLIX. Περιστὸν δι' ἐπινⓈ εἰπόνⓈ.]
 Adversatur Luciano recta Athenæus Di-
 pnosophist. IX: Ἀτρεκαὶ ἢ δ' ὀφραίνεως πει-
 στὸν καλεῖσιν. Ἀλεξίς Σιωτρεχασιν. Ὁ λω-
 κὸς Ἀφροδίτης εἰμὶ γὰρ πειστὸν. Φερεκράτης
 ἐν Γραφῶσι φησιν ἀπόπεμψον ἀγγέλλοντα τὸν
 πειστὸν.

L. φα-

L. φαχὸν δὲ πιν[θ] εἰπόν[θ] ἐδηδοκέναι] *Cum quidam dixisset se edisse φαχὸν, id est, vasculum olearium cum φακῶν lenticulam dicere debuerit singulariter, vel φακῆς pluraliter. φαχὸν pro vasculo oleario legitur IV Reg. 9: λάβε τὸ φαχὸν τῆς ἐλαίας, μοχ- que λήψῃ τὸν φαχόν. Plutarchus in discrimine adulatoris & amici, φακῆς dixit pro lentigine morbo, ἀλλ' ὥσπερ οἱ φαῦ- λοι τὸ ζωγράφων, τὸ καλῶν ἐφικνεῖσθαι μὴ δύ- νάμενοι δὲ ἀσθένειαν ἐν ῥυτίσι καὶ φακῆσι καὶ ἐλαῖς πῆς ὁμοιότητος ἀναφέρουσιν. Rugis, lentiginibus & cicatricibus similitudines referunt. Quid præterea φακῆς significet pete ex Hesychio. Nunc Ammonium si placet audiamus: φακῆς, inquit, φακῆς διαφέ- ρειν φασίν. φακῆς οἱ ἐπ' ὤμοις ἔχ' ἐνικῶς. φα- κὴ ἢ ἡ ἡψήμενός. πετήρεται ὡρὰ τοῖς πύλαισις ἢ διαφορὰ. Vitandæ igitur amphibolo- giæ causa φακὴ dicendum unius numero pro legumine cocto, & φακῆς numero multitudinis pro cruda lenticula, pro vasculo autem φαχὸν dicendum in nume- ro unitatis. Illi certe auctores quos Athe- næus adducit modo φακῆς modo φακῶν dicunt, pro legumine. Lucianus quoque in Saturnalibus epistolis, ἡ φακὴ ἢ ὑμῖν
σπερ-*

σπερδὼν ἐνπετηκέτα ἔξῃ. Et in Hermotimo, καὶ οἱ φακὸι ὕτακται. Theophrastus, Dioscorides, Paulus Ægineta etiam de legumine φακὸν dicunt, quod hic improbat Lucianus.

L I. Ἡ γὰρ θύρα ἀνέωγέ σοι] ἀνέωγε male dicitur pro ἀνέωκται. Phrynichus: Ἀνέωγε ἡ θύρα, σπλοικισμὸς, γὰρ λέγειν ἀνέωκται. Contra tamen hoc præceptum ἀνέωγε passive posuerunt Herodianus I V: Πυλίδας ἔχον καὶ θύρας ἀνεωγῆας. Lucianus περὶ Γυμνασίων, καὶ ἀνεωγῶσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. Idem in votis: ἦν πως ἀνεωγῆαν ἐπὶ τῷ πάλαισραν κατὰ λάβωρ. Plutarchus in vita Pyrrhi: Τῷδε Πύρρῳ πολλὰς ἀνέωγῆαι πρὸς θάνατον. Sic in vita Martii Coriolani, & Sozomenus V Histor. Ecclesiast. οἱ ναοὶ ἀνεώγησαν. Josephus in III Originum: Εἰκόσι μὲν πύλεις ἀνεώγησαν καὶ πύλας. Apostolus I ad Corinth. 16: Θύρα γάρ μοι ἀνέωγε μεγάλη. Passive tamen dixit Lucianus in Gallo, ἀνέωκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα. Thomas Magister hic dissentit a Phrynicho: Ἀνέωγε ὅτι μὲν ὡς ἀλκὴ ἀντὶ τῆς ἡνιοχίης. Ἀρκείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ. Ἰερέα τε γὰρ πάντα ἀνέωγε, καὶ τὰ τῶν ἱερέων γῆρας, καὶ διεπρεσβόετο πρὸς τοῦ θεοῦ τὸν δόξαϊον

δὲ χαῖον τρόπον. καὶ Δημοσθένος ἡ γράμματ'
 ἔκλεπεν ἢ ὑπ' ἀνέωγῳ. Ἀπὸ γὰρ ἔ' ἀνοίγω, ἀ-
 νέωγος, ἀνέωγος, ἀνέωγος. Ἐπὶ ᾧ μέσθ' ὡς
 κειμήλιον τὸ ἀνέωγος ἀντὶ ἔ' ἡνεώχθη. Ἀνοίγω
 γὰρ ἀνοίξω, ἀνέωγα, ἀνέωγας, ἀνέωγε. Σωέ-
 σις ἐν ὀπισθῇ τῇ ἀγαθὸν πεποιθέναι ὅτι κύ-
 ριον· τίνες οἰκίαι τοῖς λησταῖς ἀνέωγασιν. Λε-
 κτανὸς ἐν τῷ Μίκυλλ' ἢ Ἀλεκίρυνον, καὶ ἐνδια-
 τέρει ἀνέωγος τοῖς ὀφθαλμοῖς. &c. pag. 11.
 Suidas Comicos citat Pherecratem in
 Crapatallis & Amipsiam in Mœchis, qui
 ἀνέωγε active dixerunt. Sic & Homerus
 Iliad. π. χηλῆσ' ὁπὸ πῶμ' ἀνέωγε. Et He-
 rodotus in Clio: Εἰ μὴ ἀπληστὸς τε εἴης χρη-
 μάτων καὶ αἰχροκερδὴς σὺκ' ἂν νεκρῶν θήκας
 ἀνέωγες. Apostolus passive dixit: Τὸ σῶμα
 ἡμῶν ἀνέωγε πρὸς ὑμᾶς ὡς Κορίνθιοι.

LII. Ἰππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν] Nomina
 in εὖς apud medios inter Atticorum ve-
 terum & Sophistarum ætatem, Diodo-
 rum Siculum, Polybium, Laërtium & e-
 jusdem notæ scriptores fere εἰς contra-
 ctum habent in accusativo plurali: apud
 veteres Atticos Aristophanem, Demo-
 sthenem, Aristotelem, Theophrastum,
 Isocratem, Platonem, Lysiam, Thucy-
 didem, Xenophontem, & ejus imitato-
 rem

rem Arrianum, tum apud Sophistas, Pausaniam, Heliodorum, Libanium, Aristidem, Lucianum, alios ejus ætatis scriptores Dionem, Appianum, Herodianum, & ex nostris Chrysostomum, Basilium, Gregorium Theologum, Synesium sine contractione fere in εας, quod & notavit vir summe eruditus P. Leopardus in Miscellaneis. Thomas Magister: Ἑρμηνεύας, βασιλέας, ἱερέας καὶ ὅσα ποιαῦτα Ἀττικῇ, τὸ δὲ σωτηρητικῶς ταῦτα λέγειν οὐκ ἔστιν ἐκείνων. Plato in Theæteto, unde hic Luciani sumtus est: ἰππεύας εἰς πρῶτον προκαλεῖς Σωκράτην εἰς λόγους. Luce igitur clarius est in ἰππεῖς esse solæcismum, ut recte Thomas observavit contra omnium Grammaticorum præceptiones. Plutarchus & Josephus modo εας modo εας dicunt, nisi illud quoque typographis aut intempestivis emendatoribus debemus. Plethon certe Gemistus Plutarchi & Diodori Siculi verba transcribens pro ἰππεῖς accusativo semper ἰππεύας habet. Plutarchus in Timoleonte: Οἱ Κορίνθιοι πέμπουσιν αὐτῷ διαγίλεις ὀπλίτας καὶ διακρούεις ἰππεῖς. pro quo Plethon: Κορίνθιοι Τιμολέοντι πέμπουσι διαγίλεις μὲν ὀπλίτας,

NOT. IN LUCIANI SOL: III

τας, ἰππεάς ᾗ ἀγκυρίδας. Diodorus Siculus:
~~Θηβαῖοι δ' ἀπέσειλαν πεζὺς μὴ τετρακισχι-~~
~~λίας ἰππεῖς ᾗ φ.~~ Gemistus autem: Θηβαῖοι
 δ' ἀπέσειλαν πεζὺς μὴ τετρακισχιλίας, ἰππεάς
 ᾗ πεντακισίας. Sic & alibi. Illud Luciani
 quod mox sequitur σὺ ᾗ σὺν ἰππεῖς καλενοή-
 σαι; ita vertendum fuit: *An tu vocem*
ἰππεῖς notasti vel animadvertisti? Pro quo
 interpres, *tu vero equites cogitasti.* Ari-
 stophanes in equitibus: μήτ' ἐν γῇ μήτ'
 ἐν θαλάττῃ διαφύγειν σὺν ἰππεῖς. Idem in
 Acharnensibus: ταῦθ' ὡς ἐξανώθην καὶ φυ-
 λῶ σὺν ἰππεῖς. Plato in VI de legibus:
 χωρὶς δὲ σὺν ἰππεῖς. Xenophon in pri-
 mo Institutionis Cyri: πολλοὶ ᾗ ἔς αὐτοὺς
 ἔχων ἤκεν ἰππεῖς καὶ πεζὺς. Et in eadem
 pagella: καὶ σὺν ἰππεῖς ἡσυχίαν ἄγοντας. Sic
 idem in sexto, & septimo libro. Thucy-
 dides in sexto: Εὐσηφίας τῷ τε τροφῷ
 πέμπειν τῇ στρατιᾷ καὶ σὺν ἰππεῖς. Et in ea-
 dem pagella. καταλαμβάνει τὰς τε ἰππεῖς
 ἔχοντας ἐκ τ' ἀθλων. Demosthenes I Phi-
 lippic. Μετὰ τῶν ἰππεῖς ἀγκυρίδας. Idem
 in III Philipp. ψιλὰς, ἰππεῖς, τοξότας,
 ξένους. Ibidem: ἢ πότεροι σὺν ἰππεῖς πρέ-
 δοσαν. Sic & Philostratus in Heroicis, He-
 liodorus in VIII, Lucianus in votis, &
 in

112 JOH. GEORGII GRAEVII
 in Toxari, Arrianus in VI expeditionis
 Alexandri, Josephus in fine VII ~~Αλώ-~~
 σεως, Pausanias in Atticis, Plutarchus in
 Alcibiade, Chrysostomus in compara-
 tione monachi & regis: καὶ τοξότας, καὶ ἱπ-
 πέας, καὶ στρατηγός. Sic usi sunt jam dicti
 auctores semper præter Plutarchum &
 Josephum. Nam quod apud Platonem
 XI de legibus legitur ἱππεῖς καὶ ἱππέας in
 accusativo eodem loco typographis ad-
 scribendum est, ἱππέας, inquit, εἰς οὗτ' ἱπ-
 πεῖς. Quare viderint Grammatici qui hos
 accusativos docent contrahi. Eodem
 modo etiam veteres dicebant νομέας, βα-
 σιλέας, φονέας, σφαγέας, τροφέας, γονέας, το-
 κέας, σέας, κερέας, κναφέας, σκαφέας, ἱερέας,
 δρχιερέας, ἐρμινέας, ἀμφορέας. Sic genti-
 litia Εὐρυτέας, Ἀκαρνέας, Φωκέας, Μαντι-
 νέας, Χαλκιδέας, Ἰερρέας, Πλαταιέας, Μεγα-
 ρέας &c. Apud Herodianum semper βα-
 σιλέας leges nunquam βασιλεῖς in accusa-
 tivo. Ergo scribis debetur quod illic
 ἱππεῖς, τροφεῖς, φονεῖς legitur pro ἱππέας,
 τροφέας, φονέας. Apud eundem etiam &
 Josephum recte invenitur ἀμφορέας. Sic
 & Alciphron: Εἰς Δαναίδων οὗτ' ἀμφορέας
 ἐκχέομεν πίδαξ. Librariis etiam debet ac-
 ceptum

ceptum referri quod Isocrates in oratione ad Philippum habet βασιλεῖς μεγάλας παραγορὰς, cum in aliis locis semper scribat βασιλέας, præsertim in ad Nicoclem παραινέσει, sive hic ipse Isocrates illius orationis sit auctor, sive alius. Simili forte errore legitur apud Demosthenem in ea oratione qua respondetur Philippi litteris γονεῖς pro γονέας. Τέκνα, inquit, γονεῖς, γυναῖκα. Certe in quarta Philippica recte habet: οὕτω συμπαίσης ἡ πόλεως κοινὰς δεῖ γονέας εἶναι ἑξυμπαντὸς ἡγεῖσθαι. Sic νομέας apud Herodotum Clio cap. 194. & aliis locis ponitur, costas navium significans non pastores, ut Valla vertit, sicut viri eruditissimi Brodeus & Leopardus hoc pridem notarunt. De his costis vide quæ docuit Vir Clarissimus & pereruditus Johannes Schefferus de re militari Navali lib. I, cap. 6. Non dissimilis locus est Luciani in votis: ὧσπερ οἱ βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι τραγωδοὶ, pro quo alibi semper βασιλέας dixit. In longævus: οἷς συνάψω καὶ εἶναι λοιπὰς βασιλέας. Ibidem: καὶ ὅτι τροπείας πολλὰς Μακεδόνων βασιλέας. Et paulo post: πᾶντες ἐδυνάμην βασιλέας ἀθροῖσθαι.

LIII. κατὰ σφᾶς αὐτὰς διήγομαι] *Luculentus solœcismus, ut si dicam inter eos ipsos narravimus, cum de nobis ipsis loquimur. Dicendum igitur cum Platone in Gorgia: ἀδικῶσι σφᾶς αὐτὰς. Eos injuria afficiunt. Et Thucydide: καὶ παρέδοσαν οἱ πάντες σφᾶς αὐτὰς. Omnes enim σφᾶς αὐτὰς tertiæ personæ pronomen junxerunt verbo tertiæ personæ.*

LIV. Μανιδέται γὰρ ἐκείνῳ πᾶσι τοῖς ἐρωτώσιν] Recte notavit Micyllus μανιδέται dici proprie de consulentibus. Æschines: οἱ ἄλλοι ἀμφικλύονες μανιδέται ἐμανιδέσαντο ὡς δὲ τῷ Θεῷ, πῆνι καὶ πτωχῶν τὰς ἀνθρώπων τέχας μετελθεῖν. Herodotus: Μανθία εἰς τὰ ἀπεμψε μανιδόμαρτον ὁ Κροῖστος. Plato in Apologia Socratis: Καίρεφω ἐπὶ λησε τὸ μανιδέται. Xenophon in initio commentariorum: Εἰδέναι τὰ συμφέροντα τοῖς μανιδόμοις. Moschopulus hoc paulo aliter: καὶ, inquit, ἀντὶ τῆς πρέπει βαρυέται. καὶ ὅτι πειστωμένως ἀντὶ τῆς καὶ καὶ πρὸς τὸν Θεόν, καὶ καὶ ἀπαρέμφατον. καὶ γὰρ ἐστὶ καὶ πρὸς τὸν Θεόν αἰς ἡ καὶ. καὶ ὁ μὲν Θεὸς καὶ, ὁ δὲ Θεὸν μανιδέται. Hanc Moschopuli sententiam de καὶ adeo non probo, ut contra censeam omnino καὶ dicen-

dum

dum non *χεῖν*, fretus maxime auctoritate Herodoti, qui licet Ionica lingua sit usus, cui peculiare est *η*, identidem tamen *χεῖν* usurpavit. Ο' Α'καρνάν, inquit, *χεῖν* μοι λόγῳ. ἀνὴρ ὅς οἱ περσίων *χεῖν* ἐν ἐξαιμέτρω τόνῳ. Et paulo post: Ο' μὲν δὴ οἱ ἐνθεάζων *χεῖν* πάδε. Moxque: Ἡ' ὅ Πυθίη σφο*χεῖν* ἐν τελέμετρω τόνῳ. Lucianus in Dialogo Menippi & Trophonii: *χεῖν* ὦ Μένιππε ἐν Βοιωτία. Sed ut ad *μαντεύεσθαι* revertamur non semper observatur illud Luciani de hac voce præceptum, sed ab accuratissimis & ἀτίκωταῖς scriptoribus *μαντεύεσθαι* etiam dicitur de diis & hominibus respondentibus. Demosthenes περὶ σεφάνους. Καὶ τὸν Α'πόλλω τὸν Πύθιον *μαντεύομενον*. Lucianus in Demonacte: Καὶ μάντιν δὲ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἔπι μισθῷ *μαντεύομενον*. Idem in Alexandro: Κοσκίνω τὸ *εἶ* λέγεις *μαντεύομεν*. Pauloque post: Προλέγῃ πᾶσι τοῖς ἀφικόμενοις ὡς *μαντεύεται* ὁ θεός. Sic & loquitur in Dialogo Menippi & Tiresiæ, & Dialogo Menippi & Trophonii, ut & Apollinis & Mercurii. in hoc Apollo dicit: πλὴν ἄλλα ὥσπερ ἐγὼ *μαντεύομαι*. Malunt tamen optimi quique pro hoc dicere *χεῖν* καὶ ἀναιρέειν.

Isocrates in Archidamo: ο' δὲ θεὸς πρὸς αὐτὸν μὲν ἐπηρώτησεν, ἀπὸ δὲ ἀνείλεν. Libanius in Antirrhethico: ο' ὃ ἀνείλε, ὡς δὲ τῷ τρώσαντι, πρὸς τὴν πλὴν ἴασιν ζητεῖν. Herodot. in II: ὡς μὲν δὲ ἀνέλε, μιν βασιλέα εἶναι. Chrysostomus in Babyla martyre: ἐπέκειτο σφοδρῶς τὸν δαίμονα χρησμὸν ἀπασιῶν καὶ ἀξιῶν ἀνακρεῖν, πρὸς τὸ καὶ γνώμην αὐτοῦ. Urgebat, inquit, *demonem ab oraculis reposcens postulansque sibi ut ille responsum daret iis de rebus quas animo versabat.*

L V. Εἰ ἄρα καὶ εἰς λαογόνος σε πεισίων] *Nam singuli solæcismi tibi latent circummeuntes.* Sic legendus hic locus & vertendus. sensus est singuli qui circa te oberrant, a me tibi objiciuntur solæcismi, te fugiunt, a te non animadvertuntur. Solæcismus versatur in καὶ εἰς. Attice enim dicendum fuisset καὶ εἶνα, Mycillus hic putavit καὶ εἰς esse participium fecitque locum suspectum de mendo, cum nihil sit scrupuli. Occurrit vero ista locutio quam hic reprehendit Lucianus sæpe in sacris scriptoribus. In epistola ad Romanos cap. 12: ο' ὃ καὶ εἰς ἀλλήλων μέλη. Maccabæorum libro III: ο' καὶ εἰς δὲ τὸ Φίλων σκυθρωπῶς ὑπεκρεών. Marc. XIV: οἱ

οἱ δὲ ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἰς
καθ' εἰς, μή τις ἐγώ; Et Johan. VIII: ἐξ-
ἤρχοντο εἰς καθ' εἰς. *exibant singuli*. Ubi
Beza καθ' εἰς putat positum pro καὶ εἰς.
inde & in quibusdam editionibus scribi-
tur καθ' εἰς, in nonnullis καθ' εἰς, in aliis
καθεῖς. perperam. καθ' εἰς enim per He-
braicam enallagen dicitur pro καθ' ἓνα,
quo Attici scriptores utuntur. Philo-
stratus in Heroicis: καὶ καθ' ἓνα σὺν ἥρωι.
singulos heroes. dicit idem in eodem ope-
re εἰς ἓνα, κοινῇ δὲ, inquit, καὶ εἰς ἓνα. *pu-
blice & privatim*. Idem in vita Herodis:
τῷ τ' Ἀθλωαίων δῆμῳ καθ' ἓκατον ἑτ' ὁ μναῖν
καθ' ἓνα. *singulas minas*. Plutarchus in
præceptis Politicis: καθ' ἓνα καὶ κοινῇ. He-
liodorus II: καθ' ἓνα συλλεγόμεναι ποτέ. Æ-
lianus καὶ ἐν τ' καθ' ἓνα. Lucianus Dialo-
go Martis & Mercurii: Εἰ γὰρ δὲ ὅτι μὴ
καθ' ἓνα πάντων ἀμείνων. Ubi male legitur:
καθεν' ἀπάντων. Idem in Harmonide, &
Dialogo Plutonis & Mercurii: μελετῶ-
σμαι γάρ σοι ἤδη αὐτὸς καθ' ἓνα ἐξῆς. Basi-
lius Libanio: αἰσχυρόμαι καθ' ἓνα σοι προσ-
άγων σὺν Καππαδόκας. Et sic Apostolus
quoque more Atticorum in epistola ad
Ephesios cap. V: πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ καθ'

ἓνα. Et I Cor. XIV, 31: Διῶαθε γὰρ καθ' ἓνα πάντες προσφηδεῖν. Demosthenes in III Philippica ἕκασον addit: καθ' ἓνα ἕκασον, ἔτωσὶ περὶ κήπειν. Idem ἄνδρα addit in Corona: καὶ ὅσον καθ' ἓνα ἄνδρα. Thomas Magister: καὶ καθ' εἰς ἄλλὰ καθ' ἕκαστον δὲ λέγειν. Sed nec καθ' ἕκαστον recte dicitur; sed pro eo dicendum καθ' ἕκασον. vide Budæi commentaria utriusque linguæ. Et sic puto apud Thomam legendum esse. Scriptores tamen Ecclesiastici sacrorum librorum auctoritatem sequuntur. Socrates Ecclesiasticæ historiæ lib. XVI, 13: Ἐπειδὴν γὰρ ἄλλοι ἄλλοι δόγματες ὁ καθ' εἰς ἐπελάμβανον. Eusebius historiæ Ecclesiasticæ X: καὶ μὴ μόνον γε ὁ καθ' εἰς ἄλλὰ καὶ οἱ πάντες ἀθρόως ἀνέφημιζον. Ad eandem formam factum ἀνὰ εἰς pro ἀν' ἓνα. Joannes Theologus Apocalypf. XXI: καὶ αἱ δώδεκα πυλῶναι, δώδεκα μαργαρίται, ἀνὰ εἰς ἕκαστον τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου. Attici dicerent ἀν' ἓνα ἕκασον. *singula porta*, aut potius καθ' ἓνα ἕκασον. Porro notandum quoque est καθ' εἰς Lucianum dixisse cum singulari λανθάνει, at Solocistam conjunxisse cum plurali εἰκόσσι, quemadmodum & Marcus

NOT. IN LUCIANI SOL. 119
& Joannes, ut duplex forte hic fit solœ-
cismus.

LVI. Μνησδόμενον αὐτῷ γάμον] In hunc
locum Thomas: ἐπ' ἀνδρὸς, inquit, τὸ μνᾶ-
ται, οἷον μνᾶται γυναικα, ὅτι ἡ γυναικὸς τὸ
μνησδέεται ἀνδρὶ. Moschopulus in eadem
est sententia: μνᾶται ὁ ἀνὴρ τὴν γυναικα,
ὅτι δὲ γυναικὸς μνησδέεται ἡ γυνή. Nimi-
rum magistri docent μνᾶσθαι proprie esse
ambire puellam, sive foeminam, & dici de
viris Attice, μνησδέσθαι vero de puellis &
foeminis quæ despondentur & nubunt.
Attice igitur Evangelium: μνησθεύσεως
γὰρ τ' μηρὸς αὐτῆς Μαρίας τῷ Ἰωσήφ. Proprie
etiam Lucianus in Nefasto: πρῶτον γὰρ
ἐπειδὴ γάμον ἐν Κυζικῷ μνᾶσθαι ἐτόλμησας. Et
Plutarchus in amatoriis narrationibus:
ταύτῃ μνῶνται Στρατῶν Ὀρχομενοῖς καὶ Καλ-
λιόθενος Ἀλιδάρῃ. Herodotus quoque
in Clio: ταύτῃ πέμπων ὁ Κῦρ ἐμνᾶτο τῷ
λόγῳ, θέλων γυναικα ἡγεῖν· ἡ δὲ Τόμυρις
συνεῖσα εὖ αὐτὴν μιν μνώμενον. Plutarchus
in Erotico etiam usus est eo verbo de
muliere vidua nobili & prædivite, ultro
ambiente nuptias adolescentuli cujus-
dam, quemadmodum Martialis dixit:
Uxori nubere nolo mea. Οὐ γὰρ δοτορίψασαι

δοξας, inquit, καὶ γῆν τηλικαῦτα καὶ πλε-
 τὸ ἐμναῖτο μεράκιον ἐκ χλαμύδων ἐπαι-
 दाγωγῆσθαι δεόμενον. Impropr̄ie igitur Lu-
 cianus in Toxari: καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν ταῖς γά-
 μοις ὀπιπλὺ μνηστῶν ἐστέ. Ibidem: Δεῖ δὲ
 τῷ μνηστῆρι ἑκάστον προσεγγεῖλαι τὰ ἐαυτοῦ διό-
 πιν μνηστῶν ἡκεί. Et paulo post: μνη-
 στῶν πάλιν ταῦτα πάλιν ἐπαινεῖν τὰ ἐαυτοῦ.
 Parum igitur Attice Plutarchus in nar-
 rationibus amatoriiis, ἐμνηστῶν αὐτῶν
 τεύχοντα νεανία. Moxque in iisdem: μὴ
 μνηστῶν πιναι τὰς κέρους. Sic & Pausanias
 in Laconicis, Heliodorus in V, Laërtius
 in Hipparchia, Josephus Originum Ju-
 daicarum lib. V, & XIIII. Activa tamen
 voce μνηστῶν γάμον legitur apud vetustissi-
 mum quemque. Dicit enim Plato in se-
 xto de legibus: μνηστῶν γάμον αὐτῶν. A-
 pud Euripidem in Iphigenia Aulidensi
 Achilles dicit: Ἄλλ' ἢ πέπονθα δεινὰ μνη-
 στῶν γάμους σὺν ὄντας. Isocrates βεληφένων
 αὐτὸς μνηστῶν κέρων. Diodorus XX: Ἀ-
 ξιολογώτατοι τῷ ἡγεμόνων ταύτῃ ἐμνηστῶν.
 Sic plures alii. Nubere quoque dicitur
 semper, si proprie accipiat, de puellis
 & foeminis, ut ducere de viris, apud au-
 ctōres Latinæ linguæ locupletes. Nam
 de

de Tertulliano, Hildeberto & Fulgentio, quos & de viris *nubere* dixisse honeste C. Barthius docet Advers. V I, c. 14. non contenderim. Nam & multa alia apud illos leguntur scriptores; quæ a melioris ætatis usu longe absunt. Sed hæc inter eruditos jam decisa sunt, ut risum debeant qui aliter sentiant.

LVII. Α'πολείπει τὴν γυναῖκα] Et hunc Solœcismum Thomas aperit: Α'πολείπει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. Α'ρυστοφάνης ἐν Νεφέλαις. Α'πολιπῶσα γὰρ αὐτὸν ὥχεται. ἐκβάλλει δὲ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα. Διβαίνιος ἐν Μελέτῃ τὴν λάλειν ἐκβάλλει τὴν γυναῖκα. Nimirum uxor cum viro nuntium remittit, dicitur Græcis ἀπολείπειν ἄνδρα, Latinis *divortere*, *discedere à viro*. vir vero cum repudiat uxorem ἐκβάλλειν γυναῖκα. Latinis *exigere*. Cic: *Mimam exegit*. Eleganter igitur Josephus ἔπειθε τὸν ἄνδρα καταλιπῶσαν αὐτὴν γήμασιν. Attice idem dixit in undecimo Ἀρχαιολογίας de Esdra: λογιζόμενοι δὲ ὅτι ἐὰν ἐκβαλεῖν αὐτὰς πρὸς γυναῖκας προστάξει. pro quo eodem in loco etiam dicit ἀποπέμψασι. Quare minus Attice ipse Luc. in I Dialog. Junonis & Jovis: Α'πολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμον γαμετὴν. Ibidem in bis accusato: Τὴν νόμον γαμε-

τὴν ἔτιω ἀπίμως ἀπολείπει. Plutarchus in Stoicis controversiis confundit etiam hanc differentiam, ὥσπερ ἐπὶ τῇ γαμετῇ ἀπολιπὼν ἑταίρα δὲ συζῶν. Attice dixit idem in Romulo: Νόμος μὴ διδῆς γυναικὶ ἀπολείπειν τὸ ἄνδρα, διδῆς δὲ ἐκβαλεῖν γυναῖκα ἐπὶ φαρμακείᾳ τέκνων. Ibidem: ἀπέμψατο γυναῖκα. Hermogenes Sophista: ἔχει γαμεῖν ὅθεν βέλεται πρὸς καὶ ἀποβαλέσθαι τὴν ἑσσαν γυναῖκα.

LVIII. Εἴ τις γε νυνὶ ψοφοίη τῷ θύραις εἰσιῶν καὶ ἐξιῶν κήπιοι] Hæc verba bene vertit interpres per *concrepuit ostium & pulsavit*. Nam quod apud Latinos discrimen est inter *ostium crepat & pulsatur*, eadem est apud Græcos inter κήπειν & ψοφεῖν. Exiturus cum fores ferit & percutit, ut illo strepitu admonerentur qui foris erant cavere sibi, atque absistere, ne læderentur, apud Atticos enim fores non introrsum trahendo, sed in viam publicam pellendo aperiebantur, ut dudum docuerunt viri doctissimi Turnebus, Cujacius, Muretus; exiturus itaque hoc crepitu signum cum dat dicuntur Latinis *fores crepare*, Græcis ψοφεῖν: cum vero introiturus fores percutit ut aperian-

riantur, dicuntur Latinis *fores pulsari*, & *pultari*, Græcis κέπτεσθαι; ut docent Suidas, Thomas, Ammonius, Phrynichus, Moschopulus. Attice igitur dixisset κέπτοι τὴν θύραν εἰσιῶν ἢ ψοφοίῃ ἐξιώων. Lucianus in Philopseude: Εὔπρηνος κέπτεσθαι τὴν θύραν ἐκέλευε. Idem in fugitivis: Ὡς δὲν δεῖ κέπτεσθαι τὴν θύραν. Aristophanes in Ranis: Ἄγε δὴ τίνα τρόπον τὴν θύραν κέψω. Moxque: Οὐ μὴ ἀφελείψῃς ἀλλὰ γούσῃ τὴν θύραν. Et in Nubibus: γούσῃ τὴν θύραν. Lysias in Apologia de Eratosthenis adulteri cæde: Εὐρομένης δὲ μετὰ τὰς θύρας νύκτωρ ψοφοίειν. Heliodorus in I: Τάδε θύρας ὅτι πλεῖστον ἐψόφησεν. Phrynichus addit male quoque κρέσθαι τὴν θύραν pro κέπτεσθαι poni. Sed contra hunc facit illud Xenophontis in Symposio: φίλιππον δὲ ὁ γελωτοποιὸς κρέσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακέναντι. Et Evangelista: Μὴ ἀρξήσθε ἐξω ἐστάναι καὶ κρέσιν τὴν θύραν.

LIX. Νῦν δὲ γνήσεται] Solæcismus est hic, quod νῦν δὲ cum futuro jungatur, cum debeat cum præsentijungi. Attice enim dicendum erat νῦν δὲ γήσεται. Pollux: Ἄρξῃ ὁ ἐστὶ πρὸ μικρῶ, καὶ νῦν δὲ ὁ ἐστὶ παυτόν. Suidas: Νῦν δὲ, ὀλίγον ἔμπροσθεν, δεξιῶς. Πλάτων νέμων γ. Νῦν δὲ ὀλίγον

ὀλίγον ἔμπροσθεν τέτοις περὶ τυχόντες τοῖς λόγοις, ἔγωγε ταῦτα ἐτίθεμαι, νυνὶ δὲ ὀπιλελήσμεθα. Καὶ αὖθις ἐν πρώτῳ νόμῳ. Πλάτων Διαλελυμένως εἰρηκεῖ ὅτι ἔπαρόντι χρόνῳ, τὸ δὲ δὴ ὅτι συνδέσμου. ὅς δὲ πάντων τῶν πολέμων χαλεπώτατον ὡς φασὶν ἡμεῖς νυνὶ δὴ. καὶ Εὐρυπίδης ἐν Ἰππολύτῳ. Νυνὶ δὲ μὲν ὅρῳ βᾶσ' ὅτι θήρας, πόρον ἐπέλας. Νυνὶ δὲ αὖ ψαμάθοις ἐπ' ἀκυμάντοισι. καὶ ἐν Μελεάγρῳ. Ὁρᾶς σὺ νυνὶ δὴ μὲν ὡς ἐπράυνας τύχην. Homerus: Νυνὶ γάρ δὴ γῆρ' ἐστί. Idem: Νυνὶ δὲ ἐξαπώλωλε δόμων κειμήλια καλὰ. Eustathius: Νυνὶ δὴ ἀντὶ τῆς δριπίως ἐν ἐνὶ τόνῳ, ὅ καὶ φασὶ μόνῳ παρωχημένῳ συντάσσεσθαι. Euripides Phænissis: ἄκχε δὴ νυνὶ θεοφάτων ἐμῶν ὁδόν. Ibidem: Ἄκχε δὴ νῦν καὶ τὰ πρὸς τέττας κακά. Plato in Gorgia: δὲ οὐκ καὶ νυνὶ δὴ λέγομεν ἰαίρεκιν. & sic frequentissime cum in illo Dialogo tum in aliis ejus libris. In his autem, quæ attuli, exemplis τὸ νυνὶ δὴ nusquam junctum invenitur futuro. Proin si quis dixerit νυνὶ δὴ γνήσομαι, is solæcismus commiserit. Nec est solæcismus in simplici voce γνήσομαι, quod putavit interpres, sed in νυνὶ δὴ futuro γνήσομαι hic juncto, ut dixi. Huic simile est ἄρτι σολικῶν de quo in initio harum

rum notarum disputavi. Plato enim pro eodem dixit νῦν δὲ, ἄρτι, πρόσθεν, ἔμπροσθεν, τὰ νῦν, πρὸ ὀλίγου, ὀλίγον πρότερον, πρότερον & πρὸτῃ. Cum futuro autem ἂν τίνα, μάλα, αὐθις, εἰσαυθις, ὅσον ἔπω, ὅτι τάχιστα, ὥς εἰς μακράν. Occurrunt tamen etiam loca quædam ubi νῦν δὲ futuro jungitur, contra hanc Luciani & magistrorum præceptionem. Homerus Iliados H. Νῦν μὲν δὲ ἔπατρὸς ἀεικέα πίστεα λώβω. Et alio loco: Νῦν ᾗ δὲ Αἰνείαο βίη Τρώεσσι ἀνάξῃ. & sæpius aliis in locis. Νῦν δὲ, inquit Plato, de legibus libro III, μᾶλλον βεβαιωσόμεθα. Idem in fine ultimi de legibus: Νῦν δὲ μαθησόμεθα ὅτι θωμάσων ἔδεν. Idem in Phædone: Ως ἄκρατες ὕστατον δὴ σε προσερχῶσι νῦν οἱ Ὀπιτήδειοι. Xenophon IV institut. Cyri: Νῦν δὲ σὺ δηλώσεις. Thucydides VI: καὶ ἀσφάλεια νῦν δὲ καὶ πολλὴ ἔσεται. Thomas ait etiam νῦν aliquando futuro junctum solocismum esse. Εἰ πᾶσι παρὲν, inquit, δηλῶσι τότε τὸ νῦν πῦρ μόνον σολοκισμόν ποιεῖ, ὡς τὸ νῦν σοφὸς γνήσιον. δὲ τὰ γὰρ ἡ σοφία χρόνος. Sed nihil videtur tam firmum esse quod non alicubi labefactetur, ut superius posita exempla ostendunt.

LX. Ἦνέμενον σε καὶ εἰς σε] Ἦνέμενον σε scilicet

licet est contumelia te afficio, ὑβρίζω εἰς σε, est cum in tuos amicos; aut quicquid ad te pertinet contumeliosus & injurius sum, Moschopulus eadem docet: ὕβριζω σε καὶ ἀντὶ τῆς καὶ πάντα τρόπον ἀτιμάζω σε. δηλονότι δι' ὑβρεως καὶ πλεηγῶν, καὶ ἄλλης πινὸς ἐπιηρείας. Ὑβρίζω εἰς σε ἀντὶ τῆς ὑβριστικὰ πινὰ εἰς φίλον σὸν, ἢ εἰς τὰ πρὸς σε ἐνδείκνυμαι ὡς ἀναφύοντα τὴν ὑβριν ὅτι σε. Attice igitur Plato in VI de legibus: μήτε πινὰ ὑβριν ὑβρίζειν εἰς ὅν οἰκέτας. Quod vero Lucianus subjicit ἐπεὶ τὸ εἰς πρᾶγμα ὑβρίζειν λέλεκται οἷον εἰς τὴν παροιμίαν ὡς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ. Platonis verba sic se habent: Ὁ μὲν γὰρ κινδυνεύει καὶ μόνον διαφθεῖραι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσκει εἰς τὴν παροιμίαν. Lucianus in bis accusato: ὕβριζεις εἰς τὸν διλόγον.

LXI. Ταῦτα ὑπαλλάττειν] Moschopulus videtur nonnihil a Luciano dissentire: Ἐναλλάττειν, inquit, τὸ μεταπηγεῖν τὴν τάξιν ἀντιθέτως, καὶ ἐναλλάξ ὅτι τῶν ποικίλων ἐναντία λέγεται. Ὑπαλλάττειν τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τῆς κυρίας λέγειν, καὶ ἀπλῶς τὸ ἕτερον ἀντὶ ἑτέρου εἰσάγειν. Sic hic locus legendus. Nec est in Luciano: quod si dicant ταῦτα ὑπαλλάττειν solacisimè vocant, ut

ut vertit Micyllus: sed ὅτι τὸ παῦτα ὑπάλ-
λάττειν σολοικίζειν καλῶσιν, hoc est, *enar-
rando vel per hypallagen hisce abuti dicunt
solacisimum committere*. Sic ἐναλλάττειν est
his abuti per ἐναλλαγῶν.

LXII. Σπχδάζω πρὶ σε, & πρὸς σε]
De his non convenit Moschopulo cum
Luciano. Σπχδάζω, inquit Moschopu-
lus, πρὸς σε ὅταν σε ἀξιώῃ ὑπηρελείας & σώμα-
τῳ, σπχδάζω πρὶ σε ὅταν ὑπηρελωῶμαι τῶν
πρὶ σε πραγμάτων.

LXIII. Ἀλλὰ τὸ κάθισον & κάθησο δι-
φέρειν φημί] Nihil aliud vult Lucianus,
quam κάθισον dici ad stantem, quem ju-
bemus sessum capere, κάθησο vero ad
eum, qui jam sedet, quemque rogamus,
ne surgat. Thomas eadem tradidit quæ
Lucianus: Ἄλλο, inquit, κάθισον καὶ ἄλ-
λο κάθησο. Τὸ μὲν γὰρ κάθισον πρὸς πῖνα ἰσά-
μηνον λέγεται ἵνα καθίσῃ. τὸ δὲ κάθησο πρὸς τὴν
καθήμενον ἵνα κάθηται καὶ μὴ ἐξαναστῇ ὡς τὸ
παρ' Οὐμῶν. Ἡ δὲ σοὶ ξεῖν ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοι δι-
δόμεθα ἐδρῶν. Sic lege hunc locum in edi-
to libro satis mendosum. quod vero pau-
lo antecedit, τὸ κατέδην ἤκχόν σε λέγον-
τῳ ὡς ἔστιν ἐκφυλον. *audivi te dicentem im-
perativum κατέδην sede, vocem esse peregri-
nam*

nam vel barbaram, Luciani forte respicit verba quæ in Lexiphane suo posuit:

Τὸ ἱππικο, καὶ ἀπανιώμεν, καὶ τὸ καθεαίς ἔδὲ μετοικικὰ τ' Ἀθλωαίων Φωνῆς.

Micyllus ex superioribus Luciani verbis colligit hic aliquid desiderari. cui equidem non invitus assensero vel propter hæc verba quæ infra habentur. Οὐκ οἶδα οἷόν ἐστι συγγραφῶς ἀνὴρ. Σολ. πάνυ οἶδα νῦν

γέ σ' ἀκούς ταῦτα λέγον. Nam Lucianus de proprietate vocabuli συγγραφῶς nusquam in hoc libello locutus est. Nunc vicissim Thomam & Phrynichum audiamus.

Ἐκαθεύω, inquit Thomas, καθεαίς, καθεδήσομαι, καθευῶμαι, καὶ ὅσα ἀπὸ τῶν βάρβαρα. λέγε ἐν καθεζομαι, ἐκαθεζομαι, καθεδέξομαι, καπεδέμεν, καθεῖδαι καὶ ὅσα ἀπὸ τῶν. Phrynichus ἐκαθεύδει, καθεαίς, καθεδήσομαι καὶ πληθυντικὰ καθεδῶνται ἐκφυλα. Parum igitur Attice Heliodorus in IV: καθεαίς ἢ πλησίον θάρσος θυράστη ἔλεγον. Et Basiliius in epistola: Ταῦτα λογίζεμενοι πολὺν χρόνον ἐκαθεύδαμεν. Lucianus in priore verarum narrationum: Ο' πτωχὸν δὲ περικαθεαίνετο ὥστερ δὴ περὶ τρέπεζαν. Herodianus in V: Συγκαθεαίς αὐτῷ ἐν τῷ βασιλικῷ φορείῳ.

Josephus Ἀρχαιολογίας libro II: καθιδίς
 ὅτι πνϙ φρέατϙ. Idem libro VIIII: κα-
 θιδίσα δ' ἡ Βεθσαβή. & pluribus aliis in lo-
 cis. De καθίζω & καθίζομαι Thomas Ma-
 gister: καθίζω ἐγὼ ἢ καθίζομαι ἢ καθίζω
 ἔπερον. Pollux scribit Xenophontem καθί-
 ζειν ufurpasse pro καθίσαι ποιῆν. Locus est
 in II ἀναβάσεως· καὶ ἀπαγγελλόμεθα ὃ Ἀ-
 ραίω ἐὰν ἐνθάδε ἔλθῃ εἰς τὸ θρόνον τὸ βασιλεῖον
 καθίσιν collocaturos esse. Sic καθίζειν δικαστῶ
 apud Demosthenem & Galenum. Mo-
 schopulus: καθίζω ἔπερον μεταβαλὼς. καὶ
 καθίζω ἐγὼ ἀμεταβάτως. Κάθημαι δ' ἐγὼ
 αἰετὶ μετὰ βασιλιν, &c. Τὸ καθιδιῆσθαι, ἢ ἐκα-
 θιδίω βάρβαρον. Alibi Thomas: Τὸ κα-
 θίζω εἰ μόνον πῆψαι ἀντὶ τ' ἔπερον ποιῆν κα-
 θίζειν ἀλλὰ καὶ ἐμχυτὸν. Lucianus in Ni-
 grino: Καὶ καθίσας ἐμαυτὸν ὥσπερ ἐν θεά-
 τρῳ.

LXIV. Εὐγγραφῶς ἀνὴρ] εὐγγρα-
 φεύς, inquit Thomas, εἰ μόνον ὁ συγγρα-
 ψάμενϙ πόλεμόν πνα, ἢ π' ἄλλο ἐφ' ἑαυτοῦ
 γρόμενον, οἷϙ μὲν θεκυδίδης, ἀλλὰ καὶ γρά-
 φοντες ψηφίσματα ἢ ἄλλο τι τοιῶτον συγγρα-
 φέας ἐκάλεν. Θεκυδίδης· καὶ εἰσήνεγκαν οἱ
 εὐγγραφεῖς, ἄλλο μὲν εἰδέν. Ammonius
 quoque pœne eadem habet: ἰστορογρά-

φθ μὲν γάρ ἐστιν ὁ πᾶς περὶ ἐαυτῶ γεγνότα συγγραψάμενος ὡς Ἡρόδοτος. Συγγραφεὺς δὲ ὁ πᾶς ἐφ' ἐαυτῷ γεγνότα ὡς Θουκυδίδης. Itaque secundum horum sententiam συγγραφεὺς dicitur non solum de scriptore & auctore librorum, sed & de scriba senatus, aut alius collegii.

LXV. Τὸ μὲν καταδεχῆμαι ἐτέρῳ, τὸ δὲ καταδεχῆν ἐαυτῷ.] Moschopulus paulo aliter: δεχῶ ἐμαυτὸν, καταδεχῆμαι πλὴν Ἑλλάδα. Pro Luciano facit illud Thucydidis: Τὰς μὲν συγκαταδεχῆν αὖ σοφιστὰς ἢ αὐτοὺς τὸ τὴν θαλάττης μέρος. Ex Moschopuli sententia dixit idem in III: Τὰς μὲν καταδεχῆν μέρους πλὴν Ἑλλάδα.

T E A O Σ.

Δόξα τῷ Θεῷ.

A D D E N D A.

P Ag. 23. versu 16. post κατὰ σφῶς αὐτές, adde :
cum de nobis loqueremur.

Pag. 40. v. 13. post intellectus, adde : Recte
Matthæus IX, 18: Ἀρὲ ἐπελάττισε, *modo defuncta*
est, jam obiit. Sic III, 15. XXVI, 53. Joh. IX,
19, 25. XIII, 38. XVI, 12.

Pag. 48. v. 5. post λέγοντες Χριστιανοί, adde :
Cæterum pro ἀρεῇ παρῆξαι; lege ex MS. Codi-
ce, cujus excerpta in meas manus pervenerunt
postquam hæ notæ typis fuerunt descriptæ : ἀρεῇ
παρῆξεν. Sane præterit.

Pag. 65. v. 12. post γυνὴ μέθυσης, adde : Idem
tamen XIX: πᾶς γὰρ μέθυσθαι καὶ πρηνέος πω-
χόσι.

Pag. 66. v. 4. post μεθύσης, adde : In his quæ
statim apud Lucianum sequuntur, ἐπὲρ τῷ λέοντι,
διπλασιάζεις, ἔφη σὺ λέοντες, nemo unquam de-
prehendet Solæcismum. Locum esse corruptum
dudum vidi. sed quomodo emendandus esset
nec ego, nec facile quivis alius me longe doctior
potuisset subodorari. Absque excerptis illis ve-
tusti codicis, quæ modo laudavi, adhuc in-
mendo cubaret. Illa scribunt: ἐπὲρ τῷ ἐκλελοχό-
τας, διπλασιάζεις, ἔφη σὺ ἐξειλοχότας. Attici e-
nim respuunt ἐκλελοχός. vide quæ notavi de λέ-
λοχα p. 105.

Pag. 74. v. 19. post τοῖς ἐφεξῆς, adde : Et Cle-
mens Alexandrinus Pædagog. lib. I, c. 13 : καὶ
μὴ τὸ κορυφαῖόν ταν. *quod est supremum omnium.*

Pag. 105. v. 17. post σύγκληται, adde: Im-
proprie igitur Lucianus in Aëtione: ὁπότε δούκον
φέροντες βαροῦντο.

Pag. 107. v. 7. post τὸν φαγόν, adde: Latinis
dicitur *lenticula*, Plinio auctore, ut egregie Ca-
saubonus ad Athenæum observavit.

Pag. 114. v. 9. post, *tertia persona*, adde: Ma-
le igitur Clemens Alexandrinus Pædagog. II, 1:
ἐναργὲς ὑπόδειγμα ἀρετῆς σφᾶς αὐτὲς παριστάντες.
Evidens virtutis exemplar nos ipsos exhibentes. Et cap. 21.
σφᾶς αὐτὲς πρὸς τὸ ἄμεινον ζηματίζειν. *Nos ipsos ad
meliozem vitam componere.*

Pag. 115. v. 10. post ἐν βοιωτίᾳ, adde: sed pro
Μοσχοπυλο stat Eustathius ad Iliad. i. p. 625:
ἴσως δὲ ὀξυπνήθη πρὸς Διφθυλίῳ ἢ χεῖρ ὅ ἐστι μαν-
τρίετα. οἷον χεῖρ μοι τοιαύτ' ὁ φοῖβε.

Pag. 127. v. 5. post ἐναπαυλίῳ, adde: In iis
quæ sequuntur in Luciano, αὐτὸ δὲ τὸ ἐναπαύ-
τειν, lacuna est sic ex vetere codice, uti patet
ex excerptis, supplenda: αὐτὸ δὲ τὸ ἐναπαύ-
τειν εἴ τις ἐναπαύτειν λέγῃ, ἴσως δόξειεν λέγειν. Ni-
hil certius.

INDEX SCRIPTORVM,

qui in transcurso in his notis
emendantur.

A *Ammonius* 66.

Arrianus 66.

Cicero 43, 53.

Demosthenes 113.

Diodorus Siculus 111.

Herodianus 212.

Herodotus 68, 76.

Hesychius 87.

Isocrates 112.

Iosephus 69.

Iustinus Martyr 73.

Lucianus 43, 113, 117.

Mesochorus 126.

Plato 98, 112.

Plutarchus 110.

Scholastes Aristophanis 57.

Suidas 57.

Thomas Magister 41, 118, 127.

Xenophon 48.

I N D E X.

A μὴ ἀδὲ pro πνα μὴ, πνα δε respiciunt Attici. 41.

Accusativos numeri multitudinis nominum in *ας* veteres scriptores Attici semper in *ας* non in *εις* formant. 109.

Adhibere. 96.

Adverbia cum præpositionibus componere vitio vertunt Attici. 97.

Ἀθλῶ certamen, Ἀθλον præmium Atticis. 43.

Ἀθλα ἀναιρεῖσθαι. 43.

Ἀῖμα φέγειν. 48.

Ἀνὰ εἰς pro ἀν ἕνα solæcismus. 118.

Ἀναιρεῖν proprie dicitur oraculum cum responderet consulenti. 115.

Ἀνέωχα pro ἀνέωχμαι improbant Attici. 108.

Ἀνὴλ ἄμβανομαι pro intelligo reprehenditur ab Atticis. 100. sed exemplis defenditur. ibid.

Ἀπαίρει. 98.

Ἀπὸ τότε, ὑπὸ πέρυσιν vitant Attici. 97.

Ἀποβάλλειν γυναῖκα. 122.

Ἀποκαθιστάνειν pro ἀποκαθίστημι improbum. 93.

Ἀπολείπειν ἄνδρα proprie dicitur mulier, quæ divorcit: ἐκβάλλειν vero γυναῖκα vir qui repudiat uxorem. 121.

Ἀποπέμπειν γυναῖκα. ibid.

Ἀρεῖ non cum futuro jungitur, sed cum præsentis. 38.

Ἀρεῖ ἡρεῖ & ἡρεῖ ἡμένης quomodo differant. 42.

Ἀπερ pro ἵαπερ vitiosum Atticis. 90.

Ἀφιστάναι dicunt Attici, non ἀφίστημι & ἀφιστάνειν. 93.

Αὐ-

I N D E X.

Αύξανω & αὔξω pro αὐξάνομαι & αὔξομαι, seu
creſco apud meliores ſcriptores non inveni-
tur, ſed activæ notionis eſt pro alere & au-
gere. 52, 53. diſſentit Thomas Magiſter. 55.

Βαρεῖν pro βαριῶν repudiant Attici. 104.

Βασυνίξιν Atticis eſt explorare, quæſtioni ſubjice-
re, non autem morbo vexare. 85.

Βεβαρηκαὶς Attici utuntur pro βεβαρημένῳ. 104.

Βεβήδιον pro βεβήδύπερον non ferunt Attici. 101.

Concivis, coæqualis, conterraneus, contribulis
barbara ſunt. 62.

Δεδίττομαι Atticis eſt terreo, non metuo. 72.

Διακρίνεσθαι. 79.

Διαφθεῖρειν contra uſum Atticorum in paſſiva no-
tione vulgo ponitur. 48.

Διαχεῖσθαι. 95.

Διαφθορὰς male ſecundum Atticorum dialectum
pro διεφθαρμένων. 49. alii tamen tuentur. ibid.

Διῶσινεν pro διῶσιναι rejicitur ab Atticis. 93.

Δοκεῖ male cum nominativo ponitur. 81.

Εἰ μὴ dicunt Attici pro ὅλῳ εἰ μὴ. 94.

Εἰληχα Atticis familiare, non λέλοχα. 105.

Εἰς τείτῳ ponunt Attici pro εἰς τείτῳ ἡμέραν. 92.

Ἐκβάλλειν γυναῖκα proprie dicitur maritus, qui re-
pudiat uxorem, ſicut mulier ἀπολείπειν ἄνδρα
quæ a viro divortit. 124.

Ἐκ παλαιῖς dicunt Attici pro vulgato ἔκπαλαι. 99.

Ἐκπὸς εἰ μὴ pro εἰ μὴ alienum eſt ab Atticis. 94.

Ἐκποτε pro ἐξ ὁκείνης refugiunt Attici. 97. ſicut &
ἐκπαλαι, ἐκπέρυσιν. ibid.

Ἐξ ὁκείνης Atticum eſt pro communi ἔκποτε. 97.

I N D E X.

Ἐξορμῶ Atticis incito, impello proprie, cum vulgo pro exeo, proficiscor usurpetur. 74.

Ἐπιιδόναι Atticis est incrementa capere, progredi. 88.

Ἐπιπολῆς Atticis in usu, pro quo vulgus ἐξ ἑπιπολῆς. 75.

Ἐχατώταλ⊙ barbarum. 74.

Ζυγομαχεῖν Atticis est cum hostibus contendere, non cum amicis, quod tamen non perpetuum. 84.

Θάπερ⊙ pro ἄπερ⊙ ab Atticorum consuetudine abhorret. 90.

Θατήρον Atticum est, pro quo vulgus τάχον, & ταχύτερον. 102.

Θέειν dicebant Attici non θεῖν. 47.

Θηλάζειν dicitur mater ubera præbens infanti, male vero infans fugens, pro quo dicitur θηλάζειν ὅτι τὸ πίτθης. 51. aliter sentit Suidas. 52.

Ἰδὲ sine accusativo adjecto simpliciter positum pro ἰδὺ rejiciunt Attici. 100.

Infinitivis pro imperativis poetæ utuntur & legislatores, non scriptores in prosa. 56.

Ἰπταδῶ pro πέτεδῶ volare non probant Attici. 105.

Καθ' εἰς vitiose ponitur pro καθ' ἕνα. 116.

Καθ' ἕνα Atticis *singuli*. 117, ut & καθ' ἕνα ἕκαστον. 118.

Καθίζω sedeo, & sedere jubeo. 129.

Κάθιστον dicitur ad stantem, quem jubemus sessum capere: καθῆστον ad sedentem, quem rogamus ne surgat. 127.

Καρήναι Atticis de infami tonsura, κείρεσθαι de honesta. 83.

Κα-

I N D E X.

- Κατὰ δὲ ἄλλην & κατὰ δὲ ἄλλω ut differant. 130.
 Κείρεσθ' de tonsura honesta. 83.
 Κεφαλαιωδέσται & barbarum. 74.
 Κορυφαίοιται & usurpant barbari pro κορυφαῖοι.
 73.
 Κόπτεσθαι dicuntur fores cum pulsantur, ψοφεῖν
 cum crepant. 133.
 Κρεῖν τιὸν ἴσθην. 123.
 Λαγῶ & λαγῶ in accusativo vitiosum Atticis, pro
 quo hi ponunt λαγῶν. 45, 47.
 Λαγοὶ in nominativo plurali Atticis est familiare,
 ποπ λαγῶ. 48.
 Λῆμα est fortitudo, præsentia animi, λῆμμα lu-
 crum, quæ male confunduntur. 66.
 Λῆμα plerumque ponitur cum adjectivo laudis
 aut vituperii. 68.
 Λῆμμα syllogismi pars. 68. argumentum. ibid.
 Μανθιέσθ' proprie consulere oraculum, 114. dici-
 tur etiam de oraculo respondente. 115.
 Μεδιτάνειν pro μεδιτάναι improbatur Atticis. 93.
 Μέθυς & barbarum pro ἡ μέθυς. 64.
 Μείραξ ἡ Atticis dicitur, non vero μείραξ ὁ, vel
 μειρακίσκος, nisi de molli & pathico. 69.
 Μελετιός Atticis est secundæ personæ, barbaris
 tertiæ. 90.
 Μελετῶ futurum medium in usu apud Atticos
 magis quam activum & aoristus medius. 90.
 Μίγνυθ' Attice dicitur de viro cum muliere con-
 suescente, non vero de muliere. 82. quod ta-
 men non est perpetuum. ibid.
 Μναῖσθ' proprie est ambire puellam. 119. interdum
 I 5 etiam

I N D E X.

etiam usurpatur de muliere ambiente nuptias viri. *ibid.*

Μνησθεσθαι proprie dicitur desponderi fœminæ.

119. μνησθεῖν γάμον recte etiam dicitur. 120.

Νικητήρα φέρειν. 44.

Nomina in εὺς apud Atticos veteres scriptores accusativum pluralem semper in εας non in εῖς formant. 109, 110.

Νῦν δὲ contra consuetudinem Atticorum cum futuro jungitur, a quibus præsenti adjungitur. 123. sed huic consuetudini nonnulli præclari scriptores refragantur. 125.

Πυργαφῶς scriptor libri, & scriba collegii. 129.

Ὁφελον pro εἶδς male cum conjunctivo ponitur. 42.

Παράσημα τῆ ψυχῆς. 67.

Πάτρια Atticis leges & consuetudines patriæ, πατρῶα patrimonium, hæreditas paterna. 59.

Παλιώτης barbaris dicebatur, qui Græcis πολίτης. 64.

Περίσαδς male pro circumstare. 78. eleganter pro fugere & vitare. *ibid.*

Περὶ πρὸς improbat Lucianus pro περὶ πρὸς. 106. dissentit Athenæus. *ibid.*

Πέρυσι pro ὑπὸ πέρυσι dicunt Attici. 98.

Πέτασθαι volare Atticum est. 105.

Πηνία Atticis est quæ hora. 56. male generaliter pro quando seu quo tempore ponitur. *ibid.*

Πάλω εἰ dixerunt Attici pro ὧν εἰ μή. 93.

Προσπῆ pro incremento Attici respuunt, 87, 88. multi tamen eo vocabulo usi sunt. 89.

Περ-

I N D E X.

Προεπίειν pro προεπιδόναι, seu progredi, incrementa capere, improbant Attici secundum quosdam magistros. 86. sed optimorum scriptorum exemplis refelluntur. 86, 88.

Προεπίειν οἶνον est decolare vinum. 87.

Πρόπερυσι. 98.

Σπαδάζειν. 127.

Σπαχάζομαι pro φείδομαι est inter improba. 92.

Συμπαιρωτής rejicitur ab Atticis. 61.

Συμπολίτης, σιωηλικώτης, σιωδημότης, συμφυλέτης barbaræ sunt. 63.

Σιωήσαι male pro σιωήσας αν. 44.

Συγκρίνεσθαι πνι cum aliquo nasci significat Atticis. 79. male pro comparari cum aliquo vel judicio experiri. 79.

Σύγκλημα. 81.

Σύγκρισις proprie concretio. 81. male pro comparatione. 81.

Συντάσσειν proprie ordines instruere. 77. male pro jubere vulgo capitur. ibid.

Συντάσσεσθαι ἐπ' ἔργον. 78.

Σφᾶς αὐτὸς tertiæ personæ est Atticis, barbaris primæ. 114.

Tantum quod pro ἀρῆ, modo, commodum. 40.

Τάχυνον & πεχύπερ & rejiciunt Attici, qui pro hoc ὁπότεν utuntur. 102. multorum tamen bonorum scriptorum exemplis illud asseritur. 103.

Τεθνήξῃ Atticis est secundæ personæ, morieris, barbaris ponitur pro τεθνήξετω, morietur. 91.

Τελόλαια Atticum. 73. τελόλαιότης barbarum. ibid.

Τέλει

I N D E X.

Υβρίζειν πνα est contumelia aliquem afficere.
υβρίσεις ες πνα alicujus amicos contumelia af-
ficere. 126.

Υπαλαττειν. 127.

Υποακκίζειν οἶνον. 87.

Φακῆ lens. 107. item tentigo. ibid.

Φακῆ lentes crudæ. 107.

Φακῆ est vasculum. 107. pro φακῆ improbum.
ibid.

Χεῖρ & χεῖρ. 95.

Χεῖρ est oraculum consulere Atticis, pro quo
vulgo χεῖρ. 95. χεῖρ tamen dicebant non
χεῖρ. 114, 115.

Υσφειν dicitur ostium cum crepat, κῆρ. cum
pulsatur. 127.

Expositio Solæcismorum & verborum Græcorum in Latina versione occurrentium.

- P** Ag. 11. v. 18. Πηνίκα ἐξεισι. *quando exhibit?*
 Ibid. v. 21. ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρῷα. *sati habeo paternorum bonorum.*
- P.** 13. v. 2. Συμπαίρω τῆς ἐσίμοι. *est meus civis.*
 Ibid. v. 5. Ὁ δαῖνά ἐστι μεθύσης. *ille est ebrinus.*
 Ibid. v. 7. Λέοντες. *leones.*
 Ibid. v. 10. Λῆμμα πάρεστιν αὐτῷ. *in eo est lucrum.*
 Ibid. v. 13. Πρόσεισιν ὁ μείραξ ἑμὸς φίλ. *Accedit adolescens meus amicus.*
 Ibid. v. 16. Δεδίττομαι τῷ ἀνδρὶ καὶ φόβῳ. *Timeo virum & fugio.*
 Ibid. v. 19. Τῶν φίλων κορυφαίόταί. *amicorum summus.*
 Ibid. v. 22. Ἐξερμῶ exeo, sive erumpo.
- P.** 15. v. 1. Ἐξορμῶς. *impellis.*
 Ibid. v. 1. Ἐξ ὀπιπλῆς. *superne, in superficie.*
 Ibid. v. 2. Ἐκ τῆς ὀπιπλῆς ὡς ἐκ τῆς πιθάκης. *Ex superficie ut ex dolio.*
 Ibid. v. 4. Σωεταίξατό μοι. *Iussit mihi.*
 Ibid. v. 5. Σωεταίξατο, *composuit, ordinavit.*
 Ibid. v. 6. Περιέστω αὐτὸν ὥστε λαθεῖν. *Circumflecti ipsum ut laterem.*
 Ibid. v. 8. Περιέστης. *circumflecteris.*
 Ibid. v. 9. Σωεκεῖνέλο αὐτῷ. *comparabatur cum ipso.*
 Ibid. v. 10. Καὶ διεκρίνετο πάντως. *dijudicabatur quoque omnino.*
 Ibid. v. 13. Νῶι τῷ το δοκεῖ. *Nobis hoc videtur.*
 v. 14. Νῶν. *Nobis.*

v. 18. Μιχθεῖσθαι. *rem habens.*

v. 19. Ἐμίχθη αὐτῇ. *Cum illa rem habuit.*

v. 20. Καρῶσαι. *tonderi.*

P. 17. v. 2. Ζυγομαχεῖν. *contendere.*

v. 4. Ζυγομαχεῖς. *contendit.*

v. 6. Βασανίζεσθαι. *torqueri.*

v. 8. Προσθίπει ἐν τοῖς μαθήμασι. *Proficit in disciplinā.*

v. 9. Ἐπιδιδόναι. *proficere.*

v. 10. Εἰ μελετήσει ὁ δεινός. *An declamaturus ille est.*

v. 13. Ὁ δεινός. *ille.*

v. 15. Τεθνήξῃ. *morietur.*

v. 18. Σπχαζομαι αὐτῷ. *parco ei.*

v. 19. Φείδομαι αὐτῷ. *parco ei.*

v. 19. & 20. Ἀφιστῶν, ἀφιστάνειν. *ad defectionem sollicitare.*

P. 19. v. 2. Πλὴν εἰ μὴ. *nisi.*

v. 3. Χρησθῆναι. *oraculum consulere.*

v. 6. Ἐκτοτε. *ab eo tempore.*

v. 7. Ἐκπέρυσιν. *superiore anno.*

v. 8. Εἰς τότε. *in id tempus.*

v. 9. Ἴδ' ἰδὲ. *vide.*

v. 11. Ἀνὴλαμψάνομαι, συνήμι. *intelligo.*

v. 12. Ὁ ἀνὴλπιέμενος ὁ λέγων, *cum dicente certaret.*

v. 13. Ἀνὴλπιεῖσθαι. *certare.*

v. 14. Βραδέδιον. *tardius.*

v. 16. Τάχρον. *celerius.*

v. 16. Βαρεῖν, & v. 18. βαρυεῖν. *est gravare.*

v. 19. Ἀέλοισχα, εἴληχα. *nactus sum.*

v. 20. Ἰπτασθαι, πέτασθαι. *volare.*

P. 21. v. 1. Ἀπὸ τῆς πτήσεως. *a volatu.*

- P. 21. v. 3. Περλερόν. *columbum.*
 v. 5. Τὸν Φάτλον. *palumbum.*
 v. 7 & 8. Φαθόν. *lentem.*
- P. 23. v. 3. Ἀνέωγν. *aperuit, pro apertum est.*
 v. 16. Κατὰ σφαῖς αὐτῆς. *inter eos ipsos narravimus.*
 v. 21. Μανιδόμνον. *vaticinantem.*
- P. 25. v. 1 & 3. Καθεῖς. *singuli.*
 v. 6. Γάμψ μνηςδόμνον. *nuptiarum ambientem.*
 v. 8. Τὸν μνηςδόμνον αὐτῶ. *sibi ipsi despondentem.*
 v. 14. Ὡς ἀπολείπει τὴ γυναῖκα. *ut repudiet uxorem.*
- P. 27. v. 7. Τὸν κῆπτοντα, τὸ ψοφόντα. *qui pulsat, qui crepare facit.*
 v. 11 & 13. Γενήσμεν. *ero.*
- P. 29. v. 11. Τὸ τὸ ὕβριος. *contumelia.*
 v. 15. Ὑβρίζειν. *contumelia afficere.*
- P. 31. v. 8. Ταῦτα παλαίειν. *per hypallagen istia abuti.*
 v. 10. Ἐναλαίειν. *Abuti per enallagen.*
- P. 33. v. 4. Σπεύδᾶζειν περὶ πνα. *obsequiosum esse erga aliquem.*
 v. 6. περὶ πνα. *circa aliquem.*
 Ibid. Κάθισον, κάθησον. *sede, noli surgere.*
 v. 22. Ἡ σὺ ξεῖν' ἡμεῖς δὲ καὶ αἰδοῖσι δόμου ἐδρην.
Sede hospes, nos autem etiam alibi inveniemus sellam.
- P. 35. l. 12. Ἐνυγεφθῶς αἰνῆς. *Historiarum scriptor.*

Emendanda.

P. 31. vers. 9. *At nunc sciam.* p. 32. v. 10. Καθί-
 ζεν ἢ τὸ καθίσουν. p. 47. v. 18. ἡ λαγὼ. p. 48. v. 22. IX.
 p. 50. v. 2. Αἰεσίδης. p. 51. v. 20. *industria; interpretes*
Græci. p. 57. v. 24. Ὀπηνία (id est illa hora). p. 59.
 v. 20. Εα, paulo post. Ibid. v. 26. παρεχώρησε τοῖς δι-
 κείοις. p. 61. v. 27. ἀλλήλας. p. 65. v. 2. Γραῦν με-
 θύσει. Ibid. v. 4. Μέθυς. Ibid. v. 5. δοκίμων. p. 76.
 v. 13. ἐαυτῇ. p. 79. v. 12. *Andream.* p. 82. v. 7. νῶϊ.
 p. 83. v. 16. πόλιν. p. 86. v. 13. πρεσβύτερον. p. 87.
 v. 14. *et auditorum cum dolore.* p. 92. v. 25. *legium*
σοχάζομαι φείδομαι. p. 96. v. 16. *vocassent.* p. 103.
 v. 17. Ὀπτηδείων. p. 121. v. 10. *uxor cum a viro di-*
versis.

